SAN-ANTONIO

COLIVIA FĂRĂ GRATII

San-Antonio

COLIVIA FĂRĂ GRATII

Traducere de
Mărgărita Vavi Petrescu

Colecția San-Antonio, Nr. 61
Editura FORUM
București, 2000

© **SAN-ANTONIO** - ***Alice au pays des Merguez***
Colléction San-Antonio, No. 126 Éditions **Fleuve Noir**, 1986. Paris

Pentru versiunea românească
toate drepturile sunt rezervate
Editurii FORUM,
București, str. I. Câmpineanu nr. 20,
tel/fax 312 67 31,
e-mail: pispas fx.ro

Lui Claude Delieutraz,
genialul meu măcelar.

Cu dragoste,

San-A.

În această operă ai să iei la cunoștință de un eveniment, cel mai important care s-a produs de când omul a pășit pe lună.

Un eveniment considerat atât de incredibil că nu mai credea nimeni în el.

Noutatea a produs o agitație extremă în viața francezilor. Până într-atât încât domnul președinte al Republicii a onorat această carte cu o prefață. Dacă editorul meu a refuzat s-o publice, se explică prin faptul că era convins că peste câțiva ani San-Antonio va fi cu mult mai cunoscut decât președintele; și ar fi fost anormal ca un autor celebru să fie prefațat de un președinte uitat.

Ceea ce nu înseamnă că n-a fost o inițiativă frumoasă pentru care mulțumesc din inimă Primului printre francezi.

Ce anume l-a motivat? Am să-ți spun, pregătește-te de un șoc: Béru și Berthe au un copil. Unul de-adevăratelea, al lor, gras și scârbos de pe acum, fiindcă sângele apă nu se face.

Nu-i un eveniment remarcabil?

Deschide fereastra, simt că ai să leșini.

PARTEA ÎNTÂI
APOLLON-JULES

Un râs de femeie îl smulse din toropeală.

Când mânca, înfuleca îmbucătură după îmbucătură, stăpânit de o fericire tulbure, pur organică, copleșitoare, care-i lăsa totuși sufletul disponibil.

Numai ce își comandase două sute de caviar pe care intenționa să-l înghită întins pe cartofi fierți în coajă, și grămăjoara aceea neagră și lucioasă, clădită pe mijlocul farfuriei, îi pregătea de pe acum bucurii gustative.

Închise ochii și mușcă lacom din tuberculul încărcat cu ouă de sturion, peste care turnase un sos acrișor. Plăcerea scontată nu întârzie să se producă, și mai ales asta îi motiva bucuria de a mânca, acea așteptare niciodată dezamăgită, acea evocare foarte intensă, care își găsea de fiecare dată confirmarea.

Mesteca domol, voluptos, dedându-se cu pasiune lăcomiei, când râsul acela de femeie îi bruie pentru a doua oară începutul extazului.

Lăsă cartoful tartinat din belșug și căută din priviri persoana care râdea astfel. În râsul ei era atâta bucurie spontană, atâta prospețime, încât se simți tulburat. Sala luxoasă a clubului, cu un ecleraj savant, era arhiplină. Niciun bărbat fără smoching, nicio femeie fără rochie sau costumație de seară. Lumânări delicate străluceau în ochii lor și le sublinia splendoarea machiajului. O cohortă de chelneri cum nu se putea mai profesioniști, eficienți și grăbiți se desfășurase în restaurant într-un balet plin de grație și de precizie.

Mâncăul aștepta cu capul ridicat ca femeia cu râsul melodios să se manifeste din nou, ceea ce nu întârzie să se producă. Stătea la două mese de a lui, pe stânga, cu fața spre o oglindă mare întunecată, care-i răsfrângea imaginea. Tipul o putea contempla simultan din spate și din față și încercă atunci impetuosul chin al dorinței împinse până la paroxism. Se străduí s-o alunge din priviri și mai mușcă o dată din cartof; dar plăcerea de a mânca devenise ceva depărtat, improbabil.

Pentru o clipă, se simți supărat pe fata care-i compromitea bucuria ce se și instalase în el. Tânăra nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Era de un blond bătând ușor spre cenușiu. Pletele i se înfoiau pe ceafă și căzeau în șuvițe savante peste urechi, formând pe frunte un breton dat naibii. Bărbatul era fascinat de pielea albă a gâtului ei, fină ca cea a unui fruct delicat.

Își termină caviarul fără grabă, cu gândul aiurea. Atunci când mânca, trupul lui enorm descria un soi de ondulări continue. Umerii îi cădeau ca să se ridice apoi cu o încetineală de ocean.

Bău paharul de votcă dintr-o răsuflare. Tăria îi arse ca un foc papilele. Șeful de sală se grăbi să-i umple din nou paharul. Bărbatul luase o hotărâre. Articula, fără să se uite spre interlocutor:

— Poate cineva să-l anunțe pe șoferul meu că am să-i dau niște instrucțiuni urgente? Rolss-ul alb din fața intrării.

— Desigur, domnule Kazaldi.

Râsul îi sfredeli încă o dată simțurile. Bărbatul se apucă să ungă a doua jumătate a cartofului. Era cuprins de o bucurie confuză. Decepția de mai înainte era succedată de speranța cărnii. Se simțea suveran, puternic.

Câteva clipe mai târziu, șoferul se prezentă la masă, în uniformă neagră, cu chipiul în mână. Era un individ înalt cu pielea smeadă și ochi de lup. Se înclină în fața stăpânului. Kazaldi îi șopti:

— Tânăra blondă, două mese în spatele tău. Poartă un costum de catifea cu revere și manșete din mătase. Se află în compania unui cuplu, femeia este roșcovană, iar bărbatul care o însoțește, destul de în vârstă, cu părul alb, bătând în albăstrui. Fă cele necesare.

Vorbise în arabă și așa de încet, din străfundurile grăsimii lui, că doar sluga cu urechea exersată putea să-i deslușească spusele.

Șoferul se mai înclină odată și se retrase. În trecere, aruncă o privire indiferentă spre masa care-i fusese indicată, o reperă pe fata blondă și urcă din nou scara de marmură așternută cu un covor iranian.

În aer pluteau parfumuri delicate dar obsedante. Șoferul era alergic. Își reținu un strănut.

Clopotele.

Băteau din răsputeri.

Cortegiul, nu prea numeros dar dens, părăsește biserica unde a avut loc botezul.

Nașa e Félicie. Ea ține drăgălașul prunc în brațe. E emoționată și n-ar fi nevoie să fie scuturată multă vreme ca lacrimile să-i cadă pe obraji.

Pinaud e nașul. Merge alături de mami, solemn, înțepat, grav, proaspăt ras, îmbrăcat în negru, cu cravată gri. Buzele i-au rămas văduve de orice chiștoc și, pentru prima oară cu capul descoperit, merge ca un diplomat britanic, lovindu-se peste picior cu pălăria nouă cu boruri întoarse.

Ca să-și intre în rol, cu cealaltă mână ține un picioruș al micuțului Apollon-Jules, ca să știe toată lumea că, în calitate de naș, are și el niște drepturi asupra copilului.

În urmă vin părinții, radioși. Alexandre-Benoît și Berthe, braț la braț, frumoși de atâta dragoste, beți de singurul orgoliu tolerabil: orgoliul patern. Fiindcă, în sfârșit, asta-i! Da, asta-i! Dar ce zic eu: ASTA-I! Acest cuplu în pragul bătrâneții a reușit să procreeze când se afla pe tușă. Câteva practici medicale asupra coanei Berthe, un tratament hormonal suferit de Gras. Punerea în aplicare într-o poziție amoroasă proprie în general caninelor și în special iepurilor, toate aceste elemente conjugate au sfârșit într-o bună zi în brațele Féliciei.

S-a născut Apollon-Jules. Iată-l, abia de două luni, dar cântărind de pe acum șaisprezece livre. Un soi de Gargantua urlător. Fruntea mai bombată decât cornul lunii, inexplicabil de roșcovan, sașiu, bucălat, gușat, adorabil de obez, ca să aducă un omagiu vibrant dragilor lui părinți, nasul cârn, gura ca o cireașă, picioarele strâmbe din cauza grăsimii, umerii musculoși, model redus de hamal, și-a făcut intrarea în viață, istețul, dând din mâini și din picioare, urlând din răsputeri, pișându-se din răsputeri, defecând mai mult decât mănâncă și agitând pumni agresivi care, probabil, într-o zi, vor dezarticula numeroase fălci, cum spune cel ce i-a dat viață.

În spatele celor doi părinți, vin eu la braț cu doamna Pinuche. Șchioapătă din cauza artritei, sau artrozei, sau decalcificării, nu știu. Din doi în doi pași se oprește ca să-i dea astmului un răgaz.

Urmează apoi Marie-Marie și logodnicul ei, doctorul Machegrin, tânăr frumos și dinamic, care nu-mi pare a fi un nătăfleț, ceea ce mă cam sâcâie, ținând cont de gelozia ce mi-o inspiră.

Mathias și nevastă-sa încheie șirul. O companie C.R.S.[1], dintre cele mai serviabile, a acceptat să aibă grijă de cei șaptesprezece baistruci ai lor, după ce și-a luat totuși precauțiunea de a-i plasa pe cei mai turbulenți într-un țarc cu sârmă ghimpată.

Ia te uită! Toinet a dispărut. Să fi ajuns în fruntea grupului nostru, aidoma unui mustang zbenguindu-se în capul plutonului? Da de unde, uite-l că iese dintr-un confesional. Își ridică în sus aparatul de fotografiat ca să-mi explice că a schimbat filmul în întunericul barăcii cu păcate.

Clopotele mai trag o salvă. Ah! da, sunați, prieteni de bronz, ca să celebrați intrarea moștenitorului bérurian în marea familie catolică.

Dar el domină sunetul clopotului cu gâtlejul lui de tenor proaspăt ouat, Apollon-Jules. Irezistibil, când mă uit la pruncul ăsta enorm, merg cu gândul la fiul lui Grandgousier și al uriașei Gargamelle. De pe acum o forță a naturii, și abia are două luni! Vulcan scuipând viața precum scuipă lava vărul lui Etna. Mami face eforturi să țină în brațele ei indulgente pachetul ăsta zbânțuit. Să drăgălești ocaua asta de carne în delir e o adevărată performanță.

Noroc că mașina mea e la doi pași. Mă decuplez de madam Pinaud ca să-i deschid portiera Féliciei. Se instalează în spate cu domnul țânc-venit-cu-întârziere. Pinuche o urmează, la fel de superb prin tactul și șicul lui; biata nevastă-sa, șubrezită, ia loc alături de mine (locul mortului îi convine de minune); se așază cu mii de precauții, biscotte vertebrele îi fac nazuri precum și plăgile varicoase care-i supurează ca niște conducte de canalizare sparte din cauza gerului.

Bun, în ce mă privește, eu sunt gata.

Fericitul tată e înțolit în bej-Mitterrand, cămașă galben-canar, cravată portocalie. Te duce cu gândul la o floarea-soarelui deschisă bine.

— Ai idee unde mergem să halim, tipule? se informează el, ca o gazdă grijulie să asigure bunul mers al festivităților pe care și le asumă. La *Bibanul de pe Marna*, din Chennevières. Dacă ajungi primul, să întrebi de sala privată particulară a dom'lui ministru.

— Știu, știu.

— Am făcut rezervația acolo fiindcă n-au egal când e vorba de cantitate și prețuri. Se face concurență serioasă la ciorbe în zilele noastre. Legea cererii și a ofertei, ce vrei!

Mă părăsește ca să se întoarcă la frumoasa mămică a lui Apollon-Jules, toată în bleu, fustă plisată, șemizetă cu ramuri și flori, vulpe argintie pe umeri. Carnasierul și-a pierdut unul din ochii de sticlă și orbirea lui parțială incomodează. Berthe, căreia mi-am permis să-i atrag atenția, m-a asigurat că în locul lampionului lipsă are să coasă un nasture de la prohabul lui bărbatu-său; ceea ce s-ar cuveni să aline infirmitatea nefericitei vulpi. Cortegiul se pune în mișcare. Patru mașini.

— Cu cine a urcat Toinet? se interesează Félicie.

— L-am dat în grija familiei Mathias, o liniștesc eu; ei sunt obișnuiți cu cicloanele.

— L-am fi putut lua cu noi, mașina ta e suficient de încăpătoare.

Apollon-Jules face un tărăboi infernal. Mami diagnostichează o foame de lup. Nașul o roagă pe draga mea mămică să-i încredințeze bestia.

— L-ați cărat și așa destul, scumpă doamnă. Să mai vină și rândul meu!

Félicie dă curs cererii lui ca să nu-l supere pe Străbun. Și iată-l pe César cu plodul în brațe străduindu-se să stăpânească tornada.

— E plin de vitalitate, ne asigură acest om care-i în așa hal lipsit de ea.

Conduc fără să mă grăbesc, pentru ca escadrila noastră să nu se împrăștie. Se zărește în curând drumul din lungul malului, după care o luăm ușor la deal ca să ne continuăm călătoria pe autostrada amenajată în albia fostului canal. Și uite așa, trecem de Saint-Maurice, și o cotim la dreapta. Madam Pinaud mă roagă să încetinesc ca să poată înghiți două pilule împotriva durerilor de stomac.

Mami comite imprudența s-o întrebe de sănătate și bătrâna ramolită nu pierde ocazia să ne asasineze cu pilorul ei ciuruit, cu ovarele carbonizate, cu splina în dificultate, cu calculii renali, cu capriciile intestinului gros, cu ficatul care a depus armele, cu ultima operație de restabilire a circulației arteriale obliterate, cu herpesul de pe fese, cu extirparea vezicii, cu pneumotoraxul, cu totalul fistulelor, cu fisurile în curs, cu anghina herpetică din toamna trecută, cu chistul în curs de dezvoltare, cu fibromul care trebuie operat și cu toate examenele întreprinse asupra a ceea ce a mai subzistat din persoana ei fizică. Toate astea ne-au condus fără alte dificultăți până la Varenne. O luăm apoi de-a lungul Marnei până la cârciuma tipic de periferie cu firma *Bibanul de pe Marna*.

Ajunși la destinație, ne trăsnește la cap o putoare puternică în Meserati al meu. O rapidă anchetă ne duce la următoarele constatări: Apollon-Jules l-a umplut de rahat pe Pinuche din cap până în picioare, scutecul deplasându-se de la locul lui din nefericire. Norocosul naș o să aibă baftă un an întreg fiind mânjit de la brâu până la glezne. Până și frumoasa lui pălărie nouă, pe care o lăsase pe banchetă seamănă cu un țucal după folosire. Situația e gravă, dar nu disperată. Berthy, drăgălașa mămică îl înhață urgent pe căcăcios să-i videze mațul la budă (tardiv, din păcate) și să pună ordine în situație.

Tăticul nepăsător față de primele pozne ale moștenitorului, ne ghidează spre „Salonul Albastru”, denumit astfel, gândesc, pentru că-i zugrăvit în verde iar fețele de mese sunt de un roz aprins. În fundul acestuia, pe o masă mică, o sticlă de Martini, una de Ricard și o a treia cu rachiu de Alsacia, ne așteaptă la aperitiv. Un chelner tânăr, a cărui haină albă e mărturia meniului servit cu o seară mai înainte, începe să toarne aceste băuturi de calitate celor care doresc.

— Dacă îmi permiteți, declară Alexandre-Benoît. În timp ce Berthaga îl curăță pe Pinuche și pe copilul nostru, e cazul să vă citesc meniul; să

constatați și voi că ăsta-i menu nu glumă!

Aici, dă drumul unui râs pe care l-ar fi vrut declanșator, dar care găsește puțin ecou printre cei prezenți cu înclinații intelectuale.

Maiestatea sa fostul ministru (dacă îndrăznesc să mă exprim așa) se duce și ia o foaie de hârtie plină de grăsime de pe una din mesele pregătite pentru apropiata noastră agapă. Își drege glasul în prealabil, operațiune punctată printr-o expectorație al cărei rezultat îl scuipă prin fereastra deschisă. Jos cineva începe să protesteze cum că flegma l-a lovit drept în față. Béru îi strigă că ce naiba, dacă n-ai să mai glumești într-o zi de botez, ce mama mă-sii, mai bine te duci să te culci!

Apoi, se pune pe declamat ceea ce pentru el este cu mult mai frumos decât Verlaine, mult mai tare ca Hugo:

— Pentru început: tobă de Vire. Pe urmă peștișori prăjiți a la Marne. Continuăm cu măruntaie după moda din Caen, cu uger de vacă și ceapă, că asta-i specialitatea casei. Ca să mergem mai departe, o să fie sângerete cu doi cartofi. Sigur: brânză cu smântână, fructe de sezon în aluat, profiterol cu ciocolată și desert. Dacă n-o să vă placă vreun fel, ceea ce mă îndoiesc, dar mă rog, mitocani este peste tot, o să-l puteți înlocui cu o omletă din ouă, dar trebuie să vă atrag atenția înainte să începem, că marii șefi de bucătării culinare nu sunt încântați să fie bătuți la cap când își fac serviciul, ceea ce-i de înțeles.

În ceea ce privește vinurile, o să avem beaujolais, muscadet, asti în întregime de proveniență italiană, marca Savoie și Chartreuse galben de Parma pentru dame. Are cineva ceva de obiecționat? Nu? Fain! Ah! Uite-l pe Pinuche. Ia să te văd, naşule? Mda, ți-a luat ea grosul, dar puți încă în așa hal că te sfătuiesc să-ți scoți costumul ăsta frumos și să-l agăți pe un portmantou, jos. Pe mine nu m-a deranjat niciodată putoarea de rahat, dar printre noi mai este și nasuri delicate pe care n-aș vrea să le oblig să deguste meniul ăsta formidabil de parcă s-ar afla încuiate în budă. Cum știu că porți izmene lungi, Cesar, poți dejuna în neglijeu, nu-i așa, doamnelor? De altfel, ce v-ar arăta el n-o să vă smulgă strigăte înspăimântate, credeți-mă. Totuși cu ustensila lui de ofițer de cavalerie nu se descurcă rău deloc, Străbunu'. Madam Pinaud, aici de față, poate să depună mărturie, dacă își mai aduce aminte de epoca lor de glorie. L-am văzut pe Cesaroche călărind niște muieruști pe care nu le-a dezamăgit, cu tot respectul ce ți-l datorez, Ninette. Se achită de sarcină ca un domn, activându-și în viteză curișorul de iepure slăbănog, vă asigur. E un conștiincios, cu un ciucurel acolo sau o sculă monstră de stilul meu, omul conștiincios o satisface pe dameză, de asta sunt convins. Bun, hai să mai dăm pe gât un rachiu și să trecem la masă.

Exact în acest moment, cum se zice mereu și de atâta amar de vreme în foiletoanele de mântuială, apare un personaj familiar, respectiv brigadierul Poilala, ușierul de pe lângă Sfântul-Scaun al lui Achille, tatăl nostru al tuturor.

Poilala, o adevărată fericire să ai de-a face cu el. Ţi-am vorbit

suficient despre el? Nu, fără îndoială. Niciodată nu spui cât trebuie în legătură cu făpturile interesante. Imaginează-ți un rățoi cu mustăți, chel în partea din față, nasul borcănat, privirea înțepată, ceea ce-i dă un aer suspect. Un prostănac cum nu mai e altul. Dar un prostănac curajos; devotat stăpânului până la moarte. Arțăgos cu inferiorii, servil cu superiorii, jandarmul autentic de pe vremuri, ce mai! Gloria Franței!

E în uniformă, dar își ține chipiul sub braț ca un general sosit la marchiza de Montroux-Céfiny.

Roșește de încurcat ce-i.

Când dă cu ochii de el, Béru exclamă:

— Poilala! Ia uite ce surpriză! Cum se face că ai ajuns aici?

— Respectele mele, dom'le ministru, scuzați pentru deranj, cu domnul comisar Santonio am treabă.

— Hai, repede! declară Mărinimosul. Dar cum de-ai aflat că e aici?

— Ați trimis o invitație Bătrâ… domnului director.

— Pe care n-a putut s-o onoreze, știu, se oțărăște Bérurier.

— Dumnealui mi-a indicat locul acestei ceremonii. Apropo, dom'le ministru, eu, aș putea să văd și eu pruncul?

— O să apară imediat, îl informează Mastodontul; a făcut pe el și mămică-sa îl spală. Cu copiii știi cum e, nicio sine cură.

Găsesc oportun să aflu de la brigadier ce anume îi motivează sosirea inopinată la *Bibanul de pe Marna*.

Mă trage de-o parte și, cu vocea aferată, privirea în misiune, mustața pe orizontală, îmi șușotește:

— Jos, într-un Ross-Roll, e un domn din lumea bună, prieten cu Bătrâ… cu domnul director. Tipul ar avea niște probleme de care eu n-am idee. Domnul director vrea să vă ocupați de el urgent.

Mi se urcă sângele la cap. Nu-i chip să fie omul liniștit. Presimt că ospățul ăsta cu ocazia botezului, unic în lume, pentru mine s-a dus dracului.

Apare Berthe cu produsul ei în brațe. Minunea maternității: pare să fie o mămică tânără. Poilala grăbește spre ea și se pierde în exclamații fără sfârșit, cum că-i leit tată-său, cu ceva de la mamă-sa, pe ici pe colo…

Eu cobor să stau de vorbă cu domnul din Ross-Roll.

***

Nobilul vehicul e de un bronz închis cu o dungă îngustă bătând spre auriu în dreptul mânerului portierelor. La volan se află un șofer fără livrea (se obișnuiește din ce în ce mai mult), dar într-un costum bleumarin cu dungi.

Lângă mașină, zăresc un bărbat impozant, elegant, cu păr cărunt, față prelungă, foarte bronzat.

Ceea ce te frapează, în pofida demnității ținutei lui și a eleganței

vestimentației, e aerul lui de om distrus. În el e ceva frânt, rătăcit, descumpănit și, mai ales, infinit de sfârșit. Ar putea juca rolul industriașului ruinat ieșind dintr-un cazinou; gentlemanul total decavat care se întreabă dacă mai are putere să se întoarcă acasă, să-și tragă un glonț în cap, în cazul în care, lipsit de energia suficientă, n-ar fi fost de preferat să se întindă pe calea ferată ca să-și încredințeze problemele roților unui T.G.V.[2]

Văzând că mă îndrept spre el își dă seama că eu sunt cel așteptat, și un suprem efort de voință îi încordează mușchii.

Îmi întinde mâna.

— Alain Lambert de Vilpreux, se prezintă el.

— Comisar San-Antonio.

— Sunt prieten al lui…

— Achille?

— Da. El mi-a spus că cel mai indicat pentru mine ar fi să intru în legătură cu dumneavoastră…

Salut ca cei care *morituri*[3].

Începem să mergem pe lângă un boschet de trandafiri, mărginit de un ziduleț de ciment. Mirosuri de prăjeală bat dinspre bucătăria învăluită în nori groși. Locul e pitoresc, gen folclor. O supraviețuire a lui Renoir, petreceri în aer liber de pe vremea lui Bruant[4]. Se zărește o barcă din lemn, răsturnată sub un șopron de tablă. Într-o cușcă uriașă cu zăbrele, iepuri indiferenți rontăie cu un zgomot de mașină electrică de bărbierit cotoare de varză din grădinița ce urmează după boschetul de trandafiri. Cerul e de un cenușiu-sâmbătă, cu dâre gălbui, gen slip pișat.

O clipă de tăcere, după care Alain Lambert de Nu-mai-țin-minte declară:

— Fiica mea a dispărut, domnule comisar.

— Când?

— În noaptea de joi spre vineri.

— În ce împrejurări?

— Ne-am petrecut seara într-un club de pe malul drept, *Pasha*, în compania unui cuplu de prieteni. Pe urmă ne-am întors la reședința mea particulară de pe strada Andigné. Ajunși în dreptul casei, fiica mea a coborât din mașină în vreme ce eu o duceam în garaj. După ce am terminat manevra, Alice nu mai era unde o lăsasem. Cum nu avea cheile casei asupra ei, nu putea să intre. Am început s-o strig, să alerg pe stradă. Ca să am conștiința împăcată, am intrat în casă, dar nu; ea pur și simplu dispăruse. Abia atunci mi-am adus aminte că ne urmărise o mașină de o bună bucată de vreme. Nu i-am acordat o atenție deosebită, crezând că era vorba de o coincidență de parcurs, cum se produce frecvent. De altfel, când am oprit în fața casei, mașina în chestiune m-a depășit.

— Ați putut să-i rețineți marca?

El clătină din cap.

— O mașină mare, spațioasă. Americană sau nemțească, închisă la culoare. Imposibil să precizez.

— Câți ani are fiica dumneavoastră?

— Douăzeci și doi.

— Căsătorită, logodită?

— Nu.

— Vreun prieten?

— Prieteni, în general. E o femeie cu scaun la cap. Nu-i genul să întrețină legături. Eu sunt văduv și ducem amândoi o viață foarte… sudată. Nu-mi ascunde nimic.

În sinea mea, îmi spun că după soți, tăticii sunt cei mai creduli oameni de pe pământ. Fetițele lor mari reușesc să le toarne pe gât tot felul de baliverne neasezonate. Fără îndoială, îmi jugulează scepticismul, fiindcă mă asigură:

— Dacă îmi spune tot, nu văd de ce m-ar minți? Sunt un tată cu vederi largi, capabil să înțeleagă orice. Când i se întâmplă să aibă vreo aventură, mi se confesează fără ca eu să-i pun vreo întrebare. Alice are prieteni, mai ales prieteni. I se întâmplă să meargă ceva mai departe cu vreunul dintre ei, dar nu face din asta niciun mister.

— I se întâmplă adesea?

— Nu. Îmi anunță întâmplarea pe un ton amuzat. Preocuparea ei principală este, vedeți dumneavoastră, să se „realizeze”. Nu vreau să afirm că-i o superdotată, dar e licențiată în drept de anul trecut și a creat în întreprinderea mea un departament de marketing care funcționează formidabil.

— Aveți o fotografie a ei?

O și pregătise și mi-o întinde ca prin farmec fără să-l fi văzut că o scoate din buzunar.

Imediat mi se aprinde o lampă. După cele ce-mi spusese despre fiica lui, mă lăsa să înțeleg că fetița nu era mișto deloc. Astea super-dotate, aproape serioase, care trăiesc împreună cu tăticul și activează în uzina lor, au în general niște mutre puțin comestibile. Dar aici: oho! s-avem pardon. O tipesă drăgălașă s-o mănânci crudă.

Blondă, armonioasă, malițioasă, inteligentă. O privire limpede care te decortichează în două secunde; o gură cărnoasă făcută pentru surâsuri și sărutări. Gropițe în obraji, aproape infantile. Un vis!

Mergem până în dreptul șopronului, unde este trasă barca și ne așezăm pe ea așa cum este răsturnată.

Miroase din ce în ce mai tare a prăjeală prin partea locului. Un câine mare, chior, cu un ochi lăptos, se apropie de noi cu mișcări epuizate de cât este de gras și probabil bătrân. Infirmitatea îi dă un aspect rău, dar e un cățel cumsecade care vine să-și bage nasul în prohabul meu pentru un „salut fraților”, blajin.

— Pot s-o păstrez? îl întreb pe Lambert de Naiba-să-l-ia, ridicând

fotografia.

— Natural.

— Continuați-vă povestirea.

Undeva izbucnește o muzică de acordeon. Grasu a fost cel care a ținut ca masa să fie însoțită de muzică. O recunosc pe Yvette Horner, cavaler al Legiunii de Onoare în operele ei. De toată frumusețea!

— Să vă vorbesc despre spaimele mele!

— Inutil, aveți dreptate, oftez eu.

— Am scos mașina din garaj ca să fac un tur prin cartier, să bat toate aleile din Bois de Boulogne aflată în apropiere. Îmi imaginam că niște dezmățați sexual, amețiți de băutură ar fi forțat-o pe Alice să urce în mașina lor. De altfel, când mi-am dat seama că ne urmărea o mașină, m-am gândit că era vorba de „amazoane" motorizate, sau de un cuplu în vânătoare de parteneri. La o asemenea oră, și în cartierul nostru, se întâmplă frecvent. M-am întors acasă și am așteptat toată noaptea.

— N-ați socotit necesar să anunțați poliția?

— Bineînțeles că da, dar n-am crezut nicio clipă în eficacitatea ei, fără intenția de a vă contraria, domnule comisar. Mă vedeam într-o secție de poliție aproape pustie, în fața unui gardian morocănos care îmi înregistra depoziția bombănind. Îmi dădeam seama că, la acest nivel polițienesc, nimic nu s-ar fi declanșat imediat și că oricum, era prea târziu să se încerce o urmărire a ticăloșilor ăștia. M-am hotărât, prin urmare, să aștept.

— Ce anume sperați?

— Să se întoarcă Alice în cazul în care ar fi avut de a face cu niște dereglați sexual. Apoi, bănuiam că voi primi o cerere de răscumpărare. Mi-am petrecut toată ziua lângă telefon. Și noaptea următoare. N-am închis un ochi de joi dimineață.

Mă îndurerează. Pare atât de secătuit, bietul om. La capătul puterilor, la capătul speranței.

— În dimineața asta, în zori, mi-am amintit că-l cunoșteam pe directorul poliției judiciare cu care am mers la o partidă de vânătoare în Sologne, acum câțiva ani. L-am sunat și m-a primit imediat.

— Și?

— Mi-a spus că probabil am procedat bine păstrând tăcerea. Atâta vreme cât presa nu se va arunca asupra acestei afaceri, s-ar putea acționa în deplină libertate, iar în cazul stabilirii unor tranzacții, posibilitățile de manevră ar fi mai avantajoase.

— Exact, îl aprob eu.

Alain Lambert de Nu-știu-cum continuă:

— Directorul dumneavoastră a reflectat și mi-a spus: „Am să încredințez afacerea asta lui San-Antonio, e supermanul meu; el are să descurce toate ițele".

Înregistrez complimentul Babacului, încântat să constat că mă apreciază cu mult mai mult decât mi-o spune.

Lambert al meu îmi apucă mâna stângă care odihnește pe genunchiul tot stâng și mi-o strânge.

— Am ajuns la limita disperării, domnule comisar. Vreau să-mi regăsesc fetița! Trebuie ! Trebuie !

La capătul nervilor, izbucnește în hohote de plâns. Îmi trec un braț fratern peste umerii lui și rămânem așa, în tăcere, în vreme ce dulăul mare și chior ne privește cu unicul lampion, bătând măsura cu coada ca un corn de vânătoare.

Apare Béru cu fruntea brăzdată de două linii ca un cec sau sigla lirei.

Când ne descoperă, pe tipul cu Rolls-ul și pe mine, în această atitudine puțin utilizată între niște domni care se cunosc abia de câteva minute, rămâne un moment perplex, apoi se decide:

— Scuzați dacă vă cer pardon, domnilor și doamnelor, și vă întrerup infuziunile, numai că, Tonio, serviciul este forțat să fie obligat să înceapă, că prăjeala e ceva ce nu așteaptă.

— Grasule, oftez eu, iartă-mă, dar n-am să pot lua parte la ospăț. Boss-ul mi-a încredințat o anchetă urgentă și gravă. Trebuie să plec. Dacă ai să vrei, să-i trimiți acasă pe mami și pe Toinet cu un taxi.

Există ceva superb în Bérurier: simțul datoriei. Credeai că are să înceapă să urle, să explodeze să deploreze? Da de unde. Încuviințează sobru, pufăie și rostește:

— Bun, asta-i, când nu se poate, nu se poate. O să trecem la haleală de urgență. Baftă, îți țin pumnii.

Alice deschise ochii și rămase mult timp într-o stare de prostrație. Nu înțelegea și nici măcar nu realiza că „ar fi fost ceva de înțeles”. Un soi de pace organică, de tihnă suverană, o ținea departe de ceva ce nu știa. Totul era dulce, plăcut, luminos. Deslușea o încăpere albă, luxos mobilată în stil oriental, mătăsuri moarate, belșug de flori, covoare multe, perne enorme, plus o colivie gigantică, aurită în care se zbenguiau păsărele sclipitoare.

Un vis în tehnicolor. Admira ușa din aramă meșteșugit lucrată. Privirea îi aluneca insensibilă spre alte puncte de interes: un coș somptuos încărcat cu fructe, o chesea cu dulcețuri în tonuri pastel, un serviciu de ars mirodenii lucrat delicat și, pe imensitatea unui perete alb, „tencuit” artistic, o pânză abstractă, bizară în acest decor, probabil de Kandinsky[5]. Alice avea impresia că recunoaște factura maestrului.

Încercă să recunoască mai bine „teritoriul” și se ridică în capul oaselor. Stătuse întinsă pe un pat jos, imens, încărcat de perne de care abia se putea descurca. Se simțea ușoară, bine dispusă. Purta un fel de rochie de casă subțire peste slip și sutien.

Alice își părăsi culcușul ca să inventarieze locurile. O fereastră vastă, rotunjită, dădea spre o grădină interioară luxuriantă. Era prevăzută cu gratii lucrate minuțios cum au casele andaluze. Alice își continuă explorarea și ajunse la ușa de aramă care se compunea din două canate prevăzute cu o porțiune batantă. Împinse panoul mobil și ajunse într-un gen de anticameră servind de dressing-room, încăperea comporta dulapuri de haine moderne, o canapea occidentală și două uși, dintre care una dădea spre o sală de baie luxoasă. Pe cealaltă n-o putu deschide, ea fiind ferecată din exterior, cu un zăvor, probabil, fiindcă nu poseda o încuietoare. Deci, Alice era închisă.

Tânăra se întoarse în dormitor și se așeză pe un teanc de perne ca să reflecteze. Imensa fericire pe care o simțea îi stânjenea gândurile. E greu să te concentrezi când te simți în al nouălea cer. Alice încercă foarte confuz să realizeze prin ce mister ajunsese în acele locuri exotice. Dar în ea era ceață. O ceață aurie, radioasă, de care n-avea chef să se scuture.

Se răsturnă cu mâinile în lături peste moliciunea pernelor. Păsărelele din colivie ciripeau vesel. Florile miroseau frumos. Avea chef să facă dragoste.

Eu și Alain Lambert de Boașele-tale am stabilit să ne întâlnim în fața clubului Pasha. Localul nu se deschide decât seara, dar țin să refac în compania „clientului” meu drumul parcurs împreună cu fiica lui în noaptea de joi spre vineri. Prin urmare, îmi parchez mașina în apropierea clubului și urc în Rolls-ul lui.

— N-ați vrea să conduceți chiar dumneavoastră? îl întreb. E de preferat decât să dați indicații șoferului.

— Cu plăcere.

Asistăm atunci la o situație inuzitată până în prezent: șoferul se tolănește pe bancheta din spate în timp de „stăpânul” se instalează la volan.

— Aș vrea să-mi precizați din ce loc anume ați observat că sunteți urmărit, domnule Lambert.

Încuviințează printr-o mișcare a capului. Și pe urmă, brusc, frânează, din care pricină mă izbesc cu nasul de parbriz. O fi el un parbriz de Rolls, dar nu-i de cauciuc și uite că m-a umplut borșul ca oricărui ucenic de boxer care n-a văzut cum îi sosește un upercut din dreapta.

Un taxi care venea din spatele nostru prea de aproape e gata-gata să ne turtească, iar driverul lui iese prin fereastră ca să-i aducă la cunoștință lui Lambert că-i un dobitoc, un nătâng capitalist a cărui grămadă de ferotanii e numai bună să care curul sexagenar al reginei Angliei (și al Commonwealth-ului).

— Îmi pare tare rău, îmi spune nefericitul conducător auto, în timp ce eu îmi tamponez nasul cu capul răsturnat pe spate iar șoferul se abține de la observații sarcastice; în schimb ejaculează pe șest în slipul tip kanguru, artistul.

— Nu-i nimic! articulez eu laconic, regretând în Ford-ul meu interior ideea trăsnită care mi-a venit când i-am cerut să conducă el.

— Știți ce mi s-a întâmplat, domnule comisar?

— Vă ascult.

— Demarând, am realizat că acea faimoasă mașină neagră ne-a filat chiar de la *Pasha Club*.

— Cum de ați „realizat” așa ceva?

— Probabil, reeditând manevra făcută în timpul nopții. Mi-am amintit brusc că o mașină s-a desprins de la trotuar imediat ce am eliberat locul din parcare. O mașină care trebuie că staționase la colțul străzii. Și pe urmă ne-am pus pe vorbă cu prietenii noștri și faptul nu m-a mai preocupat. I-am lăsat pe prieteni la ei acasă, în Neuilly, bulevardul Sablons.

— Cine sunt acești oameni?

— El e medicul nostru de familie, doctorul Marate[6]. Ne vedem din când în când.

A pornit din nou la drum. Ajungem în Champs-Ze. Aglomerație mare.

— Pe aici ați trecut?

— Da, fiindcă în toiul nopții circulația e mult mai fluidă. Am lăsat familia Marate în fața casei, după care am tăiat prin Bois. Și atunci am observat că eram urmăriți.

Reface traseul nopții cu pricina, oprindu-se în fața clădirii din piatră de râu, unde locuiește doftorul lui, a cărui placă strălucește slab în ziua cenușie.

Apoi pleacă… Bois de Boulogne… Ne continuăm drumul până la el acasă.

— Vreți să intrați, domnule comisar?

— Cu plăcere.

Noi doi coborâm, în timp ce șoferul reintră în posesia mașinii ca s-o depună în garaj.

— Cine e la curent cu această întâmplare, domnule Lambert?

— Servitorii: o familie de iugoslavi în serviciul meu de cincisprezece ani. Oameni cumsecade, discreți prin forța împrejurărilor fiindcă abia dacă știu două sute de cuvinte în franceză. Tania plânge de rupe pământul.

— Și în afara lor?

— Familia Marate.

— Asta-i tot?

El ezită.

— Ar mai fi și o prietenă de-a mea, foarte… intimă.

— Aș putea să vă întreb care este adresa ei?

— E necesar?

— Știți bine, domnule Lambert, că TOTUL e necesar într-un caz ca cel de față.

— Prietena mea ține o casă de modă „La Belle Isabelle” pe strada Colisée; se numește Isabelle de Broutemiche.

Îmi spun în sinea mea că n-ai de ce să te temi, când te numești Isabelle, să-ți pui firma „La Belle Isabelle”. Presimt că trebuie să fie teribil de prețioasă dama. Ți-ar spune de sus „ustensila ta parcă ar avea un gust!”.

— Dacă recapitulez, fac eu, având în vedere că vestea putea fi propagată de cei doi servitori, de doctor și de soția lui plus doamna de Broutemiche cel puțin o mie de persoane sunt de pe acum la curent cu evenimentul.

— Credeți? sare în sus Alain Lambert. Toți mi-au jurat că vor păstra secretul.

— Sunt convins. Dacă nu v-ar fi jurat, am fi putut sconta pe trei mii de persoane. Știți foarte bine că fiecare din confidenții dumneavoastră posedă vreo zece „prieteni siguri” cărora le-au încredințat cele întâmplate sub jurământ. Mâine zece mii de persoane vor fi la curent, iar poimâine, mai mult ca sigur, presa va începe să ciulească urechea;

prin urmare, trebuie să acționăm repede. Răspunde cineva la telefon în timpul absenței dumneavoastră?

— Am pus aparatul pe automat.

— Să începem prin a lua cunoștință de apelurile înregistrate în lipsă!

***

Locuința lui Alain Lambert este superbă, cam exagerat de pretențioasă, reprezentând la perfecție ceea ce urăsc eu în domeniul imobiliar, mobilierul și decorațiile. Am să mă abțin, deci, să ți-o descriu ca să nu te vexez, fiindcă aș pune pariu că și la tine acasă e la fel ca în reședința asta burgheză, afectată, cu iz de secol al optsprezecelea.

Lambert mă conduce într-un birou-bibliotecă, încăpere mai puțin stupidă ca celelalte datorită cărților care garnisesc pereții. Dă fuga spre automat.

— Au fost trei apeluri, mă anunță el.

Rebobinează și branșează pe „play”. O voce de femeie, puțin răgușită, cu vibrații excitante și un plâns care i se ghicește în fundul gâtului, declară că ea e Maryse.

— Soția doctorului, mă avertizează rapid Lambert.

Dama în chestiune articulează simplu:

— Te sun să aflu noutăți, sărmanul meu Alain. Nici eu nici soțul n-am închis un ochi toată noaptea. Dacă ai ști!

De parcă n-ar fi „știut”, acest nefericit tată mort de spaimă.

Al doilea zbârnâit. E secretara care-l întreabă cum se mai simte cu *gripa* lui.

Din priviri, Lambert îmi dă de înțeles că ieri, la întreprinderea lui a pretextat că-i bolnav ca să-și motiveze absența. Al treilea telefon e dat de un tapițer care-l anunță că a terminat de îmbrăcat canapeaua mare, Ludovic al XV-lea și dacă va fi anunțat înainte de unsprezece, ar putea s-o livreze până în prânz.

Gazda mea aruncă receptorul în furcă.

— Nimic și iar nimic! oftează el.

Îmbătrânește văzând cu ochii, nefericitul.

— Ar trebui să-i cereți prietenului dumneavoastră doctorul să vă prescrie niște întăritoare, domnule Lambert, aveți neapărată nevoie.

Ridică din umeri și se lasă într-un fotoliu.

— Îmi permiteți să arunc o privire în camera fiicei dumneavoastră?

Un gest obosit. Acum permite orice.

Tușa Tania mă conduce. E o iapă voinică, cioplită ca din topor, cum se spune în literatură. Masculinizată, roșcovană, plângoce. Pare să fie mama soțului ei. Îi ordon să mă conducă în camera domnișoarei și ea pornește înainte psalmodiind incantații serbo-croate.

În timp ce urc scara, o întreb dacă în ultimele luni a constatat ceva suspect în anturajul domnișoarei Alice. Dădea careva târcoale prin fața

casei? A primit vizitele unor necunoscuți? A fost chemată la telefon? Alice i-a împărtășit Taniei ceva incidente care s-o fi tulburat?

— Nu, nu, răspunde iugoslava. Toate bune. Toate normale.

Camera e imensă, elegantă și funcțională în același timp, ceva mai puțin pretențioasă ca restul locuinței, mai puțin iritantă. E „cuibul confortabil" al unei tinere cultivate. O groază de toalete elegante. Multe cărți care îi alcătuiesc „spiritul": opere de filozofie, eseuri, San-Antonio, clasici, biografii de oameni celebri, etc.

Descopăr în sertarele unui adorabil birou o serie de scrisori. De la prietene, lipsite de importanță, o misivă înflăcărată de la un anume Eric care-i ducea dorul. Dar epistola e de acum trei ani. Într-un carnet mare cu coperte din piele și hârtie filigranată, câteva note, mai curând niște gânduri, probabil ale ei sau însușite de ea. Exemplu: „E greu să iubești un om disprețuit". La cine s-o fi gândit? La tatăl ei? La metresa acestuia din urmă? Să fi fost un amant care i-a inspirat această sentință definitivă?

Fotografii mai mult sau mai puțin vechi… Aproape în toate revine o femeie tânără cu care Alice seamănă. Mama ei, mai mult ca sigur.

În camera asta din care a fost răpită ocupanta, mă plesnește o tristețe neagră. Un soi de legătură fină e pe cale să se creeze între mine și Alice.

Ridic receptorul ca să sun serviciul de ascultări. Mă prezint cine sunt și le ordon confraților să plaseze liniile telefonice ale lui Alain Lambert de Mongrozizi pe tabletele lor. Totul va trebui să fie înregistrat și ținut la dispoziția mea. După care chem sediul poliției ca cineva să vină și să pândească pe lângă reședința lui Lambert.

Asta ar fi la prima vedere, premisele măsurilor clasice. Dar mă întreb în mare taină și clopoțesc la poarta instinctului meu ca să-l întreb ce părere are de toată afacerea asta. El nu-mi deschide, ci, prin ușă, mă anunță că-i vorba de ceva cu totul deosebit. Nu are să fie cerută o răscumpărare. Nu adulmecă deloc așa ceva subconștientul meu. Nimeni n-o să-l sune pe părintele lui Alice. Cei care au răpit fata n-au nevoie de paralele lui tăticul. Aici este vorba despre altceva.

Brusc, îmi iau valea. Nu mai am ce căuta în casa asta. Adevărul se află în altă parte…

— Asta-i tot, vă las. Luați niște calmante, domnule Lambert, și încercați să dormiți puțin. Trebuie să fiți pregătit de atac. Fiica dumneavoastră, acolo unde se află, are nevoie ca tatăl ei să fie în formă.

Argumentele mele îl smulg din letargie.

— Credeți că mai e în viață, domnule comisar.

— Natural.

Îmi întinde mâna.

— O să mi-o găsiți?

— Da.

Plin de încredere, San-Antonoi, nu? Caritabil, cert, dar trebuie să îndrăznești!

***

Valetul-șofer, Mikael, se pregătește să mă conducă până la mașina mea, dar refuz și plec pe jos către prima stație de taxi. Spre norocul meu, găsesc unul. Taximetristul, un bătrân mucegăit, citește *Equipe* cu niște ochelari ale căror lentile sunt uite așa de mari! Alături de el, pe locul pasagerului, un foxterier îi cercetează pe trecători cu un aer blazat. Are o ureche ruptă și o pată neagră sub trufa nasului, ceea ce-l face să semene cu Adolf Hitler.

Iau loc în mașină. Șoferul termină articolul pasionant consacrat lui Platini, își împăturește ziarul și, fără să se întoarcă, mă întreabă „unde mergem”.

— Dacă nu vedeți niciun inconvenient major, eu aș vrea să merg pe bulevardul Sablons, îi mărturisesc.

Nu-mi răspunde, dă drumul la aparatul de taxat și pe urmă la motor. Înțelegând că plecăm în croazieră, Fürerul cu păr scurt și aspru se tolănește pe banchetă unde ațipește imediat.

***

Dimpotrivă, aici e o portugheză cu peri lungi care îmi deschide ușa doctorului Marate (într-un singur cuvânt și nu în două rele, cum te-ai fi putut aștepta). Dacă stau bine și mă gândesc, o persoană fermecătoare: mustața e frumoasă, părul coafat pe bază de ulei de măsline, ochi de foc, fund de regulat, picioare acoperite de astrahan mai mult sau mai puțin ciufulit și labele băgate într-o pereche de papuci delicați, provenind din Charentes. Cum e aproape două pe meridianul de la Greenwich, presupun că familia Marate se află la cafea. Da de unde: doctorul e în cabinet, cât despre soția lui, aceasta se odihnește.

O îndemn pe subreta iberică să binevoiască și să întrerupă siesta patronală, pentru a-i anunța doamnei Marate că un comisar de poliție vrea să-i vorbească.

Sluga tresare la cuvântul poliție.

— Din cauza mașinii ei, nu-i așa? își ia inima în dinți să mă întrebe. Doamna parchează întotdeauna pe unde se nimerește.

Îi zâmbesc misterios ca să-i acreditez ipoteza și *menina*[7]. Maria se retrage, fericită că a presupus corect.

Se scurge puțină vreme înainte de a fi primit de către stăpâna acestei vechi și dragi case. Doamna Marate e o roșcată somptuoasă, gen cal roib dar cu șuvițe aprinse la culoare care-i fac claia exuberantă să semene cu niște tufișuri cuprinse de flăcări. Cu o caroserie ca de Pina Farina, înaltă, superbă, cu ochii de un albastru bătând în verde, gura cărnoasă, e în stare să seducă la dreapta și la stânga, crede-mă. Ai zice că-i un star de prin anii 60, numai că n-a împlinit încă patruzeci. Un animal de

concurs. O corabie cu delicii pe punctul de plecare. N-ai decât o singură dorință. Să te urci la bord și să pătrunzi în cală.

Și-a pus pe ea o rochie de interior verde, mătase naturală, cu gulerul ceva mai închis la culoare. Pe dedesubt, părerea mea e că nu poartă nici armură nici vestă antiglonț, probabil nici măcar un sutien fiindcă cele două butoane date la polizor care i se ridică pe consolă am impresia că-s lipsite de orice protecție.

Mă dau în vânt când sunt primit de cucoane în déshabillé; le simt mai aproape de mine, mai… tangibile.

Pe loc, un început de Parkinson îmi agită mâinile. Tremură în așa hal că aș vrea să mi le ascund în chiloții ei ca să disimulez fenomenul.

— Presupun că bănuiți ce anume mă aduce la dumneavoastră?

Mă măsoară cu o privire suavă. O umbră de tristețe adâncă trece prin privirea ei de azur ca un nor peste… Stai așa, pregătisem o frază foarte frumoasă ca să-i fac plăcere lui Maurice Rheims, care mă vorbește de bine pretutindeni, și uite că acum mi-a fugit din minte, fir-ar al naibii! Ah! Ba da! „O umbră de tristețe profundă trece prin privirea ei de azur ca un nor de ploaie pe deasupra apelor limpezi ale unul lac din Laponia”. Asta era. Vă place, maestre? Cum? Nu merită osteneala? Credeți? Seamănă cu un certificat de patru clase primare? Da, ce mai ziceți atunci de panseurile lui Panzani[8], maestre! Nu puneți în aceeași oală o compunere la franceză a unui puturos cu metafora unui Sana de patru stele, dintre care una a lui David. Nu curge aceeași cerneală și nici aceeași blenoragie. Lirism și lirism, n-am să vă învăț eu pe dumneavoastră. Sunteți genul care nu poate confunda un popou cu o noptieră. În ceea ce mă privește, aș vrea doar să vă ofer o fărâmă de literatură autentică, din recunoștință; însă, dacă preferați melci *à la parisienne*, mă rog, vă privește. Atunci, să vă servesc o duzină? S-a făcut. Mii de pupicuri!

Întrebarea mea o deconcertează într-o oarecare măsură fiindcă se teme de vreo posibilă neînțelegere. Puțin probabil, dar numai improbabilul e cel care se produce. Previzibilul e doar în politică.

De exemplu, îi vezi pe socialiști și pe ceilalți șmecheri care formează guvernul. Te umflă râsul de milă. Îți zici că n-o să dureze prea mult chermesa asta! Și realmente nu durează. Dar în viața adevărată a oamenilor cinstiți nu mai merită să speri în venirea lui Grouchy[9]; Blücher[10] e deja pe drum. Tu îl aștepți pe Godot și te capeți cu Mauroy[11].

Cum eu o țintuiesc din ochi, până la urmă murmură:

— Alice?

— Ați ghicit. Putem vorbi în liniște?

— Profiți în apartamentele mele. Merge înainte răspândind parfumuri inefabile. Străbatem holul, trecem prin fața sălii de așteptare a doctorului unde trei persoane se plictisesc prefăcându-se pasionate după *Jour de France* din 1975. Și pe urmă o luăm spre dreapta printr-un

coridor îngust, îmbrăcat în catifea grej. Un budoar vine în continuarea dormitorului. Pe de-a-ntregul Ludovic al XV-lea, dintr-o bucată!

Nu sunt un fan al parfumurilor, vreau să zic artificiale. Miresmele în flacoane, în ce mă privește, mersi, atâta vreme cât câmpurile sunt pline de grozamă, tufișurile de măcieș în floare și păsărici din abundență! Trebuie însă să recunosc că la madam doctor miroase superb, gen extaz.

Îmi indică un fotoliu adânc.

— Luați loc, și vă rog să mă scuzați că vă primesc în ținuta asta, dar numai ce mi-am revenit după o hepatită virală și sunt nevoită să mă odihnesc de mai multe ori pe zi.

— Dar vă rog, bolborosesc eu, abținându-mă în ultima clipă să nu adaug că toată plăcerea e de partea mea.

O întrebare secretă nu-mi dă pace. În stadiul ăsta de convalescență, ia spune doctore, mai e molipsitoare hepatita virală sau ar fi mai indicat să aștept puțin înainte de a-i propune o repriză de amor nevestii dumitale? Dar să lăsăm în pace eroticăraia: la treabă!

Atac:

— Alain Lambert m-a pus la curent cu cele întâmplate și am fost însărcinat cu ancheta. Dumneavoastră și soțul, împreună cu tatăl lui Alice, ați fost ultimele persoane care ați văzut-o, e normal, deci, să vă ascult. Un prim lucru: ați remarcat cumva ceva anormal pe parcursul serii petrecute la *Pasha Club*?

— Nnnnu.

— Am impresia că ezitați într-o oarecare măsură.

— Nu. De altfel, ce înțelegeți dumneavoastră prin „anormal”, domnule comisar?

— Doamne, cuvântul nu-i deloc precis, sunt de acord, dar țin să-i păstrez sensul cel mai vag. Prin anormal, înțeleg dacă ați remarcat vreun incident, chiar banal, cât timp ați fost în prezența familiei Lambert? Alice a făcut oare vreo remarcă susceptibilă să vă surprindă? Ați observat o prezență neobișnuită în anturajul ei? Părea îngrijorată, tulburată? V-a vorbit despre cineva care ar fi preocupat-o? Ei au trecut să vă ia de aici și v-au adus înapoi acasă, credeți că ați fost urmăriți?

Tac din gură pentru că numai ce și-a pus picior peste picior dezvelind niște pulpe frumoase cu pielea pestrițată de pistrui minusculi.

Tu chiar crezi că-i o roșcovană autentică, ce zici? Aș întreba-o cu plăcere, dar n-aș vrea să mi-o ia în nume de rău. Sunt unele femei cu care poți vorbi deschis după cum ți-e voia, fără să ai de suferit niște consecințe, altele însă, fandosite, se cred obligate să-și demonstreze indignarea ca papagalițele cărora le-ai jumulit penele din coadă. Cel mai bine ar fi, ca să n-o ofuschez, să verific devizul. Bun, lasă că aranjez eu asta, așteaptă-mă aici!

— Nu, face ea, după o matură reflecție, n-am observat nimic anormal iar Alice nu mi-a mărturisit nimic deosebit. Era veselă și interesantă ca de obicei, fiind o tânără pasionantă; nici într-un caz stilul care te

înspăimântă, vă rog să mă credeți.

O nouă tăcere. Portugheza cu peri lungi muncește într-o încăpere învecinată cântând *O căsuță portugheză*, melodie faimoasă, internaționalizată de Amalia Rodriguez.

— Erați la curent cu toate legăturile ei?

— N-aș putea să zic că ăsta ar fi stilul ei. Probabil că o atrăgeau bărbații, dar pentru scurt timp. Alice aștepta iubirea cea mare, oferindu-și câteodată unele escapade.

— Din igienă?

Interlocutoarea mea se întunecă.

— Iată o expresie neplăcută, domnule comisar. Amorul și igiena sunt două cuvinte care nu merg bine împreună.

E timpul să dau bice! Am comis o grosolănie. Femeie delicată, romantică poate? Trebuie să schimb urgent macazul. Operația diversiune! *Schnell*! Eu, geniul, tu mă cunoști? *Never* nu-s luat prin surprindere, Albert. Inspirația îmi izvorăște din rărunchi.

— Nu sunteți cumva de origine irlandeză, doamnă Marate?

Își cască vasistasurile așa de tare, încât ochii ei par două dalii înflorite.

— Într-adevăr. Cum de ați ghicit?

— Deci, sunteți o roșcată autentică. Ce minune! Ah! Fără îndoială, momentul nu-i deloc propice acestui gen de digresiune, dar s-au făcut zece minute de când mă chinuie întrebarea. Nu izbutesc să mă mobilizez asupra chestiunii mele atât de capitală totuși. Trebuie să vă spun că, în pofida profesiunii mele prozaice, sunt un artist, doamnă. În ce mă privește, acțiunea și visul fac casă bună. Admirându-vă, mă gândeam: „O asemenea carnație nu-i de pe la noi. Vine de pe alte meleaguri: de pe pășuni înverzite pe care pasc oi cu capul negru. În această privire plină de infinit e ceva din Connemara. Pe aceste buze fascinante ghicesc tundre întinse”. Ah! Doamnă, cât de mult regret că mă aflu în această încăpere în calitate de anchetator!

Cu oftatul meu zbârlesc peria deasă a covorului de lână.

Ea uluită, neștiind dacă-i vorba de un comisar sau de un porc, mă privește cât poate ea de insistent.

„Doamne, îmi zic, ce te-a apucat artistule? Nu mai ești capabil să-ți asumi vecinătatea unei roșcate frumoase în rochie de cameră? Ia spune, băiete, s-ar cuveni să te îngrijești în viteză. Devii periculos în felul tău, tipule! Un dezmățat congenital. Orice fustă te electrizează, te scurtcircuitează, te fulgeră! Ce-i cu self-ul tău, hai? Ce-ai făcut cu el?”

Atunci n-am încotro, încerc să-mi revin. Afișez un aer și o atitudine de portărel care operează un sechestru pe mobilier; adopt un ton semeț și arogant.

Ar merita să vezi maniera în care îmi reintegrez demnitatea, cum mă întorc pe făgașul convenienței! Până și sadicii simt nevoia s-o facă pe serioșii. De cum și-au închis prohabul, după violarea unei fetițe, devin

teribil de afectați, își compun un personaj auster, reprobator. Ofițeri ai ordinului Legiunea de Onoare, moralmente. Președinți ai Ligii Cultelor! Hipernotabili.

— Mi-ar plăcea să insist asupra unui punct precis, doamnă Marate. Mai adineaori, la începutul conversației noastre, când v-am întrebat dacă ați remarcat ceva anormal la *Pasha Club*, mi-ați răspuns că nu, dar după o ușoară ezitare și nu într-un mod categoric. Nu mi-ați spus „nu", ci „nnnnu". V-ar deranja dacă ați căuta în amintirile dumneavoastră originea acestei lipse de spontaneitate?

— Sunteți un observator, domnule comisar.

— Dacă n-aș fi fost, ar fi trebuit să fac o altă meserie, doamnă.

Aștept impenetrabil, dar teribil de penetrant prin vocație.

Încearcă să se uite în altă parte.

— E vorba de o observație atât de nesemnificativă că ar fi stupid să pomenesc de ea.

— Ce știți dumneavoastră? ripostez eu pe un ton sever.

— La *Pasha Club*, nu departe de noi, se afla un mesean solitar. N-a pierdut-o din ochi pe Alice cât a fost seara de lungă. Rămăsese pur și simplu cu gura căscată în fața ei. Îmi dădeam seama că făcea eforturi să nu se mai preocupe de ea dar că, irezistibil, ochii lui o căutau.

— Oho! Iată ceva mai interesant decât vă puteați imagina, doamnă Marate!

— Credeți?

— Cum arăta omul acesta?

Ea își reprimă un frison[12].

— Un monstru[13]! răspunde ea fără șovăială.

— Îmi lasă gura apă. V-aș putea ruga să-mi faceți o descriere a lui?

— Un obez! Cu mult peste sută, respectiv peste o sută douăzeci de kile. Levantin, păr des și foarte negru, coborând mult pe frunte. Un nas puternic, gros și borcănat. Sprâncene stufoase formând o bară neagră. Gura cu buze groase, pleoape bombate. Când mănâncă, o face cu o asemenea voracitate încât se aseamănă cu un animal hămesit. Degetele pline de diamante, la fel și ceasul, bătut în pietre scumpe. O caricatură de potentat arab, înclinat spre plăceri și despot. Tipul ăsta pute a petrol. Mânca icrele negre cu lingura.

— Vârsta?

— Ați putea aprecia vârsta unei balene, vă rog să recunoașteți?

— Spuneți că părea interesat de Alice Lambert?

— Fascinat ar fi mai corect.

— Mai era în club când ați plecat de acolo?

— Da, bea wisky.

— Spuneți că era singur?

— Absolut singur.

— În momentul plecării, n-a schițat o mișcare să vă urmărească?

— Nu. Dar, Dumnezeule, ce-o mai fixa pe biata Alice!

Mă ridic.

— Vă mulțumesc pentru bunăvoință, dragă doamnă. Sper să nu vă fi perturbat prea mult.

Se ridică și ea, se apropie de mine. Și uite că-mi iau foc urechile poate că și fundul, de când tot ridic termostatul ambianței.

Ne uităm unul la altul. Gânditori, amândoi. De parcă am căuta să ne reamintim ceva sau ne-am întreba ce-i cu noi. Buzele ei se răsfrâng curios: cea superioară (nu cea de jos). E ca o chemare a instinctului izvorând din străfundurile speciei umane.

Mă aplec și o sărut fără să pun mâna pe ea. Îmi vine în minte o replică a lui Gabin în *Quai des Brumes* (Cheiul Cețurilor).

— Ești frumoasă, să știi! articulez eu.

Dar ea îmi mănâncă gura în stil mare. Se cramponează de mine și-și lipește tot corpul de al meu.

Am să-ți spun ceva: e superbă Irlanda!

Și pe urmă ce vertij, pardon! Dacă aș fi alergat pe balustrada turnului Eiffel, la etajul al treilea, nu l-aș fi trăit cu o intensitate mai mare. Cât ai zice pește grosul a fost făcut, mister Popaul e eliberat din etui și călăuzit de mâinile mele experte. Hop! Pe aici, poftă bună! Mă intercalez de-a-n picioarelea, eroic, rezemat de ușa capitonată a budoarului.

Din adâncurile apartamentului se aude glasul doctorului care-l conduce pe un client, dându-i asigurări că tratamentul lui își va face efectul. Nu știu dacă-l îmbrobodește ori ba. În orice caz, al meu își face efectul asupra damei, strașnic! Dacă am să-ți zic sublim, ce părere ai să ai, Mihai? Nici una? Ei bine, ai dreptate, pentru că o copulare cu un asemenea avânt, ceva mai romantic, nu s-a mai văzut de pe vremea Romei antice!

Acolo, la Chennevières, în jurul leagănului lui Apollon-Jules, s-a ajuns probabil la desert și aș putea să pariez cu tine pe o nouă repriză de amor contra unui *Angélus* de Millet[14] că Béru s-a și ridicat să interpreteze *Les Matelassiers*, a capella.

Servitorul era foarte arătos în ținuta lui imaculată cu nasturi și epoleți de aur. Era un băiat cu tenul foarte închis la culoare, părul frizat și dat cu briantină.

Îi surâse lui Alice când intră în încăpere încărcat de o tavă imensă din aramă lucrată fin pe care se aflau feluri de mâncare delicate. O depuse pe o masă joasă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Alice.

Se uită la ea fără să înțeleagă și-i zâmbi nehotărât. Era limpede că nu vorbea franțuzește.

Alice se ridică și se îndreptă spre ușă. Nu avea de gând să părăsească încăperea, pur și simplu încerca o anumită curiozitate privind restul casei. Zări un zdrahon îmbrăcat într-o tunică albă cu manșete verzi, stând drepți în fața ușii, cu picioarele depărate, brațele încrucișate, în atitudinea unui gardian de serai pentru filme americane din epoca lui Novarro. Individul îl „acoperea" pe servitor, gata să intercepteze o eventuală tentativă de fugă a tinerei.

Această constatare, în loc s-o sperie pe Alice, o amuză. Era prizonieră într-un palat din orient. Aducea a *O mie și una de nopți*.

Nu era în stare să dramatizeze situația. Totul i se părea plăcut.

Se strădui să-și amintească înlănțuirea evenimentelor care au condus-o aici. Dar evocarea era vagă, fără a reuși să stabilească noțiunea timpului. Totul avusese loc demult, într-o altă viață. Se vedea (sau mai curând imagina) în fața casei părintești, într-o noapte cenușie care mirosea a umezeală. Aștepta ca tatăl ei să lase mașina în garajul amenajat la subsolul imobilului din piatră. O rampă foarte înclinată duce într-acolo. Oblonul era acționat dintr-o cutie care comanda declanșarea unei celule fotoelectrice.

În vreme ce tatăl ei își vedea de treabă, o mașină mare, neagră, apăruse în marșarier din capătul străzii. Alice nu se speriase imediat. Abia când vehiculul se oprise în dreptul ei și un diavol înalt și tuciuriu răsărise din ea, Alice se precipitase spre garaj. Dar un braț de fier o înhățase de gât. Îi fusese aplicat pe față un tampon îmbibat în cloroform și devenise pe loc de o docilitate stupefiantă. Continua să gândească, să meargă, dar frica o părăsise cu desăvârșire și îl urma pe diavolul acela mare, fără să-i opună rezistență. Fusese urcată în spatele mașinii, iar tipul se instalase alături de ea. La volan, o femeie brunetă și silențioasă cu niște cercei enormi, strălucitori.

Bărbatul deschisese o cutie din metal ca să ia un alt tampon umed. Alice își amintea că-i șoptise „Sorry" când i-l lipise de nas. Din clipa aceea începuse ceața. Căutând mai bine, descoperea o mulțime de senzații diverse. Drumul cu mașina… Odihna pe un culcuș voluptos. Percepea o muzică orientală… Și pe urmă…

Și pe urmă, ce altceva? Ah, da… Avionul… De asta era sigură, își amintea că mersese pe un teren bătut de vânt. Ploua. Apa îi șiroia pe ceafă. Fusese ajutată să urce scara rabatabilă a aparatului: un jet de businessman, confortabil ca Rolls-ul tatălui ei și care, la fel, mirosea a piele fină. Adormise din nou. Dar putea fi numit somn acea toropeală suavă în care era cufundată artificial?

Fapt este că se simțea infinit de bine: eliberată și fericită. Eliberată de toate preocupările cotidiene, de toate gândurile ascunse ale vieții. Eliberată de micile necazuri care, fără răgaz, îți zgârie sufletul. Prima oară exista doar „pentru ea însăși”, exclusiv.

O singură teamă totuși: starea asta de fericire avea să mai dureze încă multă vreme?

După plecarea valetului, Alice se apropie de tavă. Găsi aici medalioane de langustă în aspic, caviar cu blinî, ficat de gâscă, somon afumat. O masă compusă din aperitive de lux. Amuzant, nu?

Se spune că cel mai plăcut moment al amorului e atunci când se urcă scara; dar și „după” nu-i rău deloc, dacă ți-a reușit exercițiul.

Am rămas acolo, în picioare, gâfâind, stângaci, goliți de secretele noastre intime și plini de secreții încă și mai intime, cu tâmplele bubuind, cu părul ud de sudoare. Sfârșiți, năuciți, mândri de noi.

Când, în sfârșit, ne dezlipim, o facem din cauza Mariei, bona portugheză cu perii lungi, care bate la ușă. Cortina cade peste finalul nostru.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Maryse (fiindcă așa o cheamă).

— A venit musiu masorul dumneavoastră! anunță sluga.

— Am să-l primesc imediat.

Ne uităm unul la altul zâmbind. Îi aplic un pupic de o recunoștință infinită.

— Ești copleșitoare! îi spun.

— Tu m-ai copleșit, mi-o întoarce ea.

Și adaugă:

— Ai telefonul meu particular?

— Încă nu.

Tropăie până la masa de toaletă și ia dintr-un sertar o carte de vizită albastră, pe care mi-o strecoară în buzunar.

— Când ai să vrei, unde ai să vrei.

— Mersi, fac eu, mișcat.

Ei bine, procedez la o fățuire expresă a ustensilei, s-o fac ca nouă, pentru a redeveni operațională.

Înainte de a mă extrăda, o întreb:

— Ia spune-mi, comoaro, Alain Lambert ce gen de om este?

Îmi zâmbește.

— E un tip interesant: inteligent, eficient, om de lume, om de afaceri, tată bun. Deocamdată n-are decât un singur defect: metresa lui.

— Belle Isabelle?

— Ah! Ești deja la curent?

— Păi, polițist, nu? Ce-i reproșezi damei?

— Că-i sucită și-i perturbă viața lui Alain.

— Ești geloasă? o fac eu pe ăla perspicace.

Se înroșește.

— Nici pomeneală; Lambert nu-i decât o relație amicală.

Oare minte? Oricum, treaba ei. Dacă ar fi să elucidăm trecutul femeilor cu care avem de-a face, ar trebui să cumpărăm un grup electrogen cu o groază de reflectoare.

— Ai de gând să treci pe la zgripțuroaica aia? mă întreabă doamna Marate.

— Natural.

— În cazul ăsta abia acum sunt geloasă.

— Motivul?

— S-ar putea să te intereseze, fiindcă e o figură, și, așa cum te intuiesc, ești nebun după figuri. Fii prudent.

Mă conduce până în hol. Subreta dă fuga repede să descuie ușa și iată-mă plecat spre noi aventuri, aidoma Marelui Meaulnes la sfârșitul cărții.

Antoine e o „albinuță". Încărcată de polen. Am aflat lucruri interesante, am făcut altele minunate. O imensă bucurie a simțurilor îmi dă încredere în viitor.

Un strop de soare încearcă să-și spună cuvântul în armonia universală. Cum nu zăresc niciun taxi la orizont, mă decid să mă înarmez cu voință și curaj și să iau metroul.

La „Belle Isabelle", am socotit, buticul măsoară șase metri pe patru. Se află în vânzare toalete de avangardă cu care nu reușești să te obișnuiești decât după câteva luni, adică exact după ce s-au demodat. Fiecare dintre boarfele astea costă cât icrele negre și lumea se bate pe ele de parcă ar fi vorba de solduri.

O făptură fermecătoare, misterioasă și impresionantă stă la un birou delicat, Mazarin, și citește *Vogue* (nu biroul, făptura). Foarte blondă, fără îndoială înaltă, purtând una dintre zdrențele expuse, machiajul în tonalități de violet, gâtul interminabil, părul tuns ca un ocnaș, frumoasa demoazelă nu trece neobservată.

Îi lipsește poate ceva artilerie grea de avangardă, ceea ce n-o împiedică să fie foarte apetisantă și-l înțeleg perfect pe Alain Lambert că-i amorezat de ea. Eu însă, cum mi-am depus obolul la Crucea Roșie, pătrund în ferma ei în deplină seninătate glandulară.

— Doamna de Broutemiche? mă hazardez eu.

— În persoană, domnule comisar, răspunde superba, împăturindu-și publicația.

— Mă cunoașteți? mă mir eu năucit.

— Nu, dar Alain numai ce mi-a anunțat vizita dumneavoastră. Cum în afara factorului și a celor care-mi livrează marfa, e o raritate ca un bărbat singur să intre în magazinul meu…

Are un râs feroce. Într-adevăr, drăgălașa asta mi se pare puțin bizară. Ceva inuman mă incomodează în persoana ei. O scânteie de demență în ochi. Un soi de vanitate sălbatică, de orgoliu interplanetar. În ceea ce o privește, fundamentul filozofiei ei este „eu și Dumnezeu".

— Eram convinsă că poliția va începe prin a se interesa de mine, când va intra în acțiune, continuă incomodanta persoană. Vă dați seama: metresa tatălui al cărui copil a fost răpit, ce os bun de ros, chiar din capul locului! Ei bine, dragul meu comisar, nu-s amestecată în povestea asta, deși am prevăzut-o practic, și l-am prevenit pe Alain.

Această afirmație insolită mă irită, respectiv mă pune pe picior de război.

— Ce înțelegeți prin faptul că „ați prevăzut”?

— Conjunctura astrelor care o guvernează pe Alice. Trigonul ei autoblocant avea o conexiune fericită cu Venus într-o parabolă deviată în raport cu Marte, concluzia: „Alice avea să trăiască un eveniment în măsură să-i schimbe fundamental destinul”. Reședința ei lunară avea să se implice în agitatorul endemic a lui Jupiter, dragul meu. Astfel încât, inexorabil, trebuia să aibă loc această bulversare totală. Toate astea i le-am spus și i le-am repetat lui Alain. Dar el e sceptic. Nu crede nici în Dumnezeu nici în diavol și cu atât mai puțin în astrologie. Vă dați seama: Capricorn, cu ascendent în Taur!

Exact asta gândeam și eu: e un pic sărită de pe axă tăntilica asta. Cum face față la pat o femeie în asemenea măsură îndobitocită de prevestirile ei astrale? Mai deloc. Cum și-o afla plăcerea Lambert de Boașele-noastre-Drăgălașe când escaladează brancarda asta? Urgent, inversez reactorii aprecierilor mele. Când am intrat și i-am privit geografia, am crezut că tăticul lui Alice face dragoste ca un nebun cu tipesa. Dar a fost destul să-mi servească trei replici ca să gândesc mai rău decât contrariul.

— Dumneavoastră sunteți Cancer, nu-i așa, domnule comisar?

— Într-adevăr.

— Ce ascendent?

— Săgetătorul.

— Data de naștere?

— N-am venit aici ca să-mi dau în cărți, doamnă.

Belle Isabelle sare în sus.

— Asta-i bună, n-o să mă asimilați acum unei ghicitoare în cărți, uneia care prevestește aventuri galante! Astrologia e o știință recunoscută și care…

— Dacă aveți de gând să țineți o conferință pe această temă, trimiteți-mi o invitație, am să fac imposibilul să iau și eu parte. Dar timpul ne presează, doamnă: o tânără a fost răpită, iar misiunea mea este să o găsesc. Atunci fiți amabilă, vă rog și răspundeți-mi la întrebări într-o manieră cât mai puțin astrală posibil.

Tonul meu, expresia, îi pun lacăt la gură. Decide să mă urască în tăcere. Cele două aruncătoare de flăcări ale ei continuă să se plimbe pe chipul meu fotogenic. Prevăd că e pe cale să-mi ticluiască un horoscop plin de gărgărițe. Prăjit, ciuruit de pretutindeni, cu turbulențe planetare să faci pe tine, nu alta. Bun, să trecem peste. Destinul meu nu-l privește decât pe Dumnezeu și pe mine. Ne ocupăm noi de treaba asta, El și mandea. Ne-am și repartizat treburile: eu cred în El și El crede în mine. Așa ceva se numește divine *agreement*[15].

Cât se poate de copoi, mă apuc s-o interoghez pe „Belle Isabelle”, Rezultatul - ceva mai puțin decât deloc. Ceea ce rezultă din discuția noastră e că persoanele apropiate de Lambert, respectiv fiica și prietenii, n-o prea venerează pe coana de Broutemiche fiindcă, potrivit

declarațiilor ei, nu-i frecventează.

Legătura ei cu Alain se rezumă la câteva întâlniri tandre de două trei ori pe săptămână. Înțeleg că industriașul e cel care finanțează cumpărăturile din buticul ăsta numai zdrențe. La început, fiind vexată, se dovedește reticentă, dar pofta vine vorbind și iată că acum îi dă înainte cu ideile ei fixe. Curând mă întrerupe ca să mă anunțe că zodia Cancerului cu ascendent în Săgetător nu-i rea deloc, dar din păcate am să nimeresc în nu știu ce rahat constelar, care o să-mi deterioreze bielele locomotivei pentru multă vreme. Mai întâi, ar trebui să mă aștept la o călătorie iminentă. Și nu o să fie o croazieră de plăcere, îmi prezice ea. Cu atât mai rău pentru mine că refuz să-i dau data și ora nașterii, ar fi putut să-mi spună mai multe și să-mi ticluiască un plan antibelele care să mă scape de ghinioane sau să le facă ceva mai suportabile. Fiindcă mă încăpățânez, am să fiu nevoit să mă descurc de unul singur, să fac față adversităților cum am să pot. Ea se spală pe mâini, pe picioare, pe ochi și chiar pe fund.

Când plec de acolo, am un cap mare cât Sediul Televiziunii. Decât muieri ca astea, aș prefera să am de-a face cu un tăietor de lemne din Vosgi sau un pescar din Fécamp, ca să-mi pun la treabă livra fără os. Dacă se prezintă ocazia, ar fi cazul să-i iau un interviu lui Lambert. Pe plan uman, ar fi o experiență în plus, să-mi dau seama care-i problema lui.

***

Pentru că *Pasha Club* nu-și deschide porțile decât la ora 21, mă hotărăsc să fac o pauză și să mă alipesc petrecăreților participanți la botezul lui Apollon-Jules sau, cel puțin, la ceea ce a mai rămas din sărbătoare. Ajung la *Bibanul de pe Marna* spre sfârșitul după-amiezii. Un chelner cu haina descheiată face relaș în fața stabilimentului fumând o țigară.

— Mai găsesc pe cineva la botezul Bérurier? îl întreb.

Tipul afișează o expresie dezgustată.

— Mda, au mai rămas câțiva.

Zăresc mașina lui Béru într-o parcare. Acest rarisim vehicul, de aproape cincizeci de ani, are parbrizul înlocuit cu un placaj, portierele absente sau legate cu sârmă și în chip de banchete niște lăzi deasupra cu perne desfundate.

Urc în sala „particulară” unde se desfășoară festinul. Trei zgomote de natură diferită îmi agresează timpanele mai înainte să intru: urletele unui prunc, sforăiturile unui bătrân și un cântec de beție ale cărui cuvinte sunt nedeslușite datorită interpretului.

Intru!

O, ce dezolare!

Numai Rossellini[16] ar fi putut „inventa” scena care mi se oferă. Masa

lungă și lată e încărcată cu sticle goale, fața de masă, roșie acum datorită beaujolais-ului vărsat, e plină de grăsime, boțită, arsă de țigările nesupravegheate. Pe mijloc, nașul Pinaud sforăie cu obrazul într-o porție de tort cu ciocolată de care l-a privat un somn brusc. Apollon-Jules se târâie pe jos, mai curând se zbate cu mișcări primare de crab răsturnat pe spate. A apucat (cum?) o bucată de cârnat pe care-l suge de parcă ar fi vorba de colosalul sân matern.

Călare pe un scaun, Béru gâlgâie ce-a mai rămas dintr-o sticlă de rachiu. E criță că nu-și mai vede nici mâinile. Și probabil că-i fericit deoarece, consoarta lui, aplecată peste masă și cramponată de ea, se lasă prelucrată de un plonjor magrebin, care procedează sistematic, hotărât, mândru și dominator. *Babel Oued Story*! Îi cade bine amicului meu! Asta-i Franța cea Mare, unde oamenii își dau o mână de ajutor, cum zice așa de bine Ivan Levai, și-i interzic lui Pen[17] să-i aducă până și cea mai mică atingere!

Și ea beată turtă, tânăra mămică ajunge în sfârșit să mă întrezărească prin ceața etilică și-mi aruncă:

— Îți dai seama ce îndrăzneală pe chelnerii din bomba asta, Antoine? A trecut o oră de când fac cu rândul la fundul meu! Niște hrăpăreți: tu îi dai unuia degetul, iar restul are pretenția să le dai comoara! Sub pretext că l-am supt camaraderește pe șeful de sală, o persoană destul de plăcută, acum s-au așezat toți la coadă.

Arabul își continuă ședința aerobică (dacă îndrăznesc să spun fără să fiu tratat imediat drept un rasist murdar). Plonjează cu metodă și discernământ. Berthy se lasă în voia lui, fiind o persoană cu suflet mare, anesteziată cum e de pileală.

— Și ceilalți convivi? mă interesez eu.

— Plecați! Tușa Pinaud a făcut o criză de bilă după ugerul cu ceapă și au îmbarcat-o într-un taxi. La brânzeturi, Mathias a primit un telefon cum că individele care aveau grijă de plozii lor au declarat forfait, și atunci au șters-o. După masă, când s-a servit lichiorul, „năsica”, maică-ta, a plecat și ea cu Toinet. Marie-Marie și logodnicul ei au condus-o acasă. Noi ceilalți, Pine și Grasu, am rămas să stingem tot ce era de băut. Dar uite că-l văd pe Apollon-Jules că se târâie pe jos. N-ai vrea să-l pui la loc în coșuleț până când mă termină Mahomed? Mersi mult de tot. Vrei să guști ceva, Antoine? Comandă tot ce vrei, azi e sărbătoare. Dacă ți-aș spune că sunt cam amețită, eu care nu beau niciodată sau aproape niciodată.

Încearcă să-și întoarcă botul spre spate și întreabă:

— Mai durează, Mohamed, ce naiba! Mi-a deteriorat o bielă cu forța cu care mă răzuie nebunaticul. Destul că șeful nu reușea să atingă orgasmul, n-am nimic împotrivă, dar nu-i cazul să abuzezi, băiete! Cu atât mai mult cu cât e ora când îi dau copilului să sugă…

— Le rezolvăm pe toate, doamnă, promite plonjorul plonjat.

Bagă în viteza superioară.

Mă uit în jurul meu, la oamenii ăștia, la scena de excepție. Mă întreb dacă nu cumva conjugarea lor n-ar furniza o imagine perfect compozită a „onoarei”.

Un chelner, care a trecut de acum de Berthe, își face apariția în cămașă.

— Doriți ceva? se informează el.

— Da, mă decid: o omletă cu slănină și un pahar de vin roșu, fiindcă am făcut abstinență.

Chelnerul face o strâmbătură.

— N-a mai rămas decât patronul la bucătărie, să văd dacă îi convine să treacă la treabă.

***

Brusc, un susur de izvor. Alexandre-Benoît se ușurează fără să se mai ridice de pe scaun sau să-și descheie prohabul.

— Omul meu e cui, se extaziază Berthaga. L-am mai văzut eu pilit, dar în halul ăsta nu-mi amintesc. Notează că are o scuză, nu? Copilul ăsta pe care nu-l mai așteptam, pe care nu-l mai credeam posibil, și care e aici, așa frumos, leit taică-său… Un dar ceresc Antoine!

Începe să se smiorcăie exact în momentul în care Mohamed juisează sobru, fără un strigăt, fără un geamăt. Rămâne imobil o clipă, foarte scurtă, înainte de a-și părăsi gazda, apoi se eliberează și-și șterge ogiva detectoare cu partea care atârnă a feței de masă.

Omleta mea sfârâie. Mănânc cu poftă, încercând să trag niște concluzii. Deplasările și recentele mele vizite mă preocupă. De data asta am intrat în afacerea Lambert. Aproape întotdeauna, la începutul unei anchete, e o perioadă incertă. Te impregnezi, înțelegi? Adulmeci. Fiecare caz are mirosul lui, se populează de mutre pe care trebuie să le cunoști. Se cuvine să-l situezi, geografic, social, uman.

Plonjorul satisfăcut își vede de drum. Cineva bate la ușă. E socrul patronului, un bătrân văduv, care-și face de lucru prin grădină ca să aibă o „ocupație”. De opt ani se macerează în castitate și, în pofida celor șaptezeci și cinci de ani, i s-a cam oprit în gât. N-ar binevoi doamna să-l demareze puțin cu mâna? Nu-i sigur de nimic, dar nu i-ar displăcea să tenteze experiența, doar ca să verifice în ce stadiu e.

Berthy îl refuză.

A fost destul de darnică, individa. Ce părere ai, trebuie să-și mai aerisească și ea puțin fesele, ce dracul! Cu atât mai mult cu cât pe o masă, mersi, nu mai servește! Îi deranjează digestia. Simte ca o greutate în dreptul stomacului. Și pe urmă e vremea să-i dea sân pruncului ei lacom. Fiecare la rândul lui, nu? Mai ales că străbunul, dacă trebuie să-l acționeze la manivelă, nici n-a ieșit încă din han, e cazul s-o spunem! Regretă *very* serios, dar rămâne pentru altă dată, când Apollon-Jules o să ajungă la prima comuniune; dacă moșulică o să reziste până atunci, o

să-i dea prioritate, pe cuvânt!

***

Plecarea e homerică. Personalul acceptă să-l transporte pe Béru până la caleașca mea. O să-și lase căruța la hotel, nefiind în stare să conducă. O să achite nota mâine când are să vină după mașină. Patronul e așa de încântat să ne vadă plecând încât acceptă principiul. Pinaud se ia după cortegiu, clătinându-se. La doi sau trei pași, unul dintre genunchi îi cedează și are parte de o genoflexiune involuntară.

Îndes toate aceste reziduuri umane pe pielea mașinii mele Quattroporte, bum! Asta-i, trebuie să conduc echipa până la reședința tinerilor părinți.

Poanta e că Berthe și-a pierdut poșeta și, prin urmare, cheia apartamentului. Atunci, ne întoarcem la *Bibanul „frivol" de pe Marna* s-o căutăm dar, ghinion, bomba a tras obloanele, mâine fiind duminică. Ce să-i faci, cum nu poți lăsa un nou născut în stradă, decid să-i aduc pe alde Bérurier și progenitura lor la mine acasă. Să stea în camera de oaspeți.

Și pe urmă, nu știu ce mă apucă pe drum, dar îmi vine ideea să trec pe la *Pasha Club*. Să fie conștiința profesională, crezi?

Da, nu văd altă explicație.

O iau pe strada localului, garez mașina la întâmplare, pe colțul a două străzi.

Îi explic Berthei că trebuie să dau o fugă până la club chestiune de zece minute, și să binevoiască toți țiganii ăștia să mă aștepte.

După care sun la intrarea localului. Ușă blindată cu un vizor ca de pușcărie deschis pe mijloc și prevăzut cu un grilaj mic din fier forjat.

După puțin timp, cineva răspunde apelului meu.

— Ce doriți?

— Să intru, răspund cu mare precizie.

— Aveți legitimația clubului?

— Nu, dar poate că asta de aici îmi va servi în egală măsură, presupun eu, plasându-mi însemnele de polițist dinaintea vizorului.

Magic: mi se deschide!

Un băiat frumos, înțolit în pinguin, mă întâmpină cu o dantură luminată de neoane. În același timp vioi și blazat. Arătos fără, ca *tailor*[18]-ul lui să se fi străduit prea mult. Genul de individ care vânează văduve bătrâne făcându-le să se bucure de viață pe o sofa, în schimbul unui ceas Cartier sau a unei brățări de la Boucheron. Clubul constituind un vivariu de bătrâne seducătoare, de bunici pe care timpul le-a ruginit și care se dau în vânt să le derideze comoara un tinerel, cuțitar de meserie.

— Foarte onorat, domnule comisar, e vreo problemă?

Tonul lui liniștit mă asigură din capul locului că, dacă ar fi vreuna el

ar fi informat, *Pasha Club* fiind un local ireproșabil.

— Aș vrea să chestionez personalul restaurantului în legătură cu unul dintre clienți.

— În acest caz, coborâți scara. Jos, întrebați de Freddy, e șeful de sală.

O iau la vale pe treptele acoperite în întregime de un covor, cu două balustrade aurite și un ecleraj savant în formă de stele aprinse pe plafon. Un al doilea sclav în smoching și numai zâmbete mă întâmpină la baza scării. Cel de sus l-a și pus în temă prin telefonul interior, fiindcă mă înconjoară cu tot zelul, fără să mă slăbească din „domnule comisar". Iată-mă instalat la o masă discretă, în spatele unor plante verzi, artificiale, dar așa de bine imitate că le dau rădăcini adevărate.

— Acceptați un păhărel de șampanie roze, domnule comisar?

— Cu plăcere.

— Vi-l trimit într-o clipă pe Freddy.

Mă uit la sala luxoasă, numai oglinzi fumurii, cu scaune și fețe de mese în tonuri de caisă.

Deocamdată, puțină lume: o masă de șase persoane (trei familii) plus încă două de două. Convivii sunt în ținută de seară, cu excepția unui bărbat care se mulțumește cu un costum albastru în dungi, totuși a fost primit. Consider că-i un lucru bun să te îmbraci *for the dinner*, din când în când. Dacă ne fâțâim toți în blugi sau în salopetă ca să mergem la teatru sau să participăm la dineurile moderne, Franța are să semene rapid cu un afiș de cinema care ridică în slăvi cursele de maraton.

Șampania e delicat dozată și rece. Dincolo de restaurant, se deschide localul de noapte, în nuanțe ușor portocalii întretăiate de zone tenebroase. Încă nu funcționează, dată fiind ora timpurie. Dar muzica a început de pe acum să cânte din răsputeri; aceeași placă pentru bătrânei, *Strangers în the night* în sirop de trompe Eustache pentru clisme.

Se apropie de mine un tip înalt și blond, afabil, se înclină la 45 de grade și se prezintă.

— Freddy, șef de sală, doriți să stați de vorbă cu mine domnule comisar?

Aspect, vorbire, bine ajustată: pe scurt un profesionist autentic.

— Nu cu dumneata, în mod special, dragă, îi răspund cu un zâmbet Colgate, dar probabil că vei putea să mă lămurești.

Mi-ar conveni să se așeze (sau să ia loc, dacă găsești forma asta mai convenabilă) fiindcă ți se pun cârcei dacă vrei să discuți cu un tip înalt, în picioare, când stai la douăzeci de centimetri de el! Dar ia spune, îți imaginezi un chelner, fie el și șef, instalat la masa unui client în plin serviciu?

— Îl cunoști pe Alain Lambert de Vilpreux, tovarășe?

Deși cuvântul tovarăș nu se uzitează în acest loc costositor și aurit, unde se servesc mai mult homari decât sardele în ulei, șeful de sală îmi

răspunde fără să-și piardă surâsul:

— Da, e un obișnuit al nostru.

— Vine adesea la club?

— Cel puțin o dată pe săptămână.

— Cu cine?

— Când cu fiica lui, când cu prietena.

Și adaugă:

— E un client bun, foarte gentil.

Deci Lambert nu-i un zgârie brânză. Într-o limonadă de lux, bacșiș *or not* bacșiș, *that is the question*.

— Cred că a venit aici cu fiica lui și cu niște prieteni, joia trecută, nu?

Freddy n-a stat multă vreme pe gânduri. Confirmă, arătându-mi o masă.

— Într-adevăr: au cinat la numărul 11.

Acum, dragul meu, mobilizează-ți bine amintirile. În aceeași seară de joi, în apropiere de masa lor, se afla un client solitar. Un bărbat gras, genul levantin, care mânca icre negre cum mănânc eu varză acră.

Freddy nu șovăie nicio clipă:

— Domnul Kazaldi, rostește el.

— Cine-i tipul?

— Proprietarul unui grup petrolier; are parale mai grase ca el, și nu-i puțin deloc!

— Ce părere îți face, Freddy?

Și, cum se înroșește ușor (toți blonzii sunt așa), mă grăbesc să-l liniștesc:

— Să nu-ți faci probleme, totul rămâne între noi. Dar e foarte important să știu ce gândești dumneata.

Șeful de sală cade pe gânduri.

— E un om liniștit. I se întâmplă să vină cu prieteni de-ai lui, și ei arabi, numai bărbați; cu toate astea, în cea mai mare parte a timpului, e singur. Îi place să mănânce, și, să-mi fie iertat termenul, se îndoapă. E un client gras (aici, începe să râdă) la propriu și la figurat. În ciuda coranului, bea alcool, în cantități mici, ce-i drept.

— După ce mănâncă, se duce la agățat în localul de noapte?

— Nu l-am văzut niciodată trecându-i pragul. Nu cred să-l intereseze femeile. De altfel, nici bărbații, adaugă el. E un fel de… cum se numește așa ceva, nu eunuc, ci…

— Castrat?

— Da, castrat, asta era. În rest, are și o voce de femeie care surprinde la un corp atât de enorm.

— Cum l-ai clasa, Freddy, printre răi sau printre buni?

— Oh, printre cei buni, nu încape nicio îndoială; ba mai mult, printre oamenii cumsecade care inspiră milă. Singurătatea lui, bulimia, au ceva patetic.

— Pe parcursul serii n-ai remarcat nimic anormal la masa lui, sau la masa lui Lambert?

Marele blond cu două șosete negre pare surprins de întrebarea mea. Se uită la mine, apoi își rotește privirea prin sală să caute umbre pe la mesele ocupate de cei pe care îi evoc.

— Drept să vă spun, nu, domnule comisar.

— Nici un incident, cât de mic?

— Niciunul.

— Ei bine, îți mulțumesc. Îmi faci impresia că ești un băiat foarte de treabă, dragă Freddy.

— Vă mulțumesc pentru aprecieri, domnule comisar. Nu mai veți nevoie de mine?

— Nu.

Se înclină din nou și pleacă.

Mai beau un gât de șampanie. Ia uite, mi s-a golit paharul. Cum nu suport să mă port mitocănește, mai comand o cupă, de ce aș șterge-o așa ca un nespălat. Și atunci se produce hărmălaie pe scară. O voce puternică și bolovănoasă urlă:

— Dacă-ți închipui că ai să mă împiedici să cobor pe mine, pe fiul și pe soția mea, te înșeli, păduche! Un nou născut în stare de necesitate, plin de rahat până la urechi, s-o văd și pe asta!

— Dar, domnule, acesta e un club privat! Nu sunteți în ținută! Şi nu primim copii, e imposibil!

— Nu-s în ținută, eu! Nu, am impresia că visez! Un costum pe măsură de proveniență „Bărbatul elegant Bastille”. Piei din ochii mei că te fac fărâme, nehalitule!

Un zgomot surd, încă unul, niște zdupăituri și frumosul Valentino de la intrare, în smoching, se prăvălește cu labele în sus şi nodul papionului ajuns în creștet (un Paște fericit!)

Colegii se grăbesc să-l ajute și să-l ridice în picioare. Suveran, dând la o parte valetărimea, apare în sală Maiestatea sa Alexandre-Benoît Întâi, tatăl prințului Apollon-Jules, ciufulit, boțit, congestionat, violaceu, plin de pete.

Freddy dă fuga să se interpună. Dar Mamutul își ridică legitimația de polițist, lătrând:

— Gura, sclavule! Să nu acorzi ajutor unui prunc amenințat să se înece în rahat, s-ar putea să vă coste scump, pe toți!

Se întoarce spre scară.

— Vino, dragă Berthy, vino, porumbițo, și dă-mi mie floricica asta, să nu care cumva să cadă! Uite, pune-te la masa aia de colo, lângă cea a lui Tonio. O să fie taman bine să schimbi bijuteria asta de copil. Ar fi trebuit să iei mai multe scutece, dar domnii de aici o să-ți pregătească niște șervete de masă ca să le înlocuiești. Hai, tipilor, fuga marș! Și mai aduceți și un vas cu apă caldă să spălăm pruncul ăsta Iisus.

Se apropie de convivii siderați de o asemenea intruziune.

— Scuzele mele, oameni buni, dar când e urgent, e urgent, nu-i așa? Continuați să haliți și nu vă faceți probleme, e o treabă de câteva minute, deși doamna Bérurier, aici prezentă, e novice, fiind primul ei bambino. La al cincisprezecelea o să i se dea mâna.

Izbucnește în râs și se apropie de mine.

— Ce părere ai, tipule, trăiești pe picior mare. Musiu își clătește dinții din fund cu băuturi regale, în timp ce moștenitorul meu tremură de frig în mașina lui! Trebuie să fii nesimțit, bravo! Se vede că nu ești tată. Fibra paternă, individule, habar n-ai ce-i aia! Într-o bună zi o să-ți dai seama. Garson! Trei rachiuri, e botezul, fac cinste!

Conciliabul serios printre trupele de la *Pasha Club*. Ar telefona la poliție pentru evacuarea rapidă a squatteri[19]-lor, dar cum aceștia sunt ei înșiși de la poliție, simt o reținere sărmanii! Și pe deasupra, patronul e plecat la țară pentru *uichend*, fir-ar să fie! Bun, trebuie să lase tornada să treacă; vai de capul clienților. Toată lumea știe că trăim timpuri dificile, pline de riscuri și de neprevăzut. Cuplul ăsta folcloric și Hopa-Mitică al lor urlător nu este chiar așa de periculos, deși tatălui îi pleacă pumnul tare repede!

Atunci, fie: trei rachiuri! Plus un bazin cu apă și șervete. Apollon-Jules își închide gura biscotte muzica ambientală se vede că-l calmează oarecum. Chelnerii încep să se distreze, să râdă pe sub mustață. Eu îi pun în palmă lui Freddy o bancnotă babană de două sute de franci, ca să calmez spiritele.

Trei cuvinte explicative: botez, o fire impulsivă acest fost ministru. Freddy bagă banii în buzunar, înțelege situația.

— Domnule comisar, mi-ați pomenit de un incident în cursul serii de joi. Ceea ce am să vă spun nu constituie chiar un incident, e mai degrabă un detaliu, un simplu detaliu…

— Dă-i drumul; sunt numai urechi; în meseria mea, cu detalii mici se construiesc adevărurile mari.

— Atunci seara, domnul Kazaldi m-a pus să-i chem șoferul.

— Aici?

— Am trimis după el. I-a spus câteva cuvinte și băiatul s-a retras. N-a durat decât o clipă. Vedeți bine că e ceva lipsit de importanță.

— Se uzitează așa ceva?

— Nu, a fost pentru prima dată.

— Ia spune-mi Freddy, *Pasha*, fiind un club privat, probabil că aveți lista membrilor cu adrese lor; aș vrea s-o capăt pe cea a lui Kazaldi.

Alice privea cerul printre motivele din fier forjat care-i cetluiau fereastra. Văzu un nor roz, singurel pe cerul albastru, asemănător celui din desenele copiilor. După o clipă, încearcă senzația delectabilă de a fi întinsă pe acel nor și de a pluti, departe, deasupra vieții, în sfere fericite.

Apartamentul pe care-l ocupa era un nor.

Un nor roz.

Chelnerii ceremonioși de la *Pasha Club* sunt foarte captivați de lecția de puericultură predată de Berthe Bérurier. Fac cerc în jurul mesei, admirând dexteritatea tinerei mame ocupată să-și schimbe heruvimul.

Foarte calmă, stăpână pe sine (și stăpânită de oricine întinde mâna), își asezonează demonstrația cu comentarii:

— Trebuie să ți se dea mâna, vedeți? Ceea ce m-a ajutat e că de multișor specialitatea mea curinară este dropul învelit în prapur. Imaginați-vă că popoul copilului este unplutura. Așezați scutecul în felul ăsta, în triunghi, așa încât să formeze trei unghiuri, când sunt corect triunghiulare. Petreceți colțul din mijloc printre picioarele pruncului, tipărindu-l bine, dar nu prea tare ca să nu-i loviți boașele, pe urmă…

Părăsesc cursul ca să-i telefonez mamei că în seara asta are să aibă trei musafiri.

Nici n-apuc să scot o vorbă cu bătrânica mea dragă, că ea începe să-mi strige:

— Antoine, te caută serviciile de ascultare. Trebuie să suni acolo de urgență.

Noutatea mă descumpănește într-o oarecare măsură.

— Te-ar deranja dacă am să aduc la noi acasă familia Bérurier pentru o noapte? Și-au pierdut cheile și n-au unde să se ducă împreună cu copilul.

Bineînțeles, Felicica mea mă anunță că-i încântată. Conchita servitoarea noastră de origine iberică, numai ce a pregătit ieri camera de oaspeți. O să se ducă să recupereze din magazie cădița care i-a servit lui Toinet.

— Nu te agita prea mult, iubita mea, știi bine că igiena nu-i în cap de listă la alde Bérurier.

Acestea fiind spuse, închid ca să telefonez la „ascultări”. Unul dintre cei care asigură serviciul de noapte mă anunță că are ceva interesant privitor la afacerea Lambert.

— E vorba de o cerere de răscumpărare?

— Exact, domnule comisar. L-am chemat pe Lesgourde, tehnicianul nostru expert, și el lucrează acum la bandă.

— Vin imediat.

***

Și iată-ne la drum cu direcția poliție, cei trei Bérurier, Pinuche adormit și cu mine.

Pe parcurs, le propun să trezească un lăcătuș ca să poată intra la ei acasă, dar nu sunt de acord. Nu, nu, au să mă aștepte. Preferă să doarmă la Saint-Cloud, o să fie mai plăcut. Eu turbez că nu mi-am luat

sesamul faimos care ar fi soluționat problema cheilor. Dar în dimineața asta, plecând la botez, de unde să-mi treacă prin cap că aș putea avea nevoie de el. Concluzia, polițistul din zilele noastre nu trebuie să se despartă niciodată de ustensilele lui, sărbătoare ori ba. Chiar dacă s-ar duce să facă dragoste în hotelul *Păduchele Hâtru*, are nevoie de tot materialul din dotare.

La poliție, serviciul de ascultări se află într-un local aparte numai tehnică la tot pasul. Câțiva curcani, numai în cămașă dau pe gât cutii de Kronenbourg, bătând cărțile, fiindcă așteptarea e lungă. Se macerează într-un nor de fum care dau încăperii ambianța unui tripou american. Pe un perete, posterul gigantic al unui fotomontaj reprezentând-o pe madam Thatcher făcând dragoste pe la spate cu domnul cancelar Khol. Cei doi protagoniști stau cu fața spre obiectiv, cu degetele făcând semnul victoriei. E destul de haios, cu atât mai mult cu cât balcoanele Doamnei de Fier (în engleză: *the Iron Lady*) se târâie pe jos ca două perne umflate prost.

— Salut, băieți! strigă Bérurier, care a insistat să vină cu mine, purtând prețioasa lui cocuță în brațe. Ia uitați-vă aici să vă arăt ce-am fost în stare la pat!

Își depune încărcătura pe masă. Trezit și orbit de lumina puternică, Apollon-Jules începe să urle cât îl ține gura. Pornesc să vibreze cadranele aparatelor și colegii noștri de la tehnică se ascund cu degetele în urechi.

— Vă prindeți, ce bestioară! dă pe dinafară fericitul tată. N-are decât două luni, dar i-ai da opt ani. Când l-am dus la biserică în dimineața asta, preotul a întrebat dacă-i vorba de botez sau de prima comuniune. Ce artilerist o să mai iasă din el, nu?

Băieții se uită la descendentul vociferant.

— Și ce mezelar! îl asigură unul dintre ei. O să guițe mai ceva ca porcii tăiați de el.

— Tată-său era roșcovan, nu? sugerează un perfid.

Gluma nu-l deranjează pe Béru.

— I s-a făcut un text sângeros, are aceeași grupă ca și mine: AB pozitiv, ca Rebus. A și B inițialele lui Alexandre-Benoît, e o coinciziune, nu?

— Ai dreptate, intervine unul dintre sticleți, e o coincidență, dar numai o coincidență.

În vreme ce domnii fac schimb de politețuri, eu trec în laboratorul alăturat, unde colegul meu, Léonce Lesgourde „se ocupă” de faimoasa bandă. Stă aplecat asupra platourilor, reglează amplificatoare, manevrează manometre, pe cap cu o cască prevăzută cu receptoare planturoase. Îmi întind mâna între fața lui și obiectul muncii ca să-i atrag atenția și el își înalță capul.

— Oh, dumneavoastră erați, domnule comisar.

— Pot să ascult și eu concertul tău, Léonce?

— Un moment.

Bobinează banda și-i dă drumul.

De ce oare mă cuprinde dintr-odată o emoție puternică? Pentru că are să se petreacă ceva de importanță capitală? Toată după-amiaza am cărat în adâncul sufletului necazul lui Alain Lambert. Nici un sfert de oră nu s-a scurs fără să nu mi-l imaginez chircit lângă telefon, cuprins când de spaimă, când de speranță; îmbătrânind cu fiece oră, nebun de disperare, dar luptând să-și păstreze cât de cât calmul, pentru că singurul lucru pe care-l poate face pentru copilul furat: e să se stăpânească, să fie gata pregătit.

***

Soneria telefonului. În două reprize; a doua nu ajunge până la capăt. E ridicat receptorul. Glasul înnebunit, dar care se vrea ferm al lui Lambert:

„— Alain Lambert, vă ascult.”

Urmează o tăcere. Frica interlocutorului? O ultimă manevră?

„— Alo!” strigă Lambert.

Se face auzită o voce ciudată, amintind de cea a unui robot de televiziune. Cavernoasă, mecanică, trucată:

„— Cât timp vă trebuie să faceți rost de cinci milioane de franci în bancnote de o sută? “

O nouă tăcere. Cât i-a trebuit lui Lambert să realizeze că-i vorbește ticălosul care i-a răpit fata. Să-și dea seama de sumă. Să-și treacă în revistă posibilitățile. Să…

„— Mâine după-amiază! sfârșește prin a răspunde el. Cum se simte ea?”

„— O să se simtă bine dacă ai să-ți ții gura. O să revin cu un telefon.”

Și trosc! închide.

Lambert strigă de trei ori „Alo!” care merg descrescendo, apoi închide și el.

Lesgourde își mușcă o pielicioară moartă din dreptul unei unghii și o scuipă la doi metri.

Ne uităm unul la altul.

— Erai pe față, Léonce, îi spun. Îmi poți da unele indicii?

El clatină din cap.

— Prea scurtă convorbirea ca frații să poată localiza apelul. Totuși, cred că aș putea afirma că-i vorba de o femeie.

— Nu s-ar fi zis.

— Își deghiza vocea folosindu-se de un vibrafon vocal, dar la amplificator și cu ajutorul metodei Blochard de descompunere, se percep accente feminine în silabele mute.

— Bun, deocamdată am obținut atât.

Îmi iau rămas bun de la colaboratorii mei, după ce le-am recomandat

să caște bine urechile. Mâine s-ar putea să fie decisiv.

***

Ziua de mâine e marcată de un eveniment de cea mai mare importare, cum zice Béru: moștenitorul lui s-a îmbolnăvit. Varsă și are febră de 40 de grade. Pregătiri de război la Félicie. Îl chemăm pe doctorul nostru care sosește cât poate de repede. Internistul diagnostichează o infecție intestinală, probabil datorată faptului că Apollon-Jules a mâncat ieri produse nu tocmai indicate pentru prunci de două luni: cântați, pește prăjit, profiterol.

E prima lui boală. Înnebunit, Alexandre-Benoît își regăsește intactă credința anilor copilăriei și se pune pe recitat *Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Nostru*, de nu mai contenește ca să înduplece cerul să-i salveze urmașul la care nu mai sperase.

Cavalcadă la farmacie. Date fiind împrejurările și cum nici nu se pune problema să fie transbordat micul bolnav, familia Bérurier va continua să stea la noi. O ființă mai devotată ca mama, poți să mori și nu găsești.

Calmul revenind, mă hotărăsc să-i fac o vizită lui Alain Lambert de Vorba-aia. Bérurier îmi cere să mă însoțească, să-și mai schimbe puțin gândurile. Îl iau cu mașina mea și, patruzeci și cinci de minute mai târziu, debarcăm la bietul părinte înspăimântat. Ce ruină! I-ai da optzeci de primăveri, elegantului. Deși s-a ras și s-a îmbrăcat cu grijă, e complet distrus, tipul.

Îmi strânge mâna fără vlagă.

— Aveți ceva noutăți? mă întreabă el.

— Încă nu, dar dumneavoastră?

— Nu, nimic!

Asta-i: mă trage-n piept. Se ferește de poliție. Nu vrea să ne băgăm nasul în tratativele lui și atunci a decis să manevreze de unul singur, fără să-și dea seama că nu-i în stare.

Ciudat, nu bănuiește că telefonul i-a fost pus sub supraveghere. E ceva atât de elementar, dragul meu Watson, o măsură ca asta. Cum își închipuie un om inteligent, civilizat, modern, că o să-l lăsăm singur, bazându-se numai pe sine? Poate e conștient, totuși, de precauțiunile luate și evită să vorbească pentru a-și păstra libertatea și să ne-o lase și pe a noastră? Nici un fel de interferență în problema despăgubirii. Are să-și joace rolul, cinstit, iar noi va trebui să-l jucăm pe al nostru. Înclin mai curând spre această versiune.

— S-ar părea că ați luat legătura cu prietenii, cu toți prietenii mei, rostește el.

— Într-adevăr.

— Și n-ați obținut nimic, evident?

— Nu tocmai.

— Nu tocmai ar da de înțeles că ați scos la iveală niște aspecte pozitive, nu?

— Să zicem mai simplu, niște impresii.

Bérurier, pus la curent cu situația, declară că ar vrea să discute cu personalul.

— Șoferul e plecat după treburi, dar soția lui e la bucătărie, îl informează Lambert.

Grasu ne părăsește pentru un moment. Abia ne-a întors spatele că telefonul a și început să zbârnâie. Lambert pălește și se uită la mine.

— Vă rog, fac eu, inocent.

Cât e de încurcat când ridică receptorul!

— Alain Lambert, vă ascult.

Interlocutorul îl interlochează. Ceea ce-i spune pare să-i ridice „clientului" meu o piatră de pe inimă, fiindcă declară pe un ton satisfăcut:

— Sunteți foarte amabil, dragă domnule Durbard. N-am să uit gestul dumneavoastră. Ei bine, treceți pe la mine la ora două pentru… formalități. Vă mulțumesc din inimă.

Antonio privește pe fereastra care dă spre o grădină de dimensiuni reduse, savant plantată cu arbuști și întreținută cu grijă. Pe mijloc, se află un foișor dintr-o împletitură metalică pe care se ridică tufe de trandafiri. O masă și câteva scaune mobilează acest cuib romantic. Mi-o imaginez pe domnișoara Lambert, vara, citind în colivia asta idilică.

În ce cușcă sordidă o fi zăcând acum, dacă admitem că a rămas totuși în viață?

Bérurier întârzie. Îl las să-și vadă de treabă, știind că-i un polițist pe cinste cu inițiative bune, care întotdeauna și-au arătat roadele.

Lambert oftează.

— Am să înnebunesc.

Are atâta disperare în glas încât îmi las mâna pe umărul lui.

— Nu vă pierdeți cu firea și păstrați-vă încrederea: situația se va limpezi.

Sunt sincer, pentru că de când i s-a vorbit de răscumpărare, mi-am recăpătat speranța. La început mă temeam că răpirea nu este legată de bani, și, într-un asemenea caz, te poți aștepta la orice. De când, însă, i s-au pretins cinci milioane, mi-am zis că circulăm într-un domeniu convențional. Alice devine o marfă de vânzare. El are s-o răscumpere. Dacă nu se produc ceva fisuri, s-ar putea întrezări un *happy end* în curând.

— Îmi permiteți să dau un telefon, domnule Lambert?

— Vă rog.

Cu o sublimă nerușinare sun la serviciul de ascultări. Mă vor considera îndrăzneț, să-i caut chiar pe linia ținută sub supraveghere.

— Comisar San-Antonio; aș vrea să știu ce noutăți mai aveți?

— Putem vorbi?

— Evident.

— În dimineața asta, devreme, Lambert i-a telefonat bancherului său, un anume Dubard. I-a spus că-i trebuie foarte urgent cinci milioane, bani lichizi. Bancherul poate să-i vândă titluri, obligații, sau la nevoie să-i aprobe un împrumut. Deși Lambert nu i-a furnizat nicio explicație, celălalt s-a prins imediat asupra destinației banilor, când i-a precizat că suma va trebui să fie reunită în bancnote de o sută de franci. În orice caz, a rămas discret. Acum câteva minute, tocmai i-a…

— Asta știu. Mulțumesc. Am să vă mai sun ceva mai târziu.

***

Se întoarce Béru, mușcând dintr-un sandvici cu ficat de gâscă lung ca un oleoduc (din Windsor).

— Aveam un dinte cariat, explică el, și bucătăreasa dumneavoastră a binevoit să-mi pregătească acest aperitiv ușor.

Puțin îi pasă lui Lambert, dacă ai știi! Nici măcar n-a auzit. Îl părăsim ca să-și trăiască viața în sferele lui.

Nici n-am ajuns bine pe peron că Grasu jubilează:

— Strașnică, bona, fără fasoane ieftine. În ochii ei, poliția e ceva magic. S-a lăsat regulată pe masă fără să facă mofturi, deși purta un chilot de femeie cinstită, ca pe vremuri. I-am tras-o monstruos. *Couicli*[20], biscotte după atâtea distracții, m-au luat simțurile pe sus. În dimineața asta m-am trezit cu o mandrină de senegalez. Din cauza grijilor cu copilul, n-am îndrăznit să mă iau de grăsană, dar nu mă puteam fâțâi toată ziua în starea asta. Dacă n-aș fi călărit-o pe jugoslava de la Lambert, ar fi trebuit să-mi vărs surplusul la madama Ripaton, din Courcelles.

— Uite așa progresează ancheta, îl ironizez eu.

— Nu mă bate la cap, tipule. Asta nu m-a împiedicat s-o iau la întrebări pe femeie în timp ce o periam galant. Nu-i frumos să vorbești cu gura plină, numai tu poți s-o faci cu ustensila ta între fesele prietenelor. Ce-am aflat e că Lambert are ca metresă titrată, o pațachină de forța cinci, o măgăriță fără pereche care-i face numai scene și-l tapează de parale. O cocotă niciodată mulțumită. Cu cât îi dă mai multe cadouri și bani, cu atât vrea mai mult. Nu se înțelegea deloc cu micuța lăcustă răpită.

— Asta-i tot? ricanez eu.

Tipului îi sare mustarul.

— Ce zici, artistule, nu întinde coarda. Bucătăreasa mă informează despre întreținuta maimuțoiului, îmi golește boașele, îmi pregătește un sandvici cu ficat de gâscă de-adevăratelea, nu pot să-i mai cer pe deasupra să mă ia în pensiune sau să mă adopte, ce naiba!

Intră în mașina mea, ca alții la mănăstire, ca să se retragă departe de lume.

***

Un imobil ultramodern în cartierul Grenelle, pe malul Senei. Holul e mai vast decât Palatul Congreselor, numai în marmură roz, cu plante exotice în ciubere de bronz. Ghereta gardianului ar fi un noroc picat din cer pentru un cadru superior sau un președinte director general mediu. Se aude o muzică dulce ca în avion în momentul îmbarcării.

Sun la ușa dublă din sticlă și o damă arătoasă, gen doctoriță sau avocat cu renume, vine să deschidă. E gardianul imobilului (la acest nivel de standing, nu mai există portăreasă).

— Domnul Kazaldi? mă informez eu.

— Etajul doisprezece, dar nu-i acasă: a plecat ieri la proprietatea lui din Marrakech[21].

Nu-mi convine, dar nu arăt nimic acestei persoane din înalta societate, promovată cerber printr-o derogare specială, și o întreb:

— Presupun că a mai rămas personalul în apartamentul lui?

— Da, valetul.

— În acest caz, mă voi mulțumi cu el.

— Vorbiți araba? vrea să știe interlocutoarea mea cu îndoială în glas și încă mai multă în priviri.

— Știu să spun *zob* și *barka*, da, de ce?

— Pentru că valetul nu știe nicio vorbă franțuzească.

— Nu face nimic, gesticulez elocvent.

Pătrund în ascensor. Colivia de oțel e atât de rapidă încât un violator n-ar avea timp să călărească o văduvă din lumea mare în timpul acestui voiaj, cât de precoce ar ejacula, iar dama ar avea cupa cât o intrare în metrou. N-ai timp să-ți zici: am să număr până la doisprezece, că la mijlocul propoziției ești livrat ca un pește avariat.

Un apartament pe fiecare etaj, o casă pe cinste. Sun. După un timp infim, ghicesc o privire în spatele vizorului. Mă uit la butonul ciclop drept în reflexul central și-i fac cu ochiul complice. Individul care te observă n-are timp să realizeze că ți-e imposibil să-l vezi. Acceptă minunea, se crede privit și deschide.

Mă trezesc în fața unui tip ca pentru filmele lui James Bond (unde cred de altfel, să-l fi zărit). Măsoară aproape doi metri, probabil cântărește un chintal și jumătate, are capul ras zero, tenul cenușiu, pleoapele grele și o cicatrice de un alb imaculat care șerpuiește de la ureche spre colțul gurii, făcând un ocol pe la jugulară.

Îl salut grav, cu o înclinare a capului solemnă. Din instinct, încep s-o dau pe englezește.

— Aș putea sta de vorbă cu dumneavoastră un moment?

Băiatul rostește în limba lui Elisabeth two:

— Domnul Kazaldi nu-i acasă.

Of! Știam eu că mormanul ăsta de carne vorbește englezește. Trebuie

să fie saudit, sau dintr-un emirat oarecare, la est de Aden.

— Sunt la curent, tocmai de aceea aș vrea să stau de vorbă cu DUMNEAVOASTRĂ.

— Cine sunteți?

Îi arăt legitimația.

— Poliția. Fac parte din serviciul pentru străini și am nevoie de câteva informații.

Se trage într-o parte ca să-mi permită accesul în apartamentul imens ca planetariul din New York, tot numai sticlă și oțel cromat, mobilat semidesign, semioriental. Salonul, cu mocheta lui verde, ar putea servi drept teren de fotbal dacă s-ar da afară sofalele, pernele și alte măsuțe joase ca să fie înlocuite de plase.

— Pentru început, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați arăta pașaportul, îi spun.

Gorila (e într-un trening verde și alb) părăsește încăperea, încerc o vagă indispoziție în acest univers atât de deosebit de al meu. Totul îmi este străin: aranjamentul, mirosurile, viața asta organizată pe jos, aproape la nivelul covorului… Ce părere ai, Mihai, n-am întins coarda cam prea mult venind să adulmec acasă la acest bogătaș arab numai pentru că prea s-a benoclat la Alice în seara dispariției ei? Dacă am să mă apuc să-i investighez pe toți motanii care au admirat-o pe această fermecătoare fată, o să am parte de ancheta secolului!

Sclavul lui Aladin se întoarce, nu cu lampa făcătoare de minuni, ci cu un pașaport verzui, pe care mi-l prezintă fără un cuvânt.

Bineînțeles, începe cu sfârșitul. E scris pe două rubrici: arabă și engleză. Valetul meu se numește Karim Harien, născut și domiciliat în „San' A", capitala Yemenului.

Primul individ pe care-l întâlnesc provenind din San' A. Haios, nu?

Mi-am scos carnețelul de curcan și notez starea lui civilă, cu un sârg de funcționar minuțios. Când termin, îi înapoiez documentul lui King Kong.

— De când sunteți în Franța?

— De două luni.

— Permis de sejur?

Scutură negativ din cap:

— Eu nu locuiesc aici. Îl însoțesc pe stăpânul meu.

— Nu-l însoțești, pentru că el e la Marrakech și dumneata aici.

— Se întoarce.

— Când?

Ridică din umeri.

— Stăpânul nu spune niciodată.

Stăpânul! Ce părere ai, Yemenul ăsta a rămas teribil de medieval.

— El locuiește aici?

— Nu, e o locuință ocazională.

Am înțeles! Probabil că are ceva asemănător la Londra, New York,

Cairo și alte capitale.

— Domnul Kazaldi are femei?

— Nu.

— Prieteni?

— Nu.

— Trăiește complet singur?

— Da, cu oamenii lui.

„Stăpânul meu", „oamenii lui"! Ne zbenguim în plin Ev Mediu, îți spun eu!

Omul așteaptă, fără să dea semne de nerăbdare. Fatalist. Pot să-l chestionez până la paștele cailor și își va păstra aceeași detașare supusă răspunzând la toate întrebările mele, fără să mă lămurească propriu zis.

Parcurg din ochi luxosul apartament lipsit de suflet. Anonim ca o sală de așteptare dintr-un dispensar. Care o fi viața domnului Kazaldi, în afara afacerilor? Mâncarea? Dacă nu are femei, înseamnă că nu-i atras de ele și atunci, de ce o fixa pe Alice Lambert la *Pasha Club* cu o asemenea insistență încât să-i atragă atenția Marysei Marate?

— Cum se numește reședința din Marrakech a stăpânului dumitale?

— „Oranjeria".

Cum nu știe franceza, stâlcește cuvântul, îl pronunță cu un accent groaznic. Trebuie să-l pun să repete de mai multe ori ca să înțeleg.

Și atunci, îmi vine o idee care n-are nimic de-a face cu clipa pe care o trăiesc. Mă întreb: „Ce s-o fi întâmplat cu Pinaud? "Uite așa, prostește.

E atât de furtiv, ramolitul ăsta, atât de puțin, atât de mai puțin decât nimic încât, practic, nu-i bagi de seamă prezența și deci, afortiori, absența. Ieri, pe parcursul peregrinărilor mele la *Pasha*, apoi la poliție, el sforăia în mașina mea. Or, nu se mai afla acolo când am ajuns la mine acasă, în Saint-Cloud. S-o fi trezit într-una dintre acele halte și s-o fi dus la el acasă?

Gorila din San'A se uită la mine cu un aer impenetrabil, dar eu bănui cât e de surprinsă. Fără doar și poate sunt un funcționar cam ciudat. Îi cer pașaportul, îi pun întrebări în legătură cu patronul, pardon, stăpânul, și mă pierd în gânduri de parcă aș sta întins la soare pe nisip.

— Foarte bine, mulțumesc. Asta-i tot.

Pentru el e cum vreau eu. Își spune că occidentalii ăștia sunt pe cale de dispariție, și e foarte bine așa pentru că ocupă din ce în ce mai rău spațiul vital care le-a fost atribuit. O civilizație se stinge, altele se dezvoltă, ceea ce nu va schimba niciodată volumul globului terestru, nici viteza lui de rotație.

— Și domnul Kazaldi e din San'A? îl întreb în vreme ce mă îndrept spre ușă.

— Yes, sir.

— Și locuiește la Marrakech?

— Și la Marrakech.

— Locuiește cam peste tot nu-i așa? În toate locurile unde are o piață

bursieră și birouri de import-export; plus unde-i frumos ca să se refacă în regulă. Îmi permiteți să dau un telefon?

Fără să-i aștept încuviințarea, mă apropii de aparatul ultrasofisticat așezat pe o masă joasă cu marchitărie din fildeș. Încă o dată formez numărul de la ascultări și mă prezint. Valetul nu înțelege franțuzește, și atunci vorbesc deschis:

— Am să vă dau un număr pe care să-l introduceți în colimatorul vostru. Găsiți un coleg care să vorbească araba, dar araba din Arabia; aveți pe cineva la îndemână?

Lesgourde e cel care-mi răspunde:

— Nu-l văd decât pe Mathias: ăsta vorbește toate limbile.

— E pe acolo?

— Numai ce m-am întâlnit cu el.

— Adu-l de urgență pentru că de îndată ce voi părăsi locul unde mă aflu cu siguranță se vor declanșa telefoanele.

Îi dictez cifrele înscrise pe aparat.

— Îmi permiteți să mai sun o dată? o întreb pe gorila indiferentă care așteaptă lângă ușă, cu brațele încrucișate pe piept ca geniul lui Aladin gata să-i primească ordinele.

I-am vorbit în franțuzește. Îmi face un semn că nu înțelege. Repet în engleză, iar el ridică sobru din umeri.

N-are nimic de obiectat, colosul, că-i confund apartamentul stăpânului cu un oficiu poștal. Atunci, sun la Pinuche. Îmi răspunde bătrâna viermănoasă. S-a întors de la biserică, suprem efort care reușește s-o demoleze definitiv; doar credința o mai ține pe picioare. În curând, va fi nevoită să urmărească oficiul religios la televizor ca atâția și atâția oameni împuținați. Acestea fiind spuse, mă întreabă ce mai știu despre soțul ei. Pe unde o umbla inconștientul ăla care, ieri, a lăsat-o să se întoarcă singură de la botez, când ea suferea mii de morți? N-a făcut niciun gest s-o însoțească. Beția, pentru César, trece înainte de toate. Ba mai mult, n-a dormit acasă și nici măcar n-a anunțat-o. Nici un telefon, soț nedemn. Un țap bețiv! Și, colac peste pupăză, la alde Bérurier nu răspunde nimeni. Știe ea că toți ăștia zac pe sub mese, mustind de băuturi fermentate, în bălți de dejecții. Ah! Domnule comisar, domnule comisar! Viața ei e un calvar. Bolnavă și abandonată. Moare cu stoicism, rugându-se pentru iertarea păcatelor care o împresoară.

Îi torn cuvinte de îmbărbătare, dintre cele care nu spun nimic, nu angajează pe nimeni și nu sunt ascultate decât cu o ureche distrată.

— Am să te sun mai târziu, bătăioasa mea prietenă, conchid eu.

Uf!

Dar ia spune-mi mie, Ilie, ce-i cu Pinaud? Ce s-o fi întâmplat cu el? *That is the question* pe care i-o pun Grasului, de cum mă întorc la roaba mea. Și el este foarte mirat. Așa-i: Pinuche nu s-a mai găsit printre noi ieri seară și de atunci nimeni nu l-a mai văzut.

— Trebuie s-o întreb pe Berthy, spune el. Pentru că, după mine, și-a făcut valiza când noi eram la Serviciul de Ascultări. Or, scumpa mea soție se afla cu el în mașină, unde ne aștepta amândoi.

În drum spre casă, facem tot felul de presupuneri și cădem de acord asupra următoarei ipoteze: trezit de o nevoie presantă, Pinuche s-o fi dus în vreo cârciumioară, unde, o dată golită vezica, s-a apucat s-o umple la loc. Beția e o aventură. A lui l-o fi dus undeva anume, unde s-o mai afla și acum, șmecherul bătrân.

Ne autolinistim și ajungem acasă, unde Félicie ne așteaptă cu o ciulama fabuloasă. Untoasă, ușor acrișoară, admirabilă, ți se topea în gură; pe scurt: reușită!

Dar, contrar oricăror așteptări, Berthe Bérurier nu-i acolo s-o deguste. Mama ne lămurește că madam Bérurier, cam mototolită după petrecerea de ieri, a decis să-și aranjeze părul la Alfred, prietenul coafor. A închiriat un taxi, după ce l-a lăsat pe Apollon-Jules în grija mamei. Și pe urmă, câteva ore mai târziu, a telefonat din Paris ca să afle vești despre bebelușul ei; cum febra scăzuse, a anunțat-o pe Félicie că rămâne în Paris, iar Béru să se repatrieze cu plodul pe seară.

Excelentă mamă, cum poți singur să-ți dai seama. Grasu o iartă, dat fiind faptul că maternitatea scumpetei lui a fost lungă (9 luni) și grea. Normal, că se aerisește și ea puțin, să se mai gândească și la altceva. Se întâmplă frecvent ca tinerele mămici, după naștere, să aibă stări depresive. Berthe, conștientă de pericol, e în gardă și își ia măsurile care se impun. Iar noi să reținem bine în ce măsură eroica lui soție are simțul datoriei: n-a telefonat ea ca să afle cum se simte Apollon-Jules? Cine ar fi obligat-o, mă rog, nu? Ei, bine, vedeți, asta înseamnă să fii mamă!

Lăcrimează de emoție și se duce să-i facă ghidighidi sub bărbie moștenitorului, care mi-i conștient încă, căcăciosul, ce grație divină înseamnă să ai parte de asemenea părinți!

***

„Ascultările” mă informează că Harien Karim, valetul lui Kazaldi, l-a căutat pe stăpânul venerat la puțină vreme după prânz. Mi se citește convorbirea înregistrată și tradusă de Mathias, savantul.

„— Alo? Aici Karim Harien!

— Salut, măi găgăuță!

— Ah! Tu erai, Moktar, vreau să vorbesc cu Stăpânul.

— Nu-i momentul să-l plictisești, e amorezat până peste cap!

— Ai putea să-i spui tu că un porc împuțit de polițist francez a venit în apartament. Poliția pentru Străini, a vrut să-mi vadă documentele.

— Și ce-i cu asta?

— I-am arătat pașaportul meu, a luat note și mi l-a dat înapoi.

— Asta-i tot?

— M-a mai întrebat dacă Stăpânul are femei.

— Și ce i-ai răspuns, cap sec?
— Păi, că n-are.
(Râsul sarcastic al interlocutorului. Pe urmă, tipul întreabă:)
— Polițistul ți-a spus că o să mai treacă pe acolo?
— Nu.
— Nimic altceva?
— A telefonat de la noi din apartament.
— La cine?
— Nu știu, nu înțeleg franțuzește.
(Perioadă de gândire. Karim Hariem întreabă în cele din urmă:)
— Moktar?
— Ce mai vrei?
— Am crezut că ai închis.
— Nu. Ascultă, cap pătrat, să nu mai suni din apartament. Telefonează-i Stăpânului pe seară de la un oficiu poștal.
— Crezi că …?
— Să faci ce ți-am spus, de acord?
— De acord.
— Salut!
— Salut! “

Sfârșitul convorbirii cu Marrakechul. Gândesc liniștit, după care le comunic zebrelor mele că am să rămân acasă până la noi ordine și că mă pot contacta aici dacă apare ceva nou.

A venit clipa să-i ofer Grasului un rachiu fără vârstă. Mami merge să-l schimbe pe Apollon-Jules fiindcă și-a luat în serios rolul de „naș㔝.

OMUL ȘI GHIERSUL LUI

Apartamentul lui Alice poseda un sistem de fonie încorporat delicat în boazeriile murale. Difuza muzică orientală cu accente nostalgice. O muzică puțin „rahat lucum”. Dar difuzarea nu era sistematică. Ea intervenea în timpul momentelor ei de reverie, ca pentru a o susține. Când lua masa, dormea, își făcea toaleta sau citea una dintre numeroasele opere care garniseau rafturile unei biblioteci scunde, muzica înceta imediat, de unde tânăra trase concluzia că cineva îi spiona mișcările și nu cupla fonia decât la momentul oportun.

Tocmai făcuse o baie și se sprijinea în coate la fereastră ca să admire grădina somptuoasă, când muzica reîncepu. Ea declanșa ca prin farmec ciripitul păsărelelor din colivie. Păreau s-o capteze și să-i răspundă în limba lor celestă. Brusc, muzica fu derivată și nu se mai auzi decât ca un slab fond sonor. Interveni o voce. Voce de bărbat? O clipă Alice avu niște îndoieli, atât era de dulce, de catifelată, de suavă.

— Îmi cer iertare că vă tulbur liniștea, domnișoară Lambert, dar a venit timpul să vă vorbesc…

Da, era într-adevăr o voce de bărbat cu un accent oriental foarte puternic. „R”-ul i se rostogolea sub limbă într-un fel mângâietor.

— Probabil vă întrebați ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Ei bine, vă voi spune eu: eu sunt cel care v-a răpit. De ce? Pentru că v-am găsit așa de frumoasă, așa de irezistibilă, încât am vrut să vă am numai a mea. Liniștiți-vă, domnișoară, nu sunt un sadic; pur și simplu, un om bolnav de dragoste…

Alice închise ochii pentru a se oferi mai profund acestui glas mângâietor care o amețea. Se simțea tulburată, cum nu mai fusese încă până atunci.

Béru se uită la mama cum îi schimbă scutecele vlăstarului său. E îndoios.

— Vă dați seama că e un Bérurier? ne întreabă el umezit de emoție.

— Da răspundem noi, fiindcă pruncul posedă, de netăgăduit, morfologia dragului său tătic: e gras și musculos în același timp, masiv, dolofan, obez, bucălat, înfometat, însetat, urlător, bășinos și câteodată hlizit.

— Toți din neamul nostru a fost așa, continuă Grasu. Taică-meu, bunicul, străbunicul. La fel de-a lungul secolelor de la Vercinge și Torisque[22] încoace. Suntem un produs tipic francez. Am fi putut să punem și noi laba pe o medalie originală ca găinile din Bresse. Bérurier ca stejar, e un stejar, dacă m-am făcut bine înțeles!

S-a făcut.

Conștient că este urmărit, îi dă din nou cu gura:

— Când are să ajungă la vârsta cuvenită, o să intre în poliție și când am să ajung la strâmtoare, am să mă întorc la Saint-Locdu-le-Vieux, eu și Berthe, să ne luăm înapoi ferma pe care am dat-o în arendă. O s-o învăț pe Berthy să mulgă. O să deprindă repede, are aptitudini. Ea o să mă ajute să strâng fânul și să afum staulul. Cu tot respectul pe care vi-l datorez, madam Félicie, am s-o răstorn pe pachetele de paie când o să ne apuce cheful. O să fie o viață pe cinste, credeți-mă. Am să am un porc pus la sare și brânză făcută de mine. Duminica o să mergem la slujbă, fiindcă pe la noi încă se mai practică.

Râde satisfăcut.

— Pe Apollon-Jules am să-l însor cu o fată de familie, fata unui mezelar, de exemplu, sau a unui pădurar…

— De ce l-ai botezat Apollon-Jules? îl întreb eu.

Se gândește ca să furnizeze un răspuns cioplit în piatră.

— Jules, biscotte e un prenume familial. Pe pietrele de mormânt găsești o puzderie de Jules Bérurier. Cât despre Apollon, pentru că s-a născut în clinica de la Belvedere. Mi l-a suflat Pinuche, trebuie să recunosc. E un om, orice s-ar zice, orice s-ar spune, care posedă instrucție. Când am anunțat nașterea bebelușului, el a strigat: Apollon de la Belvedere[23]!

Îl întrerupe soneria telefonului. Merg să ridic receptorul. *It is Berthe*. Îmi ciripește dacă ar putea să discute cu omul ei. Îl pun pe fir. Rezultă jumătatea dialogului de mai jos:

— Popo? (diminutiv natural de la Apollon). Păi, e aici, madam Félicie îl termină de schimbat.

— …

— Păi, cred că mă întorc pe seară, mda.

— …

— Ah! Bine. Mda, înțeleg. Nu poți să-i faci așa ceva lui Alfred. Și atunci când te întorci?

— …

— Mâine seară? Bun, lasă că aranjez eu. În noaptea asta o să meargă. Am să-i pregătesc biberonul și am să pun înăuntru și un păhărel de rachiu ca să doarmă mai bine, așa făcea întotdeauna maică-mea. Pentru mâine am să-l las în grija portăresei, care ne are la inimă de când i-am dat medalia de Merit în timp ce eram ministru…

— …

— Am înțeles, puicuțo, să nu-ți faci probleme. O mamă așa de grijulie ca tine, eu n-am mai văzut! N-ai să-ți faci acuma sânge rău din cauza plodului ăsta, ce naiba! Du-te și bucură-te de viață, complimente din partea mea lu' Alfred. Sper să câștigați lozul cel mare.

Lasă receptorul și ne anunță:

— Alfred participă la un concurs *haute coiffure*, în seara asta la Montbéliard. Insistă ca Berthe să-i servească de model; nu poate să-l refuze! Dar o roade grija pentru copil, e o persoană care are prea dezvoltat simțul datoriei, dacă își face atâta sânge rău, n-o să ajungă la bătrânețe!

Félicie face un efort să-și disimuleze sentimentele și-l invită pe Gras să-și prelungească sejurul la noi cu încă douăzeci și patru de ore, și în felul acesta își va îngriji ea finul.

Fostul ministru acceptă încântat.

E momentul în care, în sfârșit, totul se declanșează. Din nou sună telefonul. De data asta e Serviciul de Ascultări. Lesgourde e surescitat ca o mie de păduchi în chilotul cast al unei încasatoare ieșite la pensie.

— Noutăți, domnule comisar! Am să încerc să vă pun în direct cu înregistrarea, sper să se audă bine, dacă nu am să v-o citesc.

— Despre ce-i vorba?

— Oh! Da, scuze: un telefon primit de Alain Lambert. Sunteți pe fază?

Apollon-Jules se pune pe urlat. O rog pe mami să-l evacueze cât mai departe posibil de telefon: pe lângă Rambouillet[24], respectiv Vladivostok.

Ascult cu sufletul la gură. Colegii mei au plasat partea emițătoare a aparatului pe difuzorul combinei care înregistrează. Aud foarte distinct conversația.

Soneria. Se ridică receptorul.

„— Aici Lambert, vă ascult.

— Aveți suma?

— Da.

— În acest caz, ascultați bine instrucțiunile mele. Mergeți la magazinul Prisunic de pe Champs-Elysées, cumpărați de acolo o valijoară metalică, căreia i se face acum reclamă la prețul de doisprezece franci, marca Gognin. Repetați! (Vocea oarecum stupefiată

a lui Lambert reia:)

— Valijoară metalică, marca Gognin, de doisprezece franci, la Prisunic de pe Champs-Elysées.

— Bun. Vă întoarceți acasă și puneți banii în ea. Ați înțeles?

— Am înțeles.

— La opt seara, lăsați valijoara în portbagajul Rolls-ului și nu-l încuiați cu cheia. Vă așezați la volan și vă îndreptați spre Autostrada Sudului.

— De acord.

— Mergeți în direcția Lyon-ului până la primul restaurant de pe șosea. E limpede?

— Foarte limpede, primul restaurant de pe șosea pe care-l întâlnesc.

— Vă lăsați Rolls-ul în parcare, într-un loc cât mai ferit posibil și intrați în local să beți ceva. Trebuie să rămâneți acolo cam o jumătate de oră. O.K.?

— O.K.

— După o jumătate de oră vă întoarceți acasă.

— Și fata mea?

— Dacă totul merge bine, o veți recupera ceva mai târziu.

— Dar eu …"

Convorbirea se întrerupe.

End.

— Ați auzit tot, domnule comisar? se informează Lesgourde.

— Da, tot, mulțumesc. Totuși, am să te rog să-mi mai pui o dată banda ca să iau niște note.

Rareori mi se întâmplă să-mi pun picioarele pe masă când sunt la mine acasă. Mami e atât de îngrijită, încât aș avea impresia că săvârșesc o crimă de lese-proprietate. Cu toate astea, în cazul de față, intensitatea gândirii mele e atât de puternică încât nu mă mai controlez. Iată-mă prin urmare, pe jumătate lungit în fotoliul Voltaire, cu călcâiele pe marginea mesei și ochii rătăcind undeva la infinit. Nu aud nici măcar orăcăiturile lui Apollon-Jules care-i dă mamei un recital în bucătărie, nici vântul sănătos tras de Béru. Nimic nu mă poate smulge din meditație. I-am relatat conținutul conversației înregistrate și, la rândul lui, și-a pus și el materia cenușie la treabă. Suntem doi curcani gânditori.

După mai multă vreme, Maiestatea sa, grăiește:

— Sana?

Dar eu rămân pierdut într-un flou artistic. Să nu care cumva să mă deranjeze, purcelul ăsta. Am „prins" ceva. E vag, abia discernabil, dar există.

Tăcerea mea îl contrariază și trage un vânt și mai puternic. Ai crede că împletitura din trestie a scaunului a fost sfâșiată.

— Nu te jena, articulez eu, simte-te ca la tine acasă.

— Mersi, îmi răspunde, și trage o a treia salvă.

— Slipul tău nu-i tocmai un loc de odihnă, observ eu.

— Cu tot ce cară buzunarul șortului poate să-și permită și el să ofteze, glumește Infamul.

Tăcere. Apoi, el reia:

— Sana?

— Ce vrei?

— De ce a fost pus Lambert al tău să care banii într-o valiză cumpărată de la Prisunic din Champs-Elysées?

Ia te uită, gândurile noastre converg.

— Tu știi de ce? îl întreb.

— Păi, eu nu m-am prins. Tu da?

— Sigur.

— Zi și mie!

— Pentru că e nevoie de două valize identice într-o afacere ca asta. Astfel răufăcătorul e convins că Lambert o să aibă una exact ca a lui.

— Fain!

Întind mâna spre telefon. Îndatoritoare, ex-Excelența sa îmi pune aparatul pe genunchi.

— Și de ce, mă rog, două valize asemănătoare, tipule? insistă Enormul.

— Pentru că e prevăzută o monstruoasă șiretenie în manipularea banilor.

Fiind capabil să îndeplinesc două lucruri deodată, ca de exemplu, să fac amor cu o damă și să-mi pregătesc discursul de recepție la Academie, vorbind întruna, compun numărul Bătrânului. E timpul să-l pun la curent. Altminteri are să facă un puseu de urticarie. Știi cum sunt șefii? Deviza lor este: „Să nu faci nimic, dar să știi tot."

Îl informez minuțios asupra întregului caz.

— Deci, am pătruns chiar în miezul afacerii! exultă omul cu craniul ca o coajă de ou juruită.

— Aparent, mda, domnule director.

— Pentru ce această restricție adverbială, San-Antonio?

Șovăi.

— Nu-mi miroase a bine cererea asta de răscumpărare.

— Adică?

— Instinctul îmi spune că ea n-are nimic de a face cu răpirea. Dar consider că trebuie să desfășurăm dispozitivul normal, ascunzând oameni prin preajma parcării unde va staționa Lambert și constituind un lanț de filatură care să demareze din momentul în care el va pleca să livreze răscumpărarea.

— De acord, treci la treabă.

Mă instalez cu un blocnotes mare și cu ceva de scris ca să-mi pun la punct planul de bătaie. O operațiune de natura asta e ceva științific. Nu trebuie să omiți nimic, să le prevezi pe toate și să alegi competențele. Declanșez acțiunea prin telefon, sunând brigadă după brigadă,

criminalistică, rutieră, ca în cele din urmă să vorbesc cu Mathias, omul de neînlocuit, ca să-l însărcinez cu o misiune banală, dar precisă, unde am nevoie de un băiat inteligent în măsură s-o conducă.

La sfârșit, îmi recitesc notele, îmi trec în revistă tot dispozitivul. Nimic nu scârțâie.

Bérurier se joacă împreună cu scumpul lui bambin. Îi face: hopa sus, pe-al meu căluț, crăcănându-l pe nefericitul copil așezat călare pe monstruosul lui genunchi. Micuțul râde. Grasu fredonează:

Hopa sus pe-l meu căluț,
Când tropăi eu fac un pârț…

De obicei, vântul se produce cu gura, punctând cântecelul, dar bravul pârțoman nu știe să imite cu buzele ceea ce produce atât de spontan cu anusul.

Brusc întrerupe cursa fantastică a micului monstru.

— Știi ce am să-ți zic, Tonio? Răpitorul ăsta e un tâmpit!

— De ce?

— Ca să nu te prinzi că telefonul lui Lambert e ascultat, înseamnă să fii un amator, nu?

Îi dau dreptate.

— M-am gândit eu la asta, Alexandre-Benoît. Și până la urmă mi-am spus că răufăcătorul nu riscă nimic dacă este înregistrată convorbirea și că, dimpotrivă, poate că asta chiar îi convine.

***

Cu mult înainte de ora opt, iată-ne ascunși în cartierul lui Lambert. După studierea locului, ne-am pitit într-un impas prin fața căruia, dat fiind jocul sensurilor unice, tatăl lui Alice n-ar fi avut cum să treacă. Mi-am schimbat mașina, marca Maserati, prea bătătoare la ochi, cu un Renault 25 „echipat”, care îmi permite să rămân în legătură cu toți băieții mobilizați.

La opt fix, santinela de gardă din apropierea locuinței omului de afaceri anunță:

„Operațiunea Barză. Vulpea iese din vizuină.”

Îți vine să te bați peste cur ca să încerci să produci electricitate. Știi în ce măsură oamenii mari se comportă ca niște copii? Polițiști sau militari, trebuie ca ei să se joace de-a cowboy în împrejurările cele mai grave. Și atunci, codifică, cifrează, creează un limbaj de cercetași ca să-și dea importanță. Ăsta-i, întotdeauna, principalul lor obiectiv! Să se afirme! Să impresioneze! La început pe sine înșiși, pe urmă și pe alții, dacă-i cu putință. Totu-i să epatezi. „Cotor de varză cheamă Cârpa de Călcat” „Te aud perfect Cotor de Varză! Afirmativ!” „Aici Londra: șaisprezece franci vorbesc cu șaisprezece franci! Cămașa arhiducesei e

uscată, foarte uscată?" „Odaia hipopotamului este egală cu suma la pătrat a celor două încăperi de alături." „Dă-mi-l pe Pitagora al tău și eu ți-l vând pe Arhimede al meu!" Să te travestești mi se pare mai serios. Pune un lup negru de pluș pe gura cuvintelor și ele încep să tăinuiască secretele lui Polichinelle!

Cum spunea Coluche[25]? Imbecili? Ce dreptate avea! Dovadă că sunt aproape unanimi să răspundă: prezent! Există vreun imbecil în sală? Eu! Eu! Eu! Eu! Toți! Se iau la păruială atât de mult vor să fie unul mai imbecil ca altul! Ia uite-te bine la tâmpenia mea cât e de considerabilă! Cât de departe se vede! Cât e de garantat ireversibilă. Unul mai imbecil ca mine n-ai să găsești niciodată! Altminteri riști să faci implozie.

Of, treacă de la mine. În operațiunea Barză vulpea a ieșit din vizuină, ceea ce vrea să însemne că bietul Alain Lambert de Puțin-îmi-pasă, și-a părăsit domiciliul.

Într-adevăr, se scurg patru minute și Rolls-ul lui trece prin fața impasului.

La drum! Eu urmăresc totul de la distanță, n-are rost să fiu deconspirat, câtă vreme alte mașini de legătură sunt dispuse pe tot lungul traseului.

***

Ieșim din Paris…

Autostrada Sudului…

Béru clefăie un sandvici cu cremă de somon pe care Félicie ni le-a pregătit înainte de plecare.

Îmi spune cu gura *full*:

— Dacă mi l-ar răpi mie pe Apollon-Jules, lumea n-ar fi destul de mare ca răpitorul să se poată ascunde.

Mă gândesc melancolic la un tip pe care l-am cunoscut și care gândea la fel. A dat peste el un necaz de genul celui al lui Lambert. Înainte, când i se întâmpla să întrevadă o asemenea eventualitate, și el își spunea că lumea n-ar fi suficient de mare. Și pe urmă, s-a întâmplat nenorocirea, iar el a fost cel care s-a simțit îngrozitor de mic într-o lume imensă, într-o junglă infinită, care-i de fapt lumea.

Prind diferitele apeluri ale mașinilor care jalonează parcursul.

— Atenție, mașina 14, o să ajungă la intersecție.

— Îl văd! Legătura e asigurată!

Rulăm fără probleme. Circulația se liniștește. Puțin înainte de restaurantul prevăzut, bag în viteză, îl depășesc pe Lambert și ajung rapid la destinație. În parcare, aleg colțul cel mai izolat ca să staționez. Cobor singur. Béru, conform dispozitivului stabilit, s-a lungit pe scaunul cu spătarul răsturnat. Prevăzut cu un mic periscop cu infraroșii aflat în fiecare oglindă retrovizoare laterală, va putea supraveghea locurile din preajmă. Eu, nonșalant, mă îndrept spre restaurant și aleg o masă

izolată, în spatele unui ciubăr mare conținând plante verzi din material plastic, foarte superbe.

După un moment, apare și Alain Lambert, încătărămat într-un impermeabil englezesc cu epoleți. Arată ca un maior bătrân, scoțian, ruinat de băutură și de anii de serviciu. Se uită la ceas, comandă ceva acolo și începe să aștepte.

Până la urmă o să mă căptușesc cu o artroză la ceafă de cât mă aplec asupra necazurilor omului acestuia… De ce oare am disperanta senzație că-mi pierd timpul? În felul acesta, toți, victime și polițiști, ajungem interpreții unei comedii prost întocmite. Încep să-mi bubuie tâmplele. Simt că mă fac rău. Că mă borșesc. Brusc, mă ridic și dau buzna spre masa lui Lambert.

Când mă vede, pălește.

— Dar cum, dumneavoastră…

— Da eu! Veniți cu mine!

— Oh! Nu. Vă conjur, riscați să se dea totul peste cap.

— Nu cred, veniți cu mine!

Las o bancnotă pe masa lui ca să-i achit scotch-ul (comandase un whisky) și-l scot în noaptea bântuită de un vânt umed cu schimbări bruște de viteză, trântind palme pe caroseriile mașinilor staționate în parcare.

— Fiți atent, domnule comisar, dacă nu v-am spus nimic…

— Nu merită osteneala să-mi mai explicați, dacă n-aș fi înțeles, nu s-ar fi cuvenit să-mi merit superba pereche de boașe pe care o car în izmene.

— Mi-ați pus telefonul sub ascultare?

— Sper că n-ați avut nicio îndoială?

— Într-adevăr eu…

Ajungem la Rolls, aflat la douăzeci de metri de mașina mea.

— Deschideți portbagajul, domnule Lambert.

Deschide. Pe mocheta bej se află o valiză metalică urâtă, împodobită cu un mâner din material plastic oribil.

— Acum, deschideți valiza.

Lambert trage fermoarul dublu și ridică capacul. Lumina puternică din portbagaj ne descoperă o grămadă de reviste luxoase, pe hârtie fină.

— Asta era! Au trecut pe aici! exclamă Lambert cu satisfacție, fericit că i s-au subtilizat cele cinci milioane de franci.

Îl părăsesc și mă duc spre mașina mea unde Grasu continuă să clămpăne, uitându-se în periscop.

— Ai văzut pe cineva apropiindu-se de Rolls, Grasule?

— Nu, pe nimeni.

Prin aparatul de fonie îmi chem oamenii dispersați în împrejurimi.

— Operațiunea s-a terminat, regruparea lângă Rolls-ul din parcare.

Încet, încet, se desprind din umbră siluetele, cum se scrie prin romanele cu suspans care povestesc mereu aceleași întâmplări,

modificându-se doar ora și numele personajelor. Au apărut șapte băieți, atenți, intrigați de inițiativa mea, contrară uzanțelor în cazuri similare.

— Domnilor, ați văzut pe cineva apropiindu-se de acest Rolls-Royce, în vreun moment oarecare de când a ieșit din garaj?

Răspunsul e unanim: nu.

— Dar atunci, articulează Lambert năucit, ce înseamnă asta?

— Dragul meu domn, îi spun, amintiți-vă de anunțurile care pot fi citite pe mărfurile expuse: „Ce nu vedeți în vitrină se află în magazin."

Îl las pe Béru să piloteze mașina mare a poliției, iar eu mă instalez alături de Lambert, în caleașca lui mirosind a piele delicată și a parfumuri aparținând celor mai distinse case: Dior, Guerlain și Olida.

Îmi mărturisește că nu mai înțelege nimic din toate uneltirile astea. Iar eu, în termeni măsurați, îi explic neplăcutul meu punct de vedere.

— Mă tem, domnule Lambert, că cel care v-a cerut răscumpărarea n-are nimic de-a face cu răpitorul. Cum se întâmplă uneori în acest gen de afaceri, un netrebnic oportunist s-a grefat pe această aventură, butaș abject, poate mai criminal decât arborele crimei.

Las să treacă un timp ca să-i dau posibilitatea să mă trateze drept un idiot sau, cel puțin, să-mi spună că metaforele mele sunt frumoase ca hârtia igienică după întrebuințare. *Butașul abject* ar fi trebuit să-i producă o reacție violentă, dar el este așa de abătut, disperarea lui așa de adâncă, împovărarea așa de … (măi să fie, uite că o iau de la capăt!) încât nu-mi bagă în seamă delirul literar. Aș fi putut să gonesc cu acceleratorul până la fund prin comparații cu schimbător de viteze, rulare cu bile încorporate, frână cu tambur, furcă telescopică, iar el nici măcar nu și-ar fi încruntat sprâncenele. Ca să pun capăt definitiv întrebărilor lui, încep să-l chestionez eu:

— La ce oră v-ați dus să cumpărați valijoara metalică la Prisunic-ul de pe Champs-Elysées?

— În jur de ora patru după-amiază.

— Și pe urmă?

— M-am întors acasă.

— Și pe urmă?

— Am pus banii în valiză.

— Mai era cineva la dumneavoastră în afara personalului?

— Prietena mea Isabelle și soția doctorului Marate.

— Ați acționat în prezența lor?

— Dumnezeule mare, nu, n-am pomenit nimănui nicio vorbă despre răscumpărare. Am umplut valiza în biroul meu.

— Și pe urmă, unde ați lăsat-o, așteptând să se facă ora opt?

— Am plasat-o în sertarul de jos care este mai mare ca restul.

— Doamnele respective au plecat înaintea dumneavoastră?

— Da, și amândouă o dată. Isabelle i-a propus Marysei s-o ducă acasă fiindcă venise să mă viziteze cu un taxi.

— Cam ce oră era?

— În jur de șapte cincizeci. Le spusesem că eram nevoit să ies, având o întâlnire pe Quai des Orfèvres, pentru o conferință.

— Cele două doamne aveau vreun bagaj când au sosit la dumneavoastră? Un gen de sacoșă mare, sau știu eu ce altceva?

Frânează serios și-mi aruncă o privire distrusă.

— Dacă înțeleg bine, bănuiți că ele ar fi schimbat valiza cu banii pe alta nu?

— Meseria mea constă în a fi obiectiv, domnule Lambert. Patru persoane ar fi putut proceda la substituire: doamnele de Broutemiche și Marate, plus cuplul servitorilor.

Pur și simplu a oprit mașina pe banda doi, indiferent la claxoanele furioase care gonesc spre noi.

— Dar niciuna dintre aceste patru persoane nu știa că mă pregăteam să plătesc o răscumpărare.

— Ba da, domnule Lambert: cea care v-a cerut-o.

Realitatea, hidoasă, înspăimântătoarea realitate îl izbește violent, cum spunea un clopot, prieten de-al meu. Bietul om realizează brusc faptul că excrocheria asta n-are nimic în comun cu răpirea fiicei lui. Cineva a profitat de *kidnapping* ca să-l înșele întâia. Deci, soarta lui Alice tot nu-i rezolvată. Se prăbușește peste volan, plângând în hohote. La doi metri de el, celebra statuetă Rolls încearcă să epateze anturajul la prora vasului. Iar eu, populist ca nimeni altul, îmi spun că-i mai convenabil să fii relaxat la volanul unui Trabant-pubelă, decât nefericit până-n străfundul sufletului într-o mașină de regină. N-am dreptate, măi frate? Noi ăștilalți care nu suntem filozofi, neavând mijloacele intelectuale suficiente, ceea ce ne salvează e bunul nostru simț. Bunul simț e cel care vă permite să vă faceți ascultați când sunteți prea idioți ca să fiți inteligenți.

Disperarea îl zguduie ca un vânt din tundră… Oh! Piua! Nu vreau să te mai bat la cap cu tot felul de comparații, gen grăsime de cal din lemn. Plânge tare, cu sughițuri. Totul se năruie, înțelegi? E aici, rătăcit în mijlocul lumii, fără copilul lui, înconjurat de ticăloși familiari care-l sfâșie în ceața durerii lui (degeaba vorbești, să „sfâșii în ceața durerii” fir-ar al naibii, nu-i la îndemâna oricărui scriitoraș neavenit!)

Încerc să-l îmbărbătez, mă înțelegi? Cu suferința lui îmi ruinează intelectul.

— Hai, Lambert, sunt alături de dumneata, păstrează-ți încrederea.

Se ridică. Își șterge lacrimile cu batista de mătase, care nu face parale ca una sănătoasă din bumbac, te rog să te încrezi în experiența mea.

— Ca să vă zic drept, eu n-am crezut în peripeția asta cu răscumpărarea. Am eu altă idee în cap…

— Despre ce-i vorba?

— O să discutăm ceva mai târziu, deocamdată să rezolvăm problema asta tristă cu banii. N-ați răspuns la întrebarea mea: una dintre cele două prietene avea cu ea vreo sacoșă mare?

Se străduie să-și aducă aminte și sfârșește prin a ofta:

— Amândouă.

***

Grasu mă așteaptă la Lambert hăpăind o aripă de pui în prelungirea piciorului și a celor două fileuri. Mestecă aidoma lăcomiei unui dog german hămesit. Tania, bucătăreasa, se uită la el cum devorează nu lipsită de admirație. Bărbatu-său e la televizor. Béru îmi povestește succint că i-a tras-o urgent slugii, pe un scaun; ca dovadă mi-l arată pe acesta din urmă printr-o mișcare a bărbiei, și pot constata că a rămas în trei picioare în urma performanței Cuceritorului.

Cu Grasu, viața e întotdeauna simplă și liniștită ca în Verlaine. Când vrei să te reconfortezi, o singură adresă: cea a lui mister Alexandre-Benoît. În contact cu el inimile cu aritmie se calmează, gândurile arzătoare se răcoresc, proiectele cele mai funeste își iau valea și existența își recapătă vigoarea.

— Fiți atent, domnule Lambert, trec eu la atac.

— Spuneți-mi Alain, șoptește el, am impresia că m-ar ajuta…

Un tandru, omul ăsta de afaceri. Îl iau de gât și mergând mai departe decât dorința lui, încep să-l tutuiesc de parcă mi-ar fi devenit prieten din copilărie.

— Ascultă, Alain, Tania o să-ți pregătească o gustare tardivă pe care ai să te forțezi s-o mănânci, golind o sticlă de bordeaux. Peste vreo două ore suntem înapoi, Béru și cu mine, și atunci vom aborda a doua parte a problemei care te frământă. În regulă?

Consimte și chiar îmi oferă un surâs de hepatic în plină criză.

— Să faceți ce vă zice! intervine și Mamutul. Atât doar că eu vă sfătuiesc să scoateți trei butilci din pivniță în loc de una, pentru când o să ne întoarcem noi. Lasă că vă găsim noi țânțârelul de fată, Lambert. Cu noi doi, eu și Sana, știți cu cine aveți de-a face, nu-i așa? Marfă! Cei mai faini! Eu și el suntem ca Rolle-Rosse-ul în poliție. Dacă cineva ar trebui să recite din memorie vreun eșec în cariera noastră ar trebui să inventeze: n-am dreptate, Sana?

Ca un altruist perfect, continuă să-i ridice moralul nefericitului tătic.

În vreme ce el bate câmpii, îi dau un telefon lui Mathias.

Instructiv!

***

Belle Isabelle locuiește într-un imobil nou pe lângă Porte Maillot. Trebuie să sun îndelung ca să mi se deschidă. În fața noastră apare un moș brăzdat de zbârcituri ca Beauce[26] înaintea semănatului, deloc binevoitor, într-un halat de catifea purpurie croită direct din cortina unui teatru. Are părul foarte lung, vopsit în negru-lignit, atârnându-i pe

umeri. Sprâncenele în întregime albe contrastează violent ca și barba prost rasă, sare și piper alb.

— Soția mea nu-i acasă? ne întreabă sec, de parcă noi, vizitatorii, am fi fost în măsură să răspundem la această interogare bizară.

— Dacă vorbiți de doamna Broutemiche, este exact ceea ce mă pregăteam să aflu de la dumneavoastră, i-o întorc eu.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Poliția.

Are nasul larg la baza în formă de stingător de lumânări, ochii înfundați în orbite. Individul e cum nu se poate mai simiesc. De fapt, nu știam că Belle Isabelle era măritată. Lambert n-a menționat aspectul. Reține că, pentru un soț, e teribil de a cincea roată la căruță, tipul. Nici măcar prinț consort. El e o ustensilă veche, hodorogită, dată la o parte pentru totdeauna.

O limbă albă încearcă zadarnic să umezească buze la fel de albe. Ochii de maimuță bătrână extenuată au o strălucire de încântare.

— Poliția! repetă el. Poliția! Doamne sfinte, ar fi cu putință ca ticăloasa asta să fi dat de dracul? Intrați, domnii mei, intrați repede să mă bucur de ce am să aud. Vă nimeriți cum nu se putea mai bine: mă plictiseam.

Ne călăuzește prin apartamentul de un clasicism să-ți stârnească râsul, îl traversăm dintr-un capăt în altul și moșul împinge o ușă mai îngustă decât celelalte.

— Vă primesc la mine, ne spune, aici vom fi mai liniștiți, și pe urmă scârba de nevastă-mea nu tolerează să i se folosească salonul.

Acest „la el” e un soi de peșteră neagră, o fostă debara care primește lumina numai printr-o ferestruică îngustă. Cuprinde un pat de campanie, o masă de lemn de brad, un scaun, o garderobă demontabilă, din pânză impermeabilă, închisă cu un fermoar lung. Rafturi încărcate de cărți. Un televizor pus direct pe jos. Un tranzistor japonez și un teanc de cutii de carton ocupând un sfert din încăpere. Cea de deasupra e deschisă, mai exact spartă și din ea ies ferparuri de doliu.

— Luați loc pe pat, ne sfătuiește domnul de Broutemiche, după ce și-a adjudecat unicul scaun, și povestiți-mi ce anume vă aduce aici; trebuie să fie ceva grav dacă veniți la oameni după zece noaptea!

Se zburlește.

— Să nu-mi spuneți, vă rog, că-i vorba de o vizită amicală și că târfa de nevastă-mea v-a fixat un rendez-vous!

— Nu, fac eu, liniștiți-vă.

Ciudatul bătrân mă interesează și presimt că îmi va îmbogăți colecția de știurlubatici, aceste dragi făpturi care-mi ies în cale. Fiindcă existența cenușie, populată de tontălăi cenușii, mai lasă câteodată să-i scape și o perlă. Ți se întâmplă să întâlnești un *personaj*, adică un marginal excesiv sau unul în culori aprinse care aduc o notă discordantă cenușiului disperant.

— Înțeleg că duceți un trai relativ separat de soția dumneavoastră?

— Relativ! De ce, mă rog, relativ? Fiindcă locuim în același apartament? Dar, monșer polițist, noi nu mai avem în comun decât adresa și ura. A trecut cam multă vreme de când totul s-a sfârșit și s-a prea sfârșit între noi.

— Continuați să coabitați?

— N-am încotro: eu nu mai am nimic, iar ea are totul. Desigur, traiul meu e modest, totuși trebuie să mi-l asum. Bolnav și fără bani, cum aș putea să mai exist?

— Nu mi se pare deloc vesel, îi spun eu.

— Ura mă fortifică, repetă domnul de Broutemiche. În cazul nostru totul e în contrapartidă. Ea mă întreține, iar eu îi permit să rămână baroană. Un divorț ar reduce-o la condiția de Martinet, ăsta fiind patronimul ei din naștere. Martinet, ca pușlamalele de prin sălile de spectacol sau golanii de pe stradă, caraghios, nu?

Mă apropii ca într-o doară de cutiile conținând ferparuri de doliu, trag cu ochiul pe cel de deasupra și citesc:

Baronul Wilfrid de Broutemiche

Vă anunță cu durere pierderea crudă suferită. Soția lui a decedat tragic ca urmare a inconștienței unui șofer imprudent, numit Alfred Rondibet, pe 16 martie 1972, în cel de-al treizeci și unulea an al vieții.

Funeraliile

Baroanei de Broutemiche, născută Héloïse Lanouvelle

vor avea loc pe 9 martie în Tatez-Meleu (Yvonne), leagănul familiei, în cea mai strictă intimitate.

Rugați-vă pentru ea!

Gazda mi-a urmărit indiscreția fără să se formalizeze.

— A fost o sfântă, declară el când constată că am terminat lectura.

Lacrimile îl înecă și nici nu se gândește să și le șteargă.

— În fiecare zi mă rog pentru odihna sufletului ei mare, ne asigură baronul.

Și adaugă:

— Să nimerești peste o curvă nenorocită ca asta după o asemenea femeie! Ce cumplită deriziune! Ce degradare!

Îi arăt cutiile.

— Toate pachetele astea conțin ferparuri, domnule Broutemiche?

— Da, am cerut să mi se tipărească cincisprezece mii și mi-a mai rămas destul pentru încă treizeci de ani. Cum am împlinit șaizeci și opt de ani, pot să-mi împing optimismul ceva mai departe.

Cuvinte sibilice.

Béru e primul care îndrăznește să manifeste buimăceala noastră.

— Ce vreți să spuneți că v-a mai rămas destul pentru încă treizeci de ani?

Baronul respiră adânc, își închide pulpanele halatului de mag căzut în mizerie peste anatomia derizorie și consimte să ne lămurească:

— Héloïse a fost ucisă de un șofer cu numele, biat: acest Rondibet Alfred, cum se prezintă găgăuțele. Știți ce pedeapsă a primit? Trei luni de închisoare cu suspendare, plus permisul de conducere retras pentru un an! Marfă ieftină pielea baroanei, nu-i așa? A trebuit să găsesc o răzbunare.

— Care-i asta, baroane? îl chestionează Béru, devenit urgent iobag în contact cu titlurile.

— În fiecare zi, îi trimit asasinului un ferpar, măcar să-i rămână vie în minte amintirea victimei lui. I le adresez în formele cele mai diverse: recomandate, expres, prin poșta pneumatică, sau printr-un curier. Nenorocitul vinde măruntaie: uneori pun să i se lipească ferparurile pe vitrina dughenei. Dacă ați ști de câtă ingeniozitate dau dovadă! I le-am trimis prin poștă din Veneția, din Honduras, din Japonia! Le-a găsit în cutiile de ciocolată! Copii lui i le aduc de la școală! Chelnerii de prin cafenele i le înmânează în momentul în care își bea țuica întovărășit de prietenii de teapa lui. Sper că până la urmă n-o să mai reziste. Cine știe? Poate se va sinucide? Deși scursura asta n-are niciun simț al onoarei. În fine, chiar dacă are să îndure până la moarte, misiunea asta sacră o să mă ajute să trăiesc. O viață fără un scop, e o viață de nevertebrat. Rețineți că o asemenea tenacitate te mobilizează. Ca să nu mai punem la socoteală că mai am și altceva: trebuie să mă ocup de asemeni și de Isabelle.

Belle Isabelle! Nici pomeneală! Se poate lăuda doar cu vergeturile și cu pungile de grăsime de peste tot. Când are să se întoarcă, să vă uitați la curul ei domnilor. Cu atenție. Și să-mi spuneți cum de găsește atâția amatori s-o reguleze! În ce mă privește, să mă scuzați, mie îmi vine să vărs. M-a apucat într-o seară, acum patru sau cinci ani. Până atunci mă comportasem la pat destul de strălucit. Nu-mi place să mă laud, dar serios, de două ori la rând, nu mă speria. La șaizeci de ani! Jos pălăria, nu? Ceea ce mi-a trezit întotdeauna simțurile, dacă pot să zic așa, a fost procedeul cunilingv. Sufletul amorului. Un cur hăpăit cum trebuie e un cur pe jumătate regulat; asta era deviza lui Godfroy de Broutemiche, regretatul meu tată, odihnească-l Domnul în pace. Deci, într-o seară… Dar poate că vă plictisesc? se întrerupse el.

Noi îi dăm toate asigurările că nici pomeneală. E pasionant, tipul. Să-i dea înainte! Să-i dea înainte!

Cum el doar atât așteaptă, nu poți mereu să-ți rumegi regretele, ura, în tăcere, se lansează.

— Într-o seară, mă pregăteam s-o degust pe Isabelle. O lumină roșietică crea un efect dintre cele mai indicate. Îndrăgostiții ca și patronii restaurantelor neglijează adesea eclerajul. Și cu toate astea e capital! Iată-mă, așadar, la treabă. Individa se dădea în vânt după așa ceva! O senzuală, trebuie să vă spun fără tergiversări. Eu îi țineam solid

fesele cum ții un castron de lapte cu amândouă mâinile ca să-i bei conținutul. Și, deodată, simt sub degete ceva scârbos, deloc simpatic. Se formau niște vălurele minuscule. „Păi, ce faci, mi-am zis în sinea mea, te apuci să mănânci un cur fanat, Wilfrid!”. Pe loc, apetitul mi s-a spulberat, virilitatea a devenit flască, dorința s-a schimbat în repulsie. Părăsesc festinul cu următoarele cuvinte: „Madam, te informez cu regret că fesele dumitale nu mai îndeplinesc condițiile necesare ca să-mi asigure erecția. Purtatul corsetului a grăbit probabil mutilările timpului, mersi, nu mai servesc, nu mă mai inspiri, ce să mai vorbim, du-te să te satisfaci în altă parte!”

— Cam prea tranșant! îi reproșez eu.

— M-a făcut să plătesc cu vârf și îndesat, târfa blestemată! Am crezut că are să mă arunce în stradă, că o să mă părăsească, fără un acoperiș deasupra capului și fără un ban, e capabilă! O scroafă afurisită, domnilor! O purcea crudă. Înțelegând că situația riscă să se degradeze, i-am promis aranjamentul de care v-am pomenit: ea rămânea baroană de Broutemiche cu condiția să-mi asigure cele necesare traiului. Acestea fiind spuse, aflați că sunt pe cale să mă răzbun, în orice caz, încerc. Nu-i deloc comod.

— Am putea afla cum, domnule baron? îl imploră Béru pe un ton pofticios.

Wilfrid se uită în jurul lui, de parcă niște prezențe silențioase s-ar fi alăturat grupului nostru. Liniștit, șoptește:

— Am să încerc s-o molipsesc cu SIDA.

Și izbucnește în râs.

— Ideea este extraordinară, nu?

— Sigur, admit eu, dar nu prea văd cum o veți realiza, fără o participare activă a soției dumneavoastră.

— Nu fiți stupid, și gândiți-vă puțin, domnule polițist. Cum se transmite porcăria asta, ei? Care sunt cele trei mamele ale bolii?

Pornesc să recit, ca un cititor conștiincios al presei franceze:

— Spermă, sânge, salivă.

— Bravo! Mă străduiesc să intru în legătură cu bolnavi contaminați. Nu-i ușor, fiindcă există tendința să fie ascunși. Dar m-am și împrietenit cu un eminent profesor, căruia i-am povestit că intenționez să scriu o carte asupra chestiunii acesteia, și să intervievez câțiva bolnavi atinși de flagel. De îndată ce voi obține câștig de cauză, am să-l vizitez pe unul dintre ei, am să mă străduiesc să-i inspir încredere și am să încerc să fac rost de o prelevare de sămânță sau salivă. Ah! Domnilor polițiști, în ziua în care am să mă întorc acasă cu prețiosul virus, ce fericire infinită aș trăi când l-aș introduce în borcănelul de iaurt pe care ciuma asta îl mănâncă în fiecare seară înainte de culcare, fiindcă suferă de o lene intestinală.

— Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră să manipulați porcăria asta, subliniază Béru.

— Ei și? Trebuie să înveți cum să trăiești periculos. Dar să schimbăm subiectul, cred că se întoarce și nu mi-ați spus ce anume vă aduce aici?

— Veți afla în același timp cu ea! îl asigur.

Alice era fascinată de vocea aceea suavă care, ore de-a rândul, îi venea pe calea difuzoarelor incluse în pereți. Se manifesta pe un fond muzical. Erau perioade de mărturisiri pasionante, apoi glasul tăcea și nivelul muzicii se amplifica. Prizoniera (dar poți fi prizonier când accepți detenția și când, în plus, o mai și savurezi?) ajunsese să o dorească din nou. Îi adora accentele catifelate, acel „r" rostogolit ca grăunțele, cuvintele dulci și înflăcărate care-i mergeau la inimă.

Îi răspundea interlocutorului invizibil. Îl asigura că se simțea bine, fericită și că dorea să-l vadă.

— De ce nu vă arătați? întreba ea cu reproș.

Îi răspundea că nu venise încă momentul. Trebuiau să se țească niște legături între ei.

— Dumneavoastră mă vedeți, iar eu nu vă pot vedea, riposta Alice, nu-i drept.

„Vocea" îi răspundea că se temea de confruntare: „Sunteți așa de frumoasă, iar eu așa de urât".

— Urâțenia nu mai există când ești capabil să vorbești așa cum vorbiți.

El îi murmura „mulțumesc", și lăsa muzica să pună stăpânire pe apartament.

Într-o dimineață - câte zile să fi trecut de la sosirea ei? Alice n-ar fi fost în stare să precizeze, fiindcă aici noțiunea de durată se estompa - într-o dimineață, deci, „el" îi propuse să iasă în grădină.

— Veniți și dumneavoastră? întrebă ea.

— Nu, dar trebuie să faceți mișcare, să luați aer…

— Singură, nu, răspunse Alice.

Încă o dată el murmură un „mulțumesc".

Așteptăm un moment fără să ne arătăm. Isabell, la belle, își vede de ale ei prin apartament. Viețile lor sunt realmente scindate, fiindcă nu dă pe la bătrânul crab. Se aude agitându-se în universul ei împărțit de două persoane, indiferentă totuși față de vecinătatea soțului. Într-adevăr, se comportă de parcă ar fi singură, individa.

El o ascultă încordat, mânios, sardonic. Îi comentează în șoaptă gesturile:

— Stropește florile. În fiecare seară, una dintre plăcerile ei. Trece în dressing să se dezbrace. Dă drumul la radio, făcând parte dintre acei oameni care nu știu să trăiască fără moara asta care macină prostii…

Îi arăt propriul lui tranzistor.

— Dumneavoastră nu vi se întâmplă?

— Aproape deloc. Nu-l pot suferi. Nu suport decât starea vremii, cu condiția să fie bună!

„Ah! Acum e ceremonia bideului. E o persoană care abuzează de acest gen de abluțiuni. Vede în el un act de purificare, ticăloasa. Câte cățele abjecte se consideră virgine dacă și-au spălat fesele, domnilor? Au curul din cânepă."

Béru mă solicită din priviri. Nu-i cade bine că întârzii să mă manifest. Ce mai aștept? mă întreb și eu. Și totuși, ceva mă sfătuiește să nu bruschez nimic. De fapt, prefer să se întindă în pat ca să intervin. Dacă tot ne-am ținut de prostii în ilegalitate, măcar să mergem până la capăt.

— Acum, mănâncă iaurtul, declară încornoratul. Vă dați seama de bucuria mea când am să-i torn înăuntru sperma sidistului?

Mai așteptăm puțin. Camera moșului pute a menajerie. Noi oamenii suntem denunțați de mirosurile noastre. Ne împuțim. Datorită băilor și parfumurilor ne facem iluzii, altminteri ar fi o Berezina[27] atroce! Mirosurile noastre dovedesc că suntem un bălegar în mișcare. Stai puțin locului și în câteva ore devii putrescent. Degeaba te speli la fund și te clătești cu apă din belșug, tot puți. Ăsta-i adevărul nostru animal. Ca să obții informațiile cele mai detaliate asupra condiției umane, o singură adresă: gaura din fund!

— De data asta s-a urcat în pat. O să citească niște reviste cam zece minute și pe urmă adoarme.

San-Tonio gândește de i se aprind creierii. Prin urechi începe să iasă fum, fii atent! Chiar miroase a cauciuc ars, ca atunci când un senegalez face dragoste cu un impermeabil.

Wilfrid de Broutemiche se uită la mine și mă întreabă:

— Ce mai așteptați?

— Să adoarmă.

— Și de ce, mă rog?

— Ca s-o trezesc!

Moșul oftează:

— Chiar nu vreți să-mi spuneți nimic?

— Aflați imediat.

— Știu să fiu răbdător, nu?

— Foarte, și vă felicit; dar veți fi recompensat; cred că vă pot promite un moment deosebit.

— Pun bază pe ce-mi spuneți.

— N-ați avea ceva cu care să-mi disimulez trăsăturile? Fiindcă ea mă cunoaște.

— Un ciorap v-ar conveni? E clasic.

Se apropie de un sertar și scoate o pereche de ciorapi negri agrementați cu floricele mărunte roz pal.

— Erau ai scumpei mele Héloïse; dacă ați putea să nu-i deteriorați…

— Fiți liniștit, am să fiu cât se poate de atent.

Mă uit la ceas.

— Știți când adoarme?

— Drace: camera ei se învecinează cu a mea și trăiesc cu urechea ciulită. O să arunce revista pe jos, o să caște foarte tare și o să acționeze comutatorul.

Își pune degetul pe gură în poziție verticală.

— Liniște, vă anunț eu.

Sunt de acord. Natural, e destul să-i poruncești lui Béru să-și închidă gura, ca el s-o deschidă.

Îmi mugește în șoaptă la urechea dreaptă:

— Vrei să punem laba pe ea când doarme?

— Da.

— Biscotte?

— Pentru că individa e împielițată rău și n-o s-o putem reduce la tăcere prin mijloace normale. Prea șmecheră ca să se lase intimidată de niște sticleți. Trebuie s-o speriem. Împrejurările ne-au servit de minune; mulțumită soțului, putem manevra după placul inimii.

Pus la curent, consimte să se ermetizeze.

— Gata! ne anunță Wilfrid. Cățeaua a stins lumina.

— Doarme ușor?

— Nu, normal.

— O.K., să-i mai acordăm zece minute de răgaz, după care mergeți și întrerupeți curentul electric ca să nu mai poată aprinde lumina.

— Am înțeles.

— Pe urmă o să ne conduceți până în dormitorul ei și o să ne lăsați să ne facem treaba fără a interveni. Ar fi bine să nu vă arătați.

— Ah! Prieteni, dragii mei prieteni, cred că am să ejaculez de fericire. E prea mult, prea mult: mă copleșiți!

***

Mereu parfumurile astea care mă obsedează.

Dormitorul cumetrei Isabelle pute foarte tare. Trebuie că se stropește insuportabil, vagaboanda, că trăiește în esențele cele mai rare. Și culmea, ciorapii răposatei Héloïse miros și ei. Un miros care și-a pierdut prospețimea, totuși obsedant că-mi vine să strănut.

Deschid ușa și pătrund primul, luminând cu lanterna-stilou cu fascicol popkorn concentric. Optez pentru babord și-i fac semn istețului tată al lui Apollon-Jules să abordeze patul capitonat dinspre tribord.

Manevră executată suplu. Depun ușurel valijoara metalică în picioare la capătul patului, după care, îndrept fascicolul lanternei spre mutra Isabellei.

Lumina își face efectul; tipa bate din pleoape și-și deschide vasistasurile. Orbită, își pune mâna paravan dinaintea ochilor.

— Tu ești, Wilfrid? bombăne ea.

Eu, pe un ton o idee cavernos:

— Nu, puicuțo, nu-i Wilfrid!

Dacă ai vedea acum ce salt face! Dintr-o detentè se ridică în fundul care are o bună asietă, dacă e să dau crezare revelațiilor intime ale moșului.

Bâjbâie în căutarea comutatorului. Îl acționează: zero! *The light* are să se aprindă altă dată. Femeia intră urgent în panică.

— Cine sunteți?

— Niște oameni care nu se țin de glume!

— Ce vreți?

— Asta da întrebare, valorează cinci milioane! Ce vrem? Ia uite-te aici!

Nu-i mai fixez lanterna în figură ci o îndepărtez ușor spre capătul patului, fără grabă, ca să luminez valiza metalică.

Urmează o superbă tăcere, mai frumoasă ca Vivaldi. Sunet și lumină pe accroc de Paul[28], cum zice Grasu.

— Ce-i… ce-i… ce-i asta? se bâlbâie Belle Isabelle.

— Cealaltă, îi răspund.

Dacă rămâi laconic, presiunea e mult mai puternică. Vorbirea liniștește, mutismul înnebunește.

— Cealaltă ce?

Ceva se operează în penumbră, o mișcare de aer, un zgomot surd. Maiestatea sa Béru I, tatăl viitorului Apollon-Jules I, i-a ars o labă tipei. În întuneric, gestul emoționează. Isabelle se pune pe smiorcăit. Ca s-o calmeze, zdrahonul îi completează perechea, tunând:

— Gura, pocitanie!

Unul care trebuie că face pe el de încântare e moș Wilfrid! Dacă reușește să urmărească cum trebuie toată scena, o să atingă extazul! Să-și vadă ciumulica suportând un tratament pe care bucuros i l-ar aplica el zece ore pe zi, e excitant, nu?

Reiau vorbirea:

— Asta e valiza pe care ai cumpărat-o la Prisunic ieri. Vânzătoarea era o brunetică mică de stat și durdulie, cu un ochi care-și bătea joc de celălalt, nu-ți mai aduci aminte?

Aceste detalii raportate de Mathias, care a întreprins o anchetă susținută o debusolează complet. Roșcovanul meu a făcut treabă bună. Descrierea Frumoasei Isabelle coincidea la fix cu cea a unei cliente care cumpărase o valijoară din metal.

Îmi scot pistolul din buzunar și-l îndrept înspre capul ei. Sfârșesc prin a-l ținti spre obrazul ei drept.

— E de nouă milimetri, îi spun. Dacă glonțul intră pe aici, îți dispare moaca Belle Isabelle. Ai să fii îngropată cu o gaură în loc de față; o fată frumoasă ca tine, ar fi păcat, viermilor o să le vină să verse.

Se aude un zgomot ușor: tipa tremură. Dinții îi clănțăne ca niște castaniete și întreaga ei ființă se agită.

— Vrem valiza lui Lambert, pe care ai schimbat-o cu asta de aici, în sertarul de jos al biroului său. Nu-ți dau nici măcar un minut de gândire, nu număr până la zece, vreau răspunsul imediat, altminteri trag.

Béru, întotdeauna binevoitor, îmi sare în ajutor și aplică țeava armei lui pe celălalt obraz al ticăloasei.

— Nu! Nu trageți! E în casa de bagaje din gara Lyon! urlă madam de Broutemiche.

— Vreau cheia!

— E la mine în poșetă.

— Du-te și verifică! îi ordon Grasului.

— Unde ți-e poșeta, cucoană?

— Pe comodă. Am pus cheia în pudrieră, sub puf!

Demoniacul verifică; totul se confirmă.

— Numărul optzeci și patru? citește el interogativ la fascicolul lanternei.

— Da, oftează „pacienta” mea, învinsă.

Îi șoptesc la ureche Maiestății sale Grăsimoase:

— Cheamă un taxi și du-te să cauți mangoții; eu te aștept aici.

Zelosul încuviințează și dispare, trântind o înjurătură în trecere, fiindcă și-a prins lăboaiele între cele ale lui Wilfrid, ascuns în cadrul ușii.

După plecarea lui, mă așez pe pat, cu fața spre Isabelle și torța minusculă îndreptată spre ochii ei. Ajută la interogatorii, toți sticleții din lume pot să ți-o confirme.

— Unde este fata lui Lambert?

Tipa holbează vasistasurile.

— N-am idee!

— Ceri o răscumpărare și negi că ai fi amestecată în răpire?

— Eu… Alain Lambert era disperat din cauza fetei, fiindcă nimeni

nu-i pretindea nimic…

— Și te-ai hotărât să-i ceri o răscumpărare ca să-l liniștești? o iau eu în zeflemea.

Nu-mi răspunde și atunci continuu:

— Cinci milioane de franci vechi, ești o metresă costisitoare!

— Mi-am pierdut capul.

— N-aș zice, dimpotrivă, cred că încă îl mai ai pe umeri, simpatico.

Din beznă, se înalță Wilfrid, maiestuos în halatul lui vechi. Un cavaler al Mesei Rotunde!

— Soție infamă! declamă el, ceea ce constituie de pe acum a treia parte dintr-un alexandrin; restul va fi livrat peste o clipă.

Dovada:

— Târâtură care îndrăznești să-mi porți numele! Zdreanță umană, scursură de bălegar! Puroiule! Cățea! Chilot împuțit! Greșeală a lui Dumnezeu! Avortonule! Rușine a speciei! Noroi de mlaștină! Cloaco! Ticăloaso! Vărsătură de bețiv! Menstră de gorgonă! Fiică de curvă sifilitică! Diaree verde! Secreție hepatică! Venin purulent! Descompunere în stadiu avansat! Duhoare de canalizare! Șobolan mort! Comunisto! Ahtiată după titluri de noblețe! Depravate!

Ce mai scandează Wilfrid. Începe să fie frumos, să aibă ritm, cadență, imagini… Se lasă purtat de mânie, se rotește prin cosmos și în același timp învârtește titirezul! Își lichidează contul! Se depășește! Devine măreț! Mounet-Sully ce ar mai rezista în cursă cu el, și nici el! Glasul i se umflă, i se umflă, ajunge maiestuos! Don Giego, contele și Cidul la un loc. Floare de pisoar! Muscă de rahat! Closet înfundat de gară! Vânat împuțit!

Uf! Își recapătă suflul. E sublim să-l vezi așa în întuneric. O firmă pentru Fiat, roșu italian, care străbate obloane și perdele, aruncând în umbra deasă stropi sângerii.

Dama începe să strige:

— Oh! Bătrân prostănac, ține-ți gura, că de nu îți tai pensia!

Temperamentul o ambalează pe Isabelle. Femeie voluntară și violentă, atroce, o dezmățată sălbatică. Mașinația ei a dat în bară. Cinci milioane care se duc pe apa sâmbetei, urgent! Începe să-și pună întrebări: cine sunt și cum de-a fost descoperită uneltirea ei chiar din start! Ce s-a întâmplat, tu pricepi ceva? Cum de s-a putut? Cum…

Și mandea își bate capul cu unele semne de interogare. De exemplu, mă întreb dacă nu cumva târfa asta o fi amestecată în răpirea lui Alice. Nu-mi prea miroase, dar s-ar putea să am nasul înfundat, cu toate gripele astea în circulație! În orice caz, nu pot neglija ipoteza. Logic, ar trebui să-mi scot ciorapul și să pun mâna pe cătușe. Arestarea! Dar cu ticăloasa asta, mai poți să știi! Te trezești că tot ea e cu pricina, cum că am înscenat ceva și că am năvălit în toiul nopții s-o molestăm în patul ei; că-i nevinovată, Albă ca Zăpada de peste tot, martiră și aproape virgină, sfânta Blandine! Hotărârea mea e gravisimă. Un pas greșit și am

luat-o pe coajă. Nu, trebuie să-mi urmez instinctul.

— Dați-i doamnei ceva de scris, să-și semneze declarațiile! rostesc eu ca declamând niște stanțe.

Ce se mai grăbește Wilfrid! Dacă ai asista, o adevărată tornadă albă! Monsieur Propre[29] intrat în viteză!

Dar în timp ce rămânem singuri, Isabelle declară:

— Nu semnez nimic!

— Atunci n-ai să mai vezi zorii zilei! o anunț eu categoric.

Din nou, pistolul în pomete.

— De altfel, stau și mă întreb dacă n-ar fi asta cea mai bună soluție?

— Cine ești dumneata?

— Cineva care pune lucrurile la punct și nu face mofturi când e vorba de mijloace!

Uite-l pe taica de Broutemiche că apare cu un bloc de corespondență, hârtie velină, superioară, și un pix.

— Ține aici, nenorocito! Rușinea vieții mele! Târfă infectă!

Lasă materialul pentru „Confesiunile unei prostituate a Secolului” peste pubis, pe deasupra cearșafului și cuverturii.

— Inutil, îi spun, femeia dumitale preferă să moară decât să semneze. Poți pleca de aici dacă nu vrei să asiști la scenă!

— Să nu vreau să asist! Dar aș da tot ce mi-a mai rămas din viață ca să fiu martorul unui asemenea regal. Mi-aș da decorațiile de familie partidului comunist, numele unui negru, ochii în slujba științei și sufletul diavolului!

— Regret că am să vă dezamăgesc, dar am să-i pun perna pe cap și am să trag prin ea; asta-i metoda mea. Așa, treaba e mai curată. Altminteri cu un calibru ca ăsta sângele se împrăștie peste tot.

Încep să-i trag perna, dar ea se pune pe urlat:

— Semnez, semneeeez!

Mă prefac că șovăi și, în fine, mă răzgândesc.

— Foarte bine, atunci scrie: Subsemnata, Isabelle de Broutemiche, născută Martinet…

Intervine Wilfrid:

— N-ar putea să scrie mai simplu: „Subsemnata, Isabelle Martinet? Nu-mi pot tolera numele într-o asemenea infamie.

— Dacă vreți…

— Prefer.

— Fie. Atunci: „Subsemnata Isabelle Martinet, declar că am vrut să exploatez dispariția domnișoarei Alice Lambert pentru a extorca de la tatăl ei, amantul meu, suma de cinci milioane de franci.”

Scrie tremurând, pentru că se întreabă panicată dacă n-am s-o omor totuși o dată cu confesiunea redactată.

— Data și semnătura!

Abia a terminat că ramolitul se aruncă asupra blocului, smulge foaia manuscrisă și mi-o întinde.

— Sper că ăsta-i abia începutul, nu? mi se adresează el. O paște pușcăria pe viață, este? O să curețe cartofi până la ultima suflare. Să-și rupă unghiile prin atelierele închisorilor. Dar sunteți sigur că n-ar merita un glonț în ochi? Doar într-un ochi, ca să am și eu o plăcere? Așa de tare aș vrea s-o văd moartă și chioară!

Soneria pune capăt rugăminții lui. Se întoarce Béru de la gară cu cealaltă valiză metalică.

— Pițulele sunt acolo? îl chestionez.

— Sigur, tipule. Cinci milioane, le-am numărat în taxi pe drumul de întoarcere.

— Atunci, la drum!

— Și ce facem cu drăgălașa asta?

— N-o pierdem din ochi.

— Permiteți, face Mamutul apropiindu-se de căpătâiul patului.

Apucă marginea cearșafului și-l trage complet de pe ea.

— Ia să vedem nițel cum stau lucrurile.

Ridică în sus cămașa Isabellei, terorizată, gemând de groază, sigură că i-a sunat ceasul.

Valorosul o contemplă și declară:

— Uite că-i adevărat ce ne-a zis bărbatu-său: cucoana are pungi de grăsime. E genul de cur, vedeți, nu zic că aș face mofturi, dar aș fi mai satisfăcut de un popou dolofan și tare, fason Berthaga.

Ne luăm valea, ducând cu noi cele două valize.

***

Și evenimentele continuă în felul următor: Ne ducem la mașină, punem valizele în spate. Eu mă instalez la volan. Pornesc motorul. Aprind farurile. Semnalizez plecarea, deși strada e pustie, dar trăim într-o societate unde, dacă nu ești automatizat, ești mort. Iată-mă ajuns pe mijlocul drumului. Mă pregătesc să-mi lansez bolidul, dar în clipa aceea, ceva deschis la culoare cade din cer și se zdrobește la zece metri de botul mașinii. Frânez brusc. Cu tot zgomotul motorului, am auzit bufnitura.

Belle Isabelle zace pe pavajul parizian, moartă. Aruncată de pe fereastră.

Ies din mașină s-o examinez. Are gâtul răsucit la 45 de grade. N-arată bine deloc. Ceea ce-i promiteam, ca să-mi râd de ea, gâdilându-i pometele cu pistolul, s-a operat.

Dau fuga spre imobil. Sun la familia Broutemiche. Aștept.

Ușa de la intrare se întredeschide.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă glasul somnoros al amicului Wilfrid.

— Deschideți, eu sunt!

Îmi deschide.

— Ați uitat ceva? mă întreabă el binevoitor.

Îmi cad brațele, boașele, ochii.

— Ți-ai aruncat consoarta pe fereastră, explodez eu.

— Eu! Dormeam!

Ne uităm unul la altul. Citesc în lotușii lui înfundați în cap că a renunțat la Sida ca să uzeze de un mijloc mai expeditiv.

— Probabil că declarația a determinat-o să-și pună capăt zilelor, dacă vreți părerea mea. A înțeles că de acum înainte viața ei e distrusă. Ce-ați fi vrut să facă, cum să trăiască cu un asemenea document incriminator? Din care am și eu o copie, fiindcă mi-a venit ideea să pun o hârtie-carbon în interiorul blocului.

Tâlhar bătrân!

Isteț, bunicul. După cele înscenate de mine și Béru, nu-l mai putem trata drept asasin; s-ar crea niște confuzii neplăcute, îndoieli abjecte, iar ziarele ar plesni de subînțelesuri pernicioase.

— Să sunăm la Salvare? mă întreabă Broutemiche foarte calm.

— Cred că ar fi cel mai bine, admit eu.

După câțiva pași, Alice se așeză pe o bancă. Aerul proaspăt al dimineții o îmbăta. Petrecuse mai multe zile închisă în camera ei și avea impresia că se ridicase după o boală. Începu să privească grădina, emoționată de atâta armonie, grație și parfum. Portocali, lămâi, leandru roz închis, straturi de trandafiri de la alb la roșu, trecând prin toate gamele de roz, amfore din care se revărsau valuri de plante cățărătoare, peluze cu arabescuri ciudate, nisipul galben al aleilor, toate acestea alcătuiau o operă de artă. Porumbei albi, blânzi, zburau în acest eden, agățându-se de ramurile joase ale arbuștilor, sau zbenguindu-se pe jos în jocuri amoroase. Un parfum de iasomie îl bătea pe cel al trandafirilor. Un turn pătrat, alb și crenelat, se ridica pe deasupra văluririi acoperișurilor. Glasul unui muezin chema la una dintre cele cinci rugăciuni ale zilei. Era repercutat de un difuzor care-l deforma dându-i nazalități metalice; cu toate astea el completa farmecul clipei. Alice continua să fie într-o stare de totală fericire. Uneori, se întreba dacă nu cumva era drogată fără știrea ei, atât de mult își simțea trupul și sufletul radioase; dar o astfel de perspectivă n-o deranja peste măsură fiindcă aprecia genul acesta de pace magistrală, bucuria uluitoare pe care n-o mai încercase până atunci.

Întinse mâna și culese din amfora plasată lângă banca ei mlădița unei plante de un verde aproape negru, purtând o floricică albă cu patru petale. Strivi codița florii între buze. Avea un gust amar.

Soarele invada cerul albastru într-o limpezime de apoteoză. Alice își lăsă capul pe spate ca să-și ofere chipul razelor calde. Rămase multă vreme în poziția asta, dar se ridică având sentimentul că era privită.

Uitându-se în jurul ei, zări un personaj ciudat în capătul opus al grădinii. O făptură enormă, cu păr brun, ondulat pe ceafă. Își lăsase barbă și, de departe, aveai impresia că purta un soi de bavețică neagră sub gură, coborând până pe piept. Bărbatul era îmbrăcat într-un burnus imaculat care scânteia ca sideful.

Stătea pe un scaun de grădină și o contempla pe Alice fără să clipească. Fixitatea acestei priviri era așa de intensă încât tânăra se ridică și, agale, se apropie de bărbatul acela enorm.

El nu încetă s-o țintuiască pe tot parcursul, se ridică atunci când ajunse la câțiva metri de el și o salută cu o înclinare adâncă a capului.

Rămaseră îndelung indeciși, ochi în ochi. Alice sfârși prin a-i zâmbi, iar el se simți ca fascinat.

— Dumneavoastră sunteți, nu-i așa? întrebă Alice.

El știa la ce făcea ea aluzie și bătu din pleoape. Avea gene lungi negre, care-i făceau ochii întunecoși și mai întunecoși.

— Aș vrea să-mi vorbiți, rosti ea.

— Nu mai îndrăznesc, murmură el.

— De ce?

— Fiindcă mă puteți vedea.

— Tocmai de aceea, e mai bine așa, se miră Alice.

Ea întinse brațul și apucă mâna grăsuță a „amorezului”. Îl găsea frumos și fascinant. Kazaldi înțelese, iar lacrimile făcură din ochii lui două diamante negre[30].

PARTEA A DOUA
APOLLON-JULES

Lambert nu părea chiar așa de încântat că i-am recuperat atât de repede banii. E un tip formidabil, deloc obnubilat de bunurile lumii acesteia. Pentru el, veritabilele bogății sunt în altă parte; numai că în privința asta nu-i deloc încântat, dragul de el. Când a aflat că a fost tras pe sfoară de metresa lui, dar mai ales că aceasta și-a luat zilele, s-a simțit zdrobit.

A atins adâncul prăpastiei; capătul nopții. Se prăbușește vertiginos. Totul e pierdut, dus de râpă, curățit. Nici un firicel de iarbă de care să se mai agaţe pe pereții falezei în prăbușirea lui.

Stă aplecat înainte, aproape cu capul între picioare, trebuie să-ți spun! Abia dacă aruncă o privire la grămada de bani din valiza deschisă.

Ochii îi atârnă din cap; cu siguranță, până la urmă se vor rostogoli pe covorul persan!

Bérurier care, în prezent, cunoaște locurile, se întoarce de la bucătărie, unde și-a pregătit un sandvici după rețeta lui, în absența grăsanei Tania. Un veritabil monument clasat, sandviciul ăsta. A tăiat o franzelă pe mijloc și a pus în ea la grămadă alimente variate: rosbif, ficat de gâscă, ouă de somon, bucăți de omletă, o tartă picantă specialitate din Lorena, brânză, un rest de tocană etc. De reținut că vegetalele absentează din acest eșantion, Béru fiind de părere că cea mai bună legumă tot carnea rămâne.

De fiecare dată când își înfige dinții carnasieri, componentele sandviciului curg de peste tot.

— Dom'le Lambert, cu tot respectul, sunteți așa de drăguț să-mi spuneți unde-i pivnița? întreabă el. N-a mai rămas nicio picătură de vin la bucătărie.

— Béru! îl admonestez eu, vezi că întreci măsura.

Grasu arată spre valiză.

— Când îi aduci unui domn cinci milioane de mangoți îți poți permite să ceri un pahar de vin roșu, nu?

Lambert, smuls din disperarea lui, îl lămurește cum că pivnița, ca să ajungi la ea, trebuie să ieși în grădină, prima scară la dreapta. Cheia e în sertarul bucătăriei.

Mamutul părăsește scena. Înainte de a ieși, își lasă sandviciul de o mie și una de nopți pe învelitoarea de catifea a unei mese rotunde pe care se află bibelouri rare, devenind aici un ornament floral.

Mă așez cu fața spre Lambert.

— Nu te mai gândi la cocota aia, Alain. Ai nimerit peste ceea ce se numește o dezmățată fără scrupule. Își bătea joc de tine, fiind interesată doar de banii tăi.

— Totuși s-a sinucis! ripostează el. Dovadă că…

— Dovadă că s-a speriat văzându-se demascată. Nu începe s-o înfrumusețezi! Noi bărbații suntem regii idioților. Gata întotdeauna să găsim circumstanțe atenuante celor care ne înșală și să vedem sfinte inocente în cele care ne pun coarne. Târâi după tine o ticăloasă, dragul meu, asta era. Alung-o din minte. Important este s-o găsim pe Alice.

— Știu prea bine, oftează Lambert. Dar uite că ne aflăm într-un impas.

— Poate că nu, intervin eu blând după o tăcere ezitantă.

Lambert reacționează.

— Ai ceva noutăți?

— S-ar putea să fie o altă pistă. Simt această altă pistă; întâmplarea cu banii ceruți pentru răscumpărare m-a derutat.

În termeni succinți, îi povestesc ce știu despre numitul Kazaldi. Mă ascultă, își închide ochii.

— Dacă mă gândesc bine, îmi aduc aminte, într-adevăr, de omul ăsta. Un obez înspăimântător, adipos, care privea frecvent în direcția noastră la *Pasha*.

— În momentul de față, se află la proprietatea lui din Marrakech, ceea ce va complica lucrurile, fiindcă n-am nicio calitate să intervin acolo. Ar trebui s-o fac într-o manieră absolut ocultă.

Atunci, Alain Lambert de Toatechestiile, se smulge din durerile lui.

— Ascultă, îmi spune el. Am un avion particular, un jet cu pilot pentru deplasările mele prin Franța și Europa. N-ai vrea să plecăm mâine dimineață la Marrakech?

Îmi arată valiza din metal recuperată de la casa de bagaje.

— De bani nu ducem lipsă. Dacă are să fie nevoie să ne asigurăm ceva complicități acolo, am avea cu ce să le remunerăm.

Of! E salvat. În sfârșit, are de gând să acționeze. Numai așa ceva l-ar mai putea smulge din disperare. Inerția e o putrezire.

Se întoarce Bérurier, prevăzut cu două sticle de Richebourg celebre.

— Am luat și eu ce mi-a venit mai la îndemână, declară el cu un aer perfid, echivalent cu franchețea. A doua butilcă e numai pentru cazul în care vreți să-mi țineți tovărășie, dar dacă dumneavoastră nu beți, n-am s-o încep.

***

Mami, cu lacrimi în ochi, îl lasă pe Apollon-Jules în brațele paterne. Schimbat cum trebuie, cu baveța proaspăt apretată, cu scufița așezată cum trebuie pe capul lui o idee hidrocefal, plodul arată strălucitor de parcă s-ar prezenta la concursul pentru cel mai frumos prunc din Franța. Maiestatea sa îl ia pe micul prinț, îl asigură bine pe brațul îndoit și-i depune un sărut lacom pe obraz, ștampilându-l cu gălbenuș de ou și făcând țâncul să urle.

— Vă mulțumesc din suflet, madam Félicie; foarte drăguț din partea

dumneavoastră.

Ne face cu ochiul.

— Acum știu cui să lăsăm copilul când o să plecăm în voiaj, eu și Berthe.

O pornim precipitat la drum. Lambert ne-a dat întâlnire pe aeroportul din Bourget, dar mai înainte, sunt nevoit să-l las pe Bérurier tatăl și fiul la domiciliul lor. Mașina îl adoarme pe Apollon-Jules, slavă Domnului!

— Tu crezi în pista cu arabul ăla gras? şoptește Alexandre-Benoît.

— Da, răspund hotărât.

— Ce-ți închipui?

— Tare mă tem că-i actul unui sadic. Grăsanul ăla trebuie să fie un detracat sexual. I-a căzut cu tronc Alice Lambert, și, cum dispune probabil, de mână de lucru competentă, a răpit-o ca să-și satisfacă instinctele primare.

— La început, și pe urmă s-o hăcuiască?

— Mi-e cam teamă că da.

Mamutul își strânge tare la piept moștenitorul direct.

— Eu, dacă i-ar face unul așa ceva lui Apollon-Jules, i-aș tăia boașele, i le-aș băga pe gât, pe urmă l-aș arunca într-o cuvă cu acid, și pe urmă…

— Mi se pare a fi un tratament complet, îl opresc eu.

Ajungem în fața casei lui.

— Știi ce mi-ar face plăcere, tipule? declară Béru. Să merg cu tine la Macache. Cred că n-am fi prea mulți doi, dacă o să înceapă să ploaie cu porcării pe acolo.

— Asta așa-i, admit eu.

— Grăsana precis că o să înceapă să țipe cum că o las singură cu Popo, ar fi mai bine să vii cu mine ca s-o lămurim, drăgălașa de ea. Tu o impresionezi.

Și adaugă pe când urcăm scara:

— Berthe e mai curând genul serios, ca soție, totuși dacă tu i-ai propune s-o călărești, sunt sigur că nu te-ar refuza.

— Niciodată nu i-aș face așa ceva unui prieten ca tine! strig eu cu un asemenea accent de sinceritate, că se întoarce împotriva mea.

— Mersi, se înțelege de la sine, îmi dau seama că la gândul de a se lăsa trasă de tine, o muiere ar fi în stare să aprindă lumânări la biserică, ca să obțină de la Domnu' o asemenea favoare.

De îndată ce deschide ușa, se aude sunând telefonul în locuință. Grasu grăbește spre aparat și ridică receptorul. E decepționat când recunoaște vocea consoartei lui dragi.

— Alo! Mda, acum am sosit, eu și Popo. Unde ești? Ah, zău? Cum? … Transmite-i complimentele mele… Ce zici? … Mda. Mda, înțeleg. Nu, ai dreptate, n-ar fi corect. Bon, bine, aranjez eu.

Sărută receptorul și închide. Pe urmă se întoarce spre mine.

— Imaginează-ți că sunt tot la Montbéliard[31]. Alfred a obținut premiul întâi și este organizate manifestații în stil mare în onoarea lor. Toate marile ziare din Montbéliard fac o circomferință de presă. Primăria dă un mare banchet, și chestii de astea. Pe scurt, se întoarce abia mâine.

— În cazul ăsta, s-a terminat cu voiajul tău în Maroc.

— Ce părere ai: am să-l las pe Apollon-Jules la madam Glandsale, portăreasa.

Coborâm.

Ghinion! În interiorul gheretei, între geam și perdeaua murdară, e pus un anunț:

PORTĂREASA ESTE ÎN DOLIU LA FAMILIE PENTRU O DURATĂ DE TREI ZILE

— Fir-ar al dracului să fie, tună amicul meu.

Dar nu-i el omul care să se piardă cu firea.

— Nu mai avem timp să ducem copilul la madam Félicie?

— Bineînțeles că nu, sunt deja în întârziere!

— Atunci, ce să ne mai batem capul: îl iau cu mine.

— La… la… la Marrakech? mă îngrozesc eu.

— Și de ce nu? Aerul de acolo nu-i cu nimic mai rău ca cel din altă parte, nu? Și, cu un prunc în brațe, jur că o să trecem neobservați.

***

Alain Lambert e plin ochi cu whisky, astfel încât nu mai reacționează la sosirea copilului. Dacă i-ar intra în jet o colonie de vacanță l-ar lăsa indiferent la gradul de beție în care se află.

Avionul lui, e un aparat de prima calitate. Zece locuri, tot confortul. O frumoasă pasăre albă cu dungi roșii și cifre negre. E pilotat de un vlăjgan genul vânătorului din junglă, unul înalt și blond cu mutră de mercenar prost bărbierit, impresionant în combinezonul lui alb. Îl cheamă Slim și presupun că nu-i francez fir în fir. Mi-l imaginez într-o pereche de blugi uzați și o cămașă cu epoleți. Stil romantism neo-jegos, dacă realizezi. Pentru cei de teapa lui, lumea începe a fi prea mică și se freacă de ziduri. Are privirea limpede, intensă; gura cu riduri precoce dezvăluie multe, ca domnia lui Ludovic al XlV-lea, asupra temperamentului său de aventurier.

Ne strângem dreapta la prezentările lui Lambert. Pilotul aruncă o privire spre Apollon-Jules și declară simplu:

— Cel mai tânăr pasager al meu.

Și pe urmă, ce mai calea-valea: ne închidem centurile. Se vorbește cu turnul de control. Slim și un individ de la trafic își comunică esențialul legat de ceea ce trebuie să știe. Într-un elan suplu sărim spre cer,

depășim stratul de rahat care mâzgălește regiunea pariziană și ajungem sub soarele proaspăt care ne așteaptă acolo sus.

Béru dă drumul unui vânt de decompresie care se amestecă cu zgomotul reactoarelor. Îl fulger cu o privire sumbră.

— Bășinile lui Damucles! îmi explică el.

Râde, fericit că trăiește, că este tată și că hoinărește în eter. Tancul lui doarme pe pieptul patern. Mișcătoare imagine. Când te uiți la familia Bérurier, astfel unită, te convingi nu numai că omul coboară din maimuță, dar că și urcă.

De fapt, înaintăm în viață așa cum mergi cu barca: de-a-ndăratelea.

Învins de existența mea trepidantă și de lipsa somnului, încep să soilesc.

***

Toată lumea are să-ți spună că Marrakech-ul este unul dintre cele mai frumoase orașe din lume.

Stai așa, am să-ți arăt pliantul turistic… Vezi: e în alb și ocru, cu edificii teribil de faine; și pe urmă, întinderi de palmieri pe ici pe colo, proprietăți princiare, golful, livezile de portocali… Undeva departe, spre orizont, munții Atlas. Sublim. Roșietici cu reflexe albăstrii și violet. E frumos Marocul. Nobil. Se disting piscine de vis printre perdelele de verdeață. Souk[32]-urile lui trec printre cele mai pitorești din lume. Cu mult mai strașnice decât cele din Stockholm sau Varșovia, care nu mai sunt ce au fost o dată. Dar piața, ia zi, ai văzut piața?

Toate acele mărfuri eterogene expuse (în descrierea unui oraș din sud, să nu uiți niciodată adjectivul eterogen, e indispensabil; ai uitat de „eterogen” ți-ai și carbonizat reputația de scriitor celebru; nu-i de omis acest gen de detaliu în meseria mea!), îmblânzitorii de șerpi, negustorii de aramă lucrată fin sau de bijuterii din argint veritabil foarte bine imitat. Uneori, dacă ai baftă, poți să-l vezi pe rege trecând. Un monarh simpatic, fără nasul pe sus; cum trebuie să fie un om de valoare, călare, între modernism și tradiție. Maiestuos, fără o strădanie anume, ci doar din voința de a fi simplu. Trece prin mulțime cu un baston de golf în mână în chip de sceptru. Mulțimea își manifestă din plin bucuria debordantă. Strigă: „Trăiască! Trăiască!”, iar el îi îndeplinește cererea și trăiește. Fiindcă nu-i treabă ușoară să rămâi rege în zilele noastre. Am stat de vorbă săptămâna trecută cu Elizabeth (nu cea care lucrează la Cartier, cea de la Buckingham). E nevoie de curaj, să fii neînfricat, să te - faci acceptat și chiar iubit. Monarh, mersi! Plus o sinecură! Ca să rămâi pe poziții trebuie să-ți supraveghezi *look*[33]-ul. O cravată nelalocul ei, un surâs deplasat și în aer începe să miroasă a detronare.

Ultimii acrobați, suveranii. Sultanii sunt rapid insultați în tristele noastre zile.

Bun, să te readuc la sublimul Marrakech, atât de fermecător.

Medieval! Ginte internaționale foiesc pretutindeni. Pederești de nivel înalt având curul bordat cu tăieței de aur! Mari financiari lipsiți de fast. Artiști de toate neamurile. Curve reputate. Oamenii locului văd cum dă năvală valul și încearcă ușurel să stoarcă maximum cu putință de la acești paraziți. Îi frământă și-i răsucesc ca pe un aluat. Eu le zic bravo! Cu ce drept să fii invadat de hoarde barbare, că, dacă le-ai compara, cele ale lui Attila ar semăna cu pelerinii veniți la Lourdes? Pentru că locuiești pe meleaguri sublime, lumea sosește din toate colțurile, din Nuilork, din Paris, din London și mai știu eu de pe unde, ca să-ți fure panorama și soarele. Mișună ca într-o țară cucerită. Să aibă fiecare parte, tovarăși! Și noi vrem plantații de palmieri! Avem nevoie de Atlas! Dați-vă de-o parte că ne faceți umbră! Al treilea război mondial e în curs, băieți. E purtat de turiști. Cu cât sunt mai înstăriți, cu atât fac mai rău. Nouă ni se cuvine Marocul! Seychelles! Andaluzia! Insulele grecești! Ștergeți-o de aici, mitocanilor, lăsați-mă să-mi văd de treabă cu banii mei aduși de aiurea! Eu cumpăr! *Raus*! Parcela ta, purcelul tău. Lăsați femeile: ar mai putea fi utile. Chiar și copiii, cârlionții. Vreau să sper că sug bine?

Eu, care îmi târâi boașele din continent în continent, o văd dezvoltându-se, infernala invazie. Mă uit la clădirile imense care cresc, înspăimântătoare, sluțind locuri minunate. Autohtonii sunt trași pe sfoară. Ei au lăsat totul în voia timpului, a vitejiei lor, a regelui lor, și răul proliferează. Hotele de lux cu două trei piscine „olimpice”; vile hollywoodiene; Rolls și Ferrari. Că sărmanele cămile abia dacă au timp să-și ascundă fesele. Se uită la ele perindându-se cu privirea aceea venită de sus, paternă care te duce cu gândul la președintele Mitterrand trecând trupele în revistă. Să bagi numai de seamă, așa arată mereu președintele, când pășește prin fața unui detașament cu aerul detașat; felul cum te miști îți determină și privirea de dromader, eu așa cred.

Bine, am luat-o razna, m-am prostit chiar, fiindcă adevărurile sunt sterile. Bunul simț e un limbaj care se pricepe din ce în ce mai puțin. Câte unii care ascultă, clatină din cap și gândesc: „Ce spune el nu-i chiar lipsit de inteligență; dar e o prostie”. Și știi de ce e o prostie, Lanture? Pentru că *nu servește la nimic*. În timpurile noastre nenorocite, numai ceea ce servește într-adevăr la ceva e luat în considerație.

***

Deci, am ajuns în Marrakech. Slim se ocupă de formalitățile avionului. Dar funcționarii de la poliția de frontieră ne caută pricină din cauza lui Apollon-Jules. Trebuie să spun că n-are niciun act, superbul bebeluș. Nici măcar extrasul de naștere. Iar Grasu nu s-a înarmat cu livretul de familie. Prin urmare, Apollon-Jules e ca și când n-ar fi, te prinzi? Din fericire, Lambert are mult de a face cu Marocul. Nu știu ce învârtește, dar le vinde marocanilor lăzi după lăzi! Datorită acestui fapt,

are destule legături cu ministerul comerțului. Câteva telefoane bine plasate și treaba se aranjează. Se eliberează o viză de intrare pentru descendentul familiei Bérurier.

Lambert ne invită la *Mamounia*. Ducă-se dracului cu zgârcenia! Ne instalăm cu atât mai rapid cu cât, potrivit bunului nostru obicei, Béru și cu mine nu avem bagaje.

Plodul lui pute îngrozitor. Expediem un groom la farmacie să cumpere scutece și borcanele cu mâncare pentru un țânc de două luni.

În timp ce el se ocupă de puericultură și Lambert își desface valiza, eu închiriez un taxi și mă duc să arunc o privire asupra reședinței numite „Oranjeria”.

Proprietatea e cotată, presupun, printre cele mai șic din Marrakech, pentru că șoferul nu-mi cere mai multe explicații decât ar face-o confrații lui din Washington dacă ai dori să te care la „Casa Albă”. Mână ca un nebun pe arterele largi, deteriorând aorta pietonilor, depășind când pe dreapta, când pe stânga, trecând pe roșu, într-o goană sălbatică, demnă de cele mai bune filme americane de urmărire. Așa încât, ajungem repede chiar în fața clădirii imense, înconjurate de ziduri albe, în mijlocul căreia se ridică un fel de minaret servind în realitate de hulubărie. Acoperișurile se etajează armonios, porumbei albi gânguresc sau se drăgostesc pe țiglele gălbui semănate cu altele albe. Totul e numai tăcere. Pe deasupra zidului se zăresc perdele de chiparoși și portocali. O poartă minuțios lucrată, din două canate, foarte veche, cu încrustații de fildeș și sidef, permite accesul în acest paradis. O ușă asemănătoare, indiferent la ce anticar de pe bulevardul Saint-Germain, te-ar costa o avere!

— N-ai de gând să intri? mă întreabă șoferul, surprins să mă vadă în picioare lângă mașina lui.

— Nu, doar admir.

— Și plătești cursa numai ca să admiri?

— Sunt ziarist și trebuie să scriu o carte despre cele mai frumoase case din Marrakech, încep printr-un tur de orizont.

Mă îndepărtez câțiva pași, ca să scap de curiozitatea lui. Și exact atunci mă strigă o voce masculină:

— Hei! San-Antonio!

Zăresc la volanul unui Morgan roșu, al cărui model are o vechime de cincizeci de ani, un actor, Albert Nécreux, specializat în roluri de nimic, din pricina mutrei lui puțin recomandabile.

— Că mică-i lumea, cum zice portăreasa ta.

Mă apropii de el, fără un entuziasm excesiv. Nimic mai supărător ca întâlnirea unor inoportuni.

— Salut, Nécreux, cum merg treburile?

Îmi strânge mâna și râde:

— O rectificare, domnule comisar. Nu mă mai cheamă Nécreux, mi-am luat un nume adecvat pentru teatru.

— Și cum îți zice, mai nou și mai nou?

— Și alții.

— Și, ți-a schimbat întru câtva cariera?

— Considerabil. Jean Șialții. Cota mea urcă.

— Ce vorbești?

— Făceam parte dintre obscuri. Numele meu nu era citat niciodată în interviurile vedetelor sau de către regizori. Cum cred că ați remarcat, de fiecare dată când aceștia vorbeau de distribuție, spuneau invariabil: „În afară de mine, mai e Depardieu, Sofie Marceau, Galabru și alții". Așa că de acum înainte, am ajuns un fel de vedetă americană. Jean Șialții, sunt eu.

— Superb, trebuie să recunosc.

— Am pus vidul să joace în favoarea mea; am devenit memoria slabă a iluștrilor mei confrați. Comit o indiscreție dacă vă întreb ce faceți în fața acestei proprietăți somptuoase? Aveți de gând s-o cumpărați?

— Carnetul meu de economii la CEC nu-i suficient de doldora pentru așa ceva.

— Atunci, munca?

— Vacanță! Admir… Și tu?

— Eu locuiesc la o prietenă.

Îmi face cu ochiul.

— O damă văduvă, putredă de bani. Ah! Desigur, nu trebuie să punem la socoteală orele ei de zbor mai ales că a făcut o groază de aterizări pe burtă, dar casa ei seamănă cu asta de aici, iar masa cu cea a lui Bocuse[34]. Face parte din înalta societate a Marrakech-ului. E primită de rege, primar, notabili, barosani, celebrități în vacanță, îl cunoaștem până și pe sacul ăsta de osânză care locuiește aici.

Arată spre reședința de vis.

Cum e bun de gură, îi dă bătaie mai departe:

— În seara asta dă o recepție monstră, veniți, vă invit. Aveți un smoching?

— Bineînțeles, mint eu precipitat.

— Atunci, să fiți la ora nouă la proprietatea numită „Orizonturi", în direcția Ouarzazate; ne-am înțeles?

— Cu plăcere, dar aș vrea să pun o condiție: să nu spui nimănui că fac parte din poliție; ar crea o anume stânjeneală.

— Contați pe mine, n-am chef să mă discreditez!

Pleacă într-un vâjâit turbat.

Eu îmi caut steaua cea bună pe cer; puțin dezorientat, fiind o zi de o luminozitate rară. N-ai impresia că numai mie mi se întâmplă genul ăsta de belele?

***

Trec pe la barul hotelului *Mamounia* și-l găsesc acolo pe Lambert și

pe Slim, pilotul lui, instalați la o masă cu două porții duble de whisky.

— Pe unde ai umblat? mă întreabă Alain, fiindcă de acum gata, s-a făcut, de aici înainte ne tutuim pe viață, până la moarte.

— Operațiune de recunoaștere, arunc eu.

— Ce iei?

— Un elicopter, îi spun, cu mintea în altă parte.

Mă întorc spre Slim.

— Aș paria că pilotați și elicoptere?

— Chiar și hidroavioane.

— *Bueno*. Ar trebui să închiriem unul pentru o oră, poți să aranjezi așa ceva?

— *No problem*, mă asigură el.

— Ocupă-te de asta, bătrâne. În momentul când vei fi gata să survolezi Marrakech-ul, anunță-mă.

Își dă peste cap paharul și se ridică. Pe Lambert aerul Marocului pare să-l stimuleze. În cazul lui, acțiunea este cel mai bun remediu. Nimic nu-i mai rău decât să aștepți lângă un telefon.

— Aș avea nevoie de un aparat de fotograf prevăzut cu un teleobiectiv puternic.

— Să mergem să-l căutăm.

În *Mamounia* se află magazine de lux. Cumpăr un Nikon cu toate accesoriile lui și mă întorc la bar să mă familiarizez cu funcționarea lui. E și Bérurier aici în compania fiului său și a unei sticle de șampanie rose, ale cărei prime cupe îl fac să ragă ca întregul Bengal. În mod cu totul excepțional, plodul lui stă cuminte și am impresia că se cam clatină.

— Nu-mi pare în formă Apollon-Jules, mă informez eu.

Maiestatea sa pufnește în râs.

— El? E ca un boa, mda! Dacă ai ști ce-a putut să înfulece; monstru'! Șase borcănașe Neslé, amestecate cu un hamburg. Plus un biberon mare cu vin îndulcit și o porție de tartă cu mere. Are cu ce să reziste! Îți prezic că o să ajungă un uriaș!

— Nu crezi că alimentarea lui ar trebui să fie conformă principiilor nutritive prescrise de pediatri?

Grasu își umple încă o cupă.

— Îi bag în cur pe toți pediatrii, tipule. La alde Bérurier am știut întotdeauna să ne creștem copiii fără prescripții și, concluzia, din tată în fiu am fost cei mai voinici, cu cea mai groasă mandrină din canton. I-ai văzut cocoșelul prințului? Știu o groază de ofițeri de carieră care i-ar apuca plânsul la o comparație.

Certitudinea lui fericită ajunge să fie comunicativă. N-are nici umbră de îndoială că puericultura Béruriană e cea mai bună.

***

Îi dau lui Slim un plan al Marrakech-ului pe care am însemnat cu o cruce casa numitului Kazaldi. Îi explic pilotului ce aștept de la el: să-mi dea posibilitatea să fotografiez de sus, de la joasă altitudine, fastuoasa proprietate a potentatului, fără a-i da totuși personajului impresia că ne aflăm pe verticală anume pentru el. Se întâmplă frecvent în zilele noastre ca fotografii să ia vederi din aer a proprietăților frumoase dintr-un cartier rezidențial. Pentru asta, survolează zona în chestiune și baleiază metodic locurile cu teleobiectivul. Trebuie prin urmare, ca Slim să procedeze ca acești profesioniști.

Decolăm și, ajunși în regiunea fatidică, amicul Slim purcede să opereze în sens est-vest, cu regularitate. În depărtare, se deslușește micul palat al lui Kazaldi prin bula de plexiglas. Ne apropiem progresiv. Imediat disting configurația proprietății, care e construită în jurul unui încântător patio și a unei grădini interioare cu o vegetație să-i lase gura apă unui regizor hollywoodian.

Sunt gata pregătit, cu aparatul în stare de luptă și tubul lansator de torpile al teleobiectivului ațintit. Niciodată n-am fost un as în materie de fotografie, și tu știi de multișor aversiunea mea față de turiștii conkodak, care-și petrec vacanța cu un ochi închis și cu celălalt lipit de vizor. Cu toate acestea, dorința mea de a capta magnifica locuință e atât de vie încât iată-mă ultradotat, datorită unei voințe extreme, apăsând pe manetele de reglaj, pe butoane, pe clapete de vidanj, și tot circul cu care jonglează amicii mei de la presa fotografică.

— Am ajuns, mă anunță Slim.

— Știu.

Procedează la un cadrilaj metodic al locului. Iar mandea ia cadru după cadru! Clic! Clic! Clic! Nu încerca să găsești reperele în contul meu. E rândul aparatului să-și facă treaba. Nu poți duce la bun sfârșit două lucruri simultan. Nikon-ul meu (care nu-i întru nimic mai prost ca tine de altfel) înghite lacom panorama. Clic! Clic! Clic! Trag în poză cu toată viteza. O serie la stânga, alta la dreapta. Auleu, nu cumva am greșit expunerea la soare? Nu risc oare să am imagini suprapuse? Astrul zilei nu face economie pe aceste meleaguri magnifice. E atât de puternic că ți s-ar bronza până și anusul în fundul șortului.

Asta era, am trecut. Slim, potrivit instrucțiunilor mele, continuă manevra sistematic ca să adoarmă eventualele bănuieli ale lui Kazaldi.

Și pe urmă, după un sfert de oră de învârteală pe sus cu scopul de a induce în eroare, ne întoarcem la bază. Acum, va trebui să developez filmul. Adulmec prin centrul orașului în căutarea unui fotograf. Zăresc un atelier, fără probleme, alături de o braserie și, încrezându-mă în instinct, intru. Un tip în etate stă în spatele unei tejghele tapisate cu fotografii reprezentând lanțul munților Atlas, fără întrerupere. E în întregime cenușiu și foarte zbârcit, cu o chică bogată de un alb murdar, de câine de Pomerania neglijat. Niște ochelari cu jumătăți de lentilă îi călăresc nasul păros ca păsărică unei încasatoare. Mă întreabă cu un

accent foarte puternic (arab sau ovreiesc) ce anume doresc.

Scot din buzunar rola galbenă.

— Ați putea să-mi developați filmul ăsta imediat? Sunt jurnalist la *Connaisance des Arts* și trebuie să expediez un articol asupra celor mai frumoase locuințe din Marrakech. E neapărat necesar să am fotografiile ca să scriu textul care le explică. Bineînțeles am să vă recompensez în mod corespunzător. E în alb negru, deci, fără probleme.

Ce-aș mai putea să adaug?

Întinde mâna, apucă rola și o strigă pe nevastă-sa să stea la casă și să mă supravegheze cât va lucra el.

***

Îmi etalez fotografiile mărite în camera lui Lambert. Peste toată mocheta. Trebuie să stai în genunchi ca să le examinezi. Unele sunt prea expuse, așa cum prevăzusem, dar în ansamblu prestația mea nu-i chiar rea. Locurile sunt bine prinse. Ceea ce frapează, e că nu se zărește niciun suflet de om. Totuși, trebuie să fie ceva lume în casa asta. Béru mi-a atras atenția.

— Din cauza zgomotului produs de elicopter, îi explic, toți s-au ascuns.

— Dacă s-a ascuns, e ca să nu se arate, comentează expertul; și dacă nu vrea să se arate, înseamnă că ei nu ține să fie văzuți!

Alain oftează:

— Și când mă gândesc că Alice se află probabil acolo.

Apoi către mine, pe un ton în care speranța se luptă cu disperarea, cum scria contesa de Paris în celebra ei carte intitulată *Un doit de cour* (Puțină curte):

— Ce părere ai, polițistule?

Zeiță Miroska, ești alături de mine? Mă concentrez mai să-mi dau duhul. De parcă aș ține un cablu electric de înaltă tensiune. Ori laie, ori bălaie! Nu mai e vorba de poliție, ci de ocultism. Fac apel la forțe supranaturale, așa cum mă vezi. Îmi sondez subconștientul. Mă uit la vederea generală a palatului Kazaldi. Alice se află acolo, da ori ba?

Simt că-mi plesnește capul. Creierașul meu e ca trei bucăți de chewing-gum mestecate. Încep să se întindă. Urgent, fac o bobiţă compactă. Ei? Ce zici, e acolo sau nu? Rămân să ascult infinitul. Depun toată strădania. Nu-i cazul să spui orice numai ca să-i faci plăcere lui Lambert.

E acolo Alice? Haide? Doamne, inspiră-mă! Inspiră-mă! Inspiră-mă!

Îmi închid ochii. Chiar la paroxismul concentrării mele, se înalță glasul liniștit al lui Béru:

— Dom'le Lambert, fata dumneavoastră avea o brățară în formă de șarpe?

Alain Lambert, care mă scruta mai să-și disloce sfincterele, tresare.

— O brățară… Nu… Ba da, da, da: nu tocmai o brățară, ci un ceas de la bulgari pe care i l-am oferit de Crăciun; într-adevăr, are formă de șarpe.

Tatăl lui Apollon-Jules pare satisfăcut.

— Atunci, *no* probleme: e aici.

Stă în fața ferestrei cu o fotografie în mână.

— Veniți să vă benoclați acilea, băieți. Antoine, cred că ai o lupă pe lângă cuțitul ăla elvețian, e cazul s-o scoți din teacă.

Îl încadrăm cu inima bubuind și privirile înnebunite.

— Vedeți fereastra asta în colțul grădinii? Cu gratii.

— Daaaa, răspundem noi.

— În umbră nu se distinge mare lucru. Dar priviți cu atenție bara de colo, cea mai în umbră… Pare mai groasă ca celelalte, este? Și asta că stă lipit de ea un braț. Cineva s-a sprijinit din interior și ține gratia. Mâna e întoarsă spre exterior. Se vede o brățară, încolăcită de mai multe ori. Bat câmpii?

Înarmat cu lupa, verific temeiul observațiilor lui.

— Așa-i! strig eu.

Alain Lambert se închină (într-un exemplar) fiindcă, în asemenea cazuri extravagante, primul lucru de făcut e să mulțumești Domnului. Apoi îl apucă de mână pe Bérurier.

— Bérurier! se bâlbâie el. O Bérurier…

— Nu vă bucurați pentru o nimica toată, ripostează Grasu: eu am un ochi de larinx. Sana poate să vă zică. Am o asemenea vizibilitate că a vrut să mă ia la marină, dar cu coada asta a mea, s-a temut să nu le rup curul fraților între escaladele la țărm.

Cum plodul lui începe să urle, se duce să-i pregătească un biberon de porto adiționat cu un gălbenuș de ou.

Se lăsase seara. Raze de soare piezișe iluminau apartamentul lui Alice. Lumină mov, cu dâre purpurii. Miresme puternice răzbeau din grădină. Tânăra remarcase că pe înserat jeturile de apă intrau în acțiune, iar plantele, sub efectul umezelii, miroseau cu o și mai mare intensitate.

Păsărelele din colivii, liniștite de penumbră, tăceau; dar porumbeii albi de afară continuau să bată aerul nemișcat cu aripi de nea, zburând de la acoperiș la acoperiș ca să se înfoaie și să-și drăgălească femelele.

Simțind o prezență în spatele ei, Alice se întoarse. „El" era acolo, în cadrul ușii, masa lui blocând-o în întregime. Purta un smoching alb. Briliante serveau de butoni la cămașă. Privirea lui ciudată o răscolea. Irisul ochilor lui negri se aureola de un mic cerc albastru. Alice îi zâmbi, iar el îndrăzni să înainteze în cameră cu un mers rostogolit de obez împiedicat în propria grăsime. Când ajunse lângă ea, îi luă mâna și o duse la buze.

Apoi șopti cu vocea lui mătăsoasă de oriental:

— Îmi dau toată viața pentru clipa asta.

Ea nu-și retrase mâna și Kazaldi o sărută din nou cu fervoare.

— Întotdeauna am visat absolutul, infinitul, făcu arabul. Iată că acum am atins tărâmul visului.

Se așeză alături de ea pe canapea. Alice își lăsă obrazul pe un rever al smochingului.

— Plecați undeva? murmură ea după un timp de fericire silențioasă.

— La serata unei nebune bătrâne de pe aici. N-am putut sa refuz invitația, fiindcă ea are afaceri legate de ale mele. Îmi permiteți să trec pe aici la întoarcere? Voi avea grijă să nu întârzii.

— Desigur.

— Chiar dacă ar trebui să vă trezesc?

— N-am să mă culc înainte de întoarcerea dumneavoastră, promise Alice.

Culcat pe patul patern, Apollon-Jules pute ca o pompă de vidanjare supraactivată.

— N-ai vrea să-l schimbi tu? mă întreabă Grasu, instalat la masă dinaintea unui cuscus servit în cameră.

— Știi că ești reușit, îi răspund arătându-i smochingul made în Paris, imaculat, cumpărat cu o oră înainte de la un croitor bun din oraș. Dacă mă apuc să-ți spăl grămada de rahat, când am să sosesc la petrecere am să semăn cu un zid de closet.

Mamutul înghite dintr-odată cinci sute cincizeci de grame de cuscus plus un cârnat arăbesc în ordine de marș.

— Uneori nu ești deloc serviabil, tipule. Stau și mă întreb pe cine moștenești, că maică-ta e așa de devotată semenilor… O sfântă!

— Sfintele nu fac obligatoriu sfinți, obiectez eu.

— Am observat, bombăne Masivul. Ești băiat bun, dar dai bătăi de cap câteodată. E destul să te înțolești ca un play-boy ca să faci mofturi de mare domn!

Își toarnă de băut. Un vinișor roșu ca sângele de bou și la fel de gros ca un jeleu de coacăze.

— Ești la a doua sticlă! îi atrag atenția.

— Mersi pentru informație, mi-o întoarce tenorul cârciumilor, setea vine mâncând.

— Mi-ar plăcea să rămâi lucid pentru operațiunea din seara asta.

— Nu-ți face griji, artistule, am o capacitate care-mi permite să masacrez un escadron înainte să văd dublu; chiar și într-un exemplar ești destul ca să mă fericești.

— Foarte bine, atunci, pe curând, așa cum am stabilit.

Trec în apartamentul lui Alain. A rămas contemplând fotografia în care am crezut că deslușim mâna fiicei lui. Îl hipnotizează.

— Am plecat acolo. Ești sigur că vrei să participi la lovitura noastră?

— Numai la asta mă gândesc. Și Slim vrea să fie prezent.

— Știi că, dacă dăm de bucluc, ajungem cu toții la pârnaie?

— Ce contează, Antoine? …

Respiră adânc, își coboară pleoapele pentru o clipă și, când își ridică storurile, pe obraji i se preling două lacrimi.

— Află, îi spun, că m-am gândit îndelung ce conduită să adoptăm. Evident, ne-am putea duce să povestim întâmplarea colegilor mei de aici; dar Kazaldi ăsta e un personaj puternic, influent; mă tem că prea multe preambuluri polițienești îi vor da posibilitatea să evacueze fata pe șest', dacă într-adevăr a sechestrat-o așa cum bănuim.

— Fă cum crezi că-i mai bine, tranșează Lambert. Am încredere în tine.

***

Trebuie să recunoaștem că-i o fiesta mondenă sub cerul liber. Un cort imens a fost ridicat pe mijlocul unei grădini și mai imense, cum scrie Doamna Tas-de-Chair[35] în Memoriile ei. Reflectoare galbene și roz pun în valoare ceea ce merită să fie pus: fațada casei, palmierii, tufe de raci în floare, trandafiri agățători și tot tacâmul. Mai departe, cufundat într-o penumbră după pofta inimii, ringul de dans pe un mic podium și patru muzicanți în smoching care scârțâie chestii lacrimogene, propice îmbrățișărilor (dar noi nu ne lăsăm).

Amicul meu, Jean Șialții o face pe maestrul de ceremonii. Se agită grațios. Un om de încredere pentru boșoroaga lui. Admițând că o satisface convenabil, ceea ce cred, cucoana trebuie că ține la el.

Mă întâmpină cu o labă puternică trasă în șasiu. „Ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați ținut de cuvânt”, la la la, la la la… Se grăbește să mă prezinte brancardei lui.

Când tipul afirma că ea nu-și mai știe numărul anilor, era poet. Stai și te întrebi, uitându-te la zbârcitura asta scrobită, dacă mai merită o ultimă reparație. Vine o vreme când tot cârpind pe ici pe colo mașinăria trebuie casată. Matroana cred că a trecut binișor de șaptezeci și cinci de ani. Oare de câte ori i-a fost întinsă pielea, drăguța de ea? Până la urmă s-a stricat de tot. Ghicești că trosnește, că devine poroasă, că-i la discreția unui strănut sau a unei bronșite urâte care ar face-o să tușească prea tare. Riscă să se pulverizeze, căprița! Pe frunte și pe obraji se văd zone lucitoare, în pete largi, de fapt peste tot! Și pe urmă, puncte critice unde pielea atârnă. Gâtul mai ales și în jurul ochilor. N-ar trebui să se decolteze chiar așa, nici să-și dezgolească brațele. Între cot și umăr, numai cărnuri atârnânde. O cârpă de spălat pe jos udă, pe care o ridici cu un băț. Cât despre piept, frate dragă, e mormântul Soldatului Necunoscut! Waterloo, câmpie tristă… Adâncituri, pliseuri, cratere lunare. Nu mai întârzia asupra peisajului că te apucă greața! Te vezi obligat să te gândești la altceva, indiferent la ce, care sa te dispună: la un apus de soare pe Atlas, Canuet[36] la tribună, la micii cântăreți ai Crucii de Lemn, la un buchet de floarea Paștelui ca să-ți alungi groaza, să respingi evidența.

Jean mă prezintă ca ziarist. Băbuța își pune proteza în stare de funcționare și-mi zice că-i încântată și că sunt frumos.

Mă trec fiori de la testicule până la șosete! Dau drumul la câteva complimente de circumstanță și-mi îndrept nava spre bufetul fastuos, escortat de amicul meu.

— Fir-ar al dracului, îi spun, cum de reușești să regulezi o groapă comună! Lămurește-mă și pe mine la ce te gândești când faci dragoste cu fantoma asta, ar trebui să fie un stimulent gigantic, nu? Ce-i cu tine, ești în stare de imponderabilitate?

El ridică din umeri.

— Pentru mine e o mană cerească, domnule comisar. Larghețea cu care își cheltuiește banii merită un efort.

— Un efort! Ce simplu de zis, Jeannot! Un vocabular de pigmeu. Eu aș numi așa ceva eroism. Prin comparație, deputatul Baudoin, care s-a lăsat ucis pe baricade pentru patruzeci de parale, n-a fost decât cel mai fricos dintre șobolanii bolnavi.

Râde strâmb. Și pe urmă îmi șoptește insinuant:

— E cazul să vă prezint domnului Kazaldi, sau îl cunoașteți de pe acum?

Mă cabrez:

— Ce rost are întrebarea asta?

Rostește sarcastic:

— Oi fi eu proxenet, dar prost în niciun caz, domnule comisar.

— Renunță la titlul meu, dacă vrei.

— O.K.

Și se explică:

— Vă văd dând târcoale pe lângă coliba lui și când vă invit, după ce v-am informat că va fi și el la serată, acceptați din capul locului. Or, toată lumea știe că aveți oroare de manifestările mondene.

E rândul lui să mă ia în tărbacă. Gonește ca un nebun, castorul, îl strâng de braț.

— Fă și tu ceva pentru umanitatea în suferință, Jean: dă uitării toate astea. În interesul general, te prinzi?

— Oi fi eu proxenet, dar unul isteț! face Șialții. Uite-l e acolo, lângă fântână, „clientul” dumneavoastră, cu fiica celei care mă întreține.

Mă uit și zăresc în penumbra catifelată, o masă de carne înfășurată într-un ambalaj sub formă de smoching. Are pe el o groază de diamante care reflectă luminile ambiante ca tot atâtea girofaruri. Ține în mână un pahar de scotch și face conversație cu o păpușică pictată cum nu se poate mai frumos și mai depravat. Ai lua-o drept o târfă de mare clasă. Poartă o fustuliță din piele neagră până în dreptul popoului, un soi de cazacă lungă cu paiete strălucitoare, decoltată până la buric. Foarte simplu: e în picioarele goale. E rasă în cap, ca biata Jeanne d’Arc, așa cum e reprezentată uneori pe ecran. Deși n-am cunoscut-o personal pe Venerata Fecioară din Domul Rémy les Chevreuses, mă îndoiesc totuși că ar fi fost machiată. Nici măcar artiștii din Saint-Suplice n-au îndrăznit niciodată s-o vopsească pe nobila sfântă în halul ăsta: ar fi fost excomunicați cu șuturi în cult! Cu toate astea e o bucățică reușită, cu o caroserie modelată de Bertone[37], mândră, vioaie, bună să ai de-a face cu ea în trecere.

— Ia spune-mi, Jeannot, ești sigur că te afli aici pentru mămica? Nu cumva o înșeli uneori, senzual cum te știu? Aș paria că le fericești pe amândouă.

— Foarte episodic, mă asigură Jean Șialții, fetița e nimfomană și înhață sculele care trec pe lângă ea cum prind școlarii chiulangii muște

sau extemporalele! Veniți să vă prezint și aș paria pe o mie de franci că, dat fiind fizicul dumneavoastră de Casanova, o să vă videze bursele în doi timpi și trei mișcări.

Ne apropiem de cei doi care stau de vorbă. O dată în plus, Jean face prezentările. Am rămas tot ziarist și fac parte din redacția *Evenimentului de Joi*.

Fetița mă fixează cu privirea ei cercetătoare. Gata, m-a și prins în laț! În ochii ei se aprind lumini. Amicul meu are dreptate: ai de-a face cu o clientă serioasă, pregătită pentru manevrele cele mai îndrăznețe. Cu Césarine devii erect din capul locului. Miss e o exploratoare a prohaburilor! Intră într-un pantalon ca la ea acasă!

Ne strângem dreapta și chiar de pe acum își îndoaie degetul mijlociu în palma mea ca să-mi dea de înțeles că ustensila mi-e programată din oficiu și că voi participa la prima tragere la sorți.

Apoi, apuc laba enormă și moale a lui Kazaldi. Îmi face o impresie stranie. Mă străduiesc să fiu cât mai concis și să nu-l privesc exagerat de mult. Doar un „încântat" banal, uzual, obișnuit. „Încântat!" Tu știi ce înseamnă încântat? Vrea să zică „fermecat". Halal farmec cu toți indivizii ăștia care-ți defilează prin existență. Mutrele astea de idioți și tâmpiți! Încântat!

„Permiteți-mi să vă prezint… "

„Încântat."

„Comandantul Maceprot, doctorul Chmeurgue…"

„Încântat!"

„Încântat!"

Dacă sunt așa de încântați ar trebui să scoată strigăte de bucurie debordantă! Să se sărute, să se sodomizeze! „Încântat! Încântat!" Mutre care nu-s de privit, nu-s de povestit. Figuri de pe la colțuri de străzi sinistrate! Fețe de rechini bolnavi! De șobolani să le verși ore întregi pe încălțări. Ai face pe ei dacă ai îndrăzni. Nici pomeneală, ce părere ai! Arborezi surâsul cel mai somptuos. Zigomaticii ți se conjugă într-o fericire supremă. Te umezești în cârpe, supurezi de peste tot.

Încântat! Oh! Cât sunt de total extrem și pentru totdeauna încântat să vă cunosc, crab împuțit! Ziua mea de glorie a sosit! N-am trăit eu atâta vreme pentru puseul ăsta de adrenalină? Fir-ar al naibii, că încântat mai sunt să-ți ating laba rece și veștedă, reptilă bătrână! Ia să te văd cât ești de frumos, de superb, scânteietor de grație și inteligență, clisma naibii! Ce plăcere să te întâlnesc, cârnatule! E o fericire să se uite cineva la moaca ta în descompunere, cu privirea asta de ticălos, cu zâmbetul îmbucurător ca niște hemoroizi gata să plesnească, cu expresia funestă sub surâsul de comandă, încântat! Ce ți-aș mai înfige o furcă în burtă după ce aș fi scos-o dintr-o grămadă de bălegar, duhnind mai puțin ca tine, sifiliticule!

Încântat, președinte Locdu. Încântat, colonel Monzob! Încântat, doctor Mabuse! Încântat, Excelență, Excelență! Să-ți vină să-ți bagi în

cur o țeapă de chebab. Excelență! Găinaț, bășini! Cine în lumea asta a dejecțiilor se poate prevala de un astfel de titlu? Într-o zi, totuși, mi-a fost acordat și mie. Era în Iran, la Ispahan. Hotelul nu mai știu care. Aveam rezervarea făcută. Era o vreme pe placul pisicilor. Mă prezint la recepție.

„- San-Antonio, am reținut o cameră."

„- Respectele mele, Excelență."

M-am întors. În spatele meu nu era nimeni. Eu eram Excelența!

I-am spus pinguinului:

„- Ascultă, Albert, mai bine spune-mi Prostescu, e de preferat."

Individul n-a priceput. După aia a venit Aiatolahul, și probabil că a înțeles. Mâine au să vină Popovii, și totul are să i se pară limpede. Viața merge înainte, ce vrei, trebuie să te adaptezi.

Asta era, potrivit prostului meu obicei, ți-am bătut capul cu rebeliunile mele aiuristice. Nu ajung până sus, nu te duc departe, dar te mai ușurează puțin. Ca un comprimat de aspirină pentru durerile reumatice perfide. Un grog pentru guturaiul meu cronic. Un pârț contra balonărilor. Nu foarte biblic, știu. Ce importanță are? Ești de acord că n-are nici urmă? Idiot sau geniu, gras sau slab, *Gândurile* lui Pascal sau *Almanahul Vermont*, toate sunt bune, toate de nimic, totul pentru neant. Mături până la hăul de umbră și arunci totul înăuntru: gunoaiele, mătura, și pe tine în cele din urmă. Ai terminat! Următorul! Cu altă ocazie, sfinte Petru. Nu sunt deloc grăbit să mă întorc: nevesti-mi i-au venit musafirii, copilul are lecții de făcut și televizorul e în pană.

Uite că am luat-o de la capăt, ca întotdeauna. Ard de nerăbdare să stau de vorbă cu tine și despre altceva de vreme ce te am la mână. Eu scriu și tu citești. Mulțumit? Nemulțumit? Nu-ți văd mutra. Dar te iubesc și ești nevoit să mă suporți. Amintește-ți cum ne ușuram, tu și eu, fiecare într-un colț de latrină. Ca frații, ce mai! Chit că-ți place sau nu. Cain și Abel, probabil; puțin, asta mai mult ca sigur, fără discuție. Dar poate că se iubeau, Cain și Abel? Cain, nu-i exclus, să-și fi ucis fratele din dragoste? Cine ți-a spus că acest asasinat nu-i o legătură în plus?

Kazaldi mă vizionează cu o politețe nuanțată de plictiseală. Jeannot m-a prezentat: Domnul de Saint-Antoine. Haios, nu?

Tânăra mă întreabă:

— De unde e originară familia dumneavoastră?

— Din Padova, nu pierd ocazia să-i dau replica, ce crezi! Începe să râdă. Trebuie să-ți spun că se numește Graziella, așa ceva e incitant.

Jean și cu mine ne îndepărtăm. Pe urmă mă lasă ca să încălzească alți noi veniți. Să-i ia în grija lui, să-i conducă: prezentări, bufet. Încântat! Încântat! Încântaaaat! Spanac!

Iată-mă singur în mulțime.

Știi ce am de gând să fac, Chiriac? Să pun laba pe o cupă de Dom Perignon și să mă trag în beznă ca să-l observ pe Kazaldi.

Iau, deci un pahar, cu pereții brumați și-mi văd de ale mele. De cum

mă îndepărtez puțin, mi se strecoară o mână pe sub brațul liber: Graziella! Așa de repede! Nu se înșela Șialții: e o femeie incendiară cu efracție!

— Cum vi se pare proprietatea noastră, domnule Saint-Antoine?

— De vis! îi răspund fără să mă pierd cu firea.

— V-ar face plăcere s-o vizitați?

Mâna demoazelei exercită o presiune asupra bicepșilor mei. Ce ticăloasă!

Înainte să-mi manifest acordul, mă uit la Kazaldi, să nu scape, monstrul! S-a alăturat ciorchinelui format din alte persoane cu înfățișare importantă și au luat cu toții loc la o masă, lângă o mangrovia roz. Cum serata e abia la început, presupun că va mai rămâne aici o bună bucată de vreme.

— Fără îndoială, încântătoare stewardesă.

Stewardesa intenționează să se lanseze spre ceruri, dacă-mi permit o astfel de expresie lamentabilă. Iată-ne plecați, tot *arm on, arm under*[38]. Vizităm saloanele cu colecția de hiperrealiști americani, cu Magritte - foarte magrittian (jos pălăria), câțiva Paul Klee - expuși unul după altul pe pereți și sublimul Kandinsky - deasupra unui șemineu modern.

— Din dormitorul meu, pe timp de noapte, priveliștea grădinii e fermecătoare, mai ales când are loc o serbare, promite ea. Veniți!

Asta era, să trecem la treabă! Pregătește-ți sculele, metalurgistule! Miss are de gând să-mi interpreteze scena violului comis de corsari.

Mă duce în dormitorul ei (unde se află faimosul inel)[39] și se ferește să aprindă lumina. Întunericul din încăpere e risipit doar de felinarele din exterior. Acestea din urmă sunt de ajuns ca să poți aprecia eleganța delicată. Pat englezesc cu baldachin și văluri albe. Fresce pictate direct pe pereți și reprezentând, pare-mi-se, scene din paradisul terestru.

Mă trage până la fereastră, nebuna asta. O jaluzea cu lame orizontale ne ferește de priviri, dar noi ne putem uita în jos, grație perspectivei plonjante, și, într-adevăr, e puțin ca în Dallas! O serbare la J.R., prostul ăla cu cap de vițel nefiert! De aici, cel puțin, cuprind ansamblul. Amicul Kazaldi e tot la masă cu oameni care, probabil, sunt la fel de bogați ca el, dar mai puțin grași. De altfel, mă cam îndoiesc, cineva mai umflat ca el ar fi de neconceput. Ai putea găsi ceva, poate, în Cartea recordurilor, la o adică, dar la capitolul cetacee.

— Nu-i minunat? mă întreabă Graziella, mângâindu-mi decolteul inferior cu o mână funinginoasă.

— Ai crede că visezi, admit eu.

— N-am motive să mă plictisesc, mă asigură demoazela.

Degețelul ei expert a și dibuit clapeta fermoarului, pe care-l trage cu o mișcare imperceptibilă de mare profesionistă. În ziua în care, bătrâna ei mamă își va toca toți banii cu feluriți tinerei, frumoasa asta n-ar avea probleme să se reprofileze. Pâinea câștigată de pe urma feselor o să aibă mereu amatori.

Manevrele în acest stil nu m-au lăsat niciodată insensibil. Armăsarul meu începe să se cambreze. Un autentic cal de circ împodobit cu panaș. Ea îl scoate din grajd și cade în genunchi dinaintea acestei grații generos atribuite de natură.

— Dați-mi batista, murmură ea. Să-mi șterg rujul de pe buze.

Prevăzătoare fată. Cine intenționează să-mi menajeze efectele în detrimentul alor ei? Cine îmi oferă extazul fără să-mi lase și inconvenientele? Formidabilă nimfomană a cărei senzualitate nu renunță la prevederile unei bune menajere! Scumpă femelă, mânată de pasiune, dar care vrea să te protejeze de consecințele ei! Cât de rare sunt femeile care se gândesc la rujul de buze în asemenea momente? Atâtora și atâtora nici măcar nu le-ar păsa că-ți compostează hainele cu fatidica ștampilă roșie, fason Man Ray[40]. Numai dorința are importanță. După ele? Prăpădul! Dacă-mi pot permite, în acest caz. Oare câtă gratitudine manifestăm noi față de rarele partenere grijulii, care se mai gândesc și la „după”. Fiindcă, luați de val, până și noi ignorăm consecințele. În aceste cazuri de febră arzătoare, nu ne mai reține nimic.

Perspectivele ni se par îndepărtate și conjurabile.

Mișcat de atitudinea binevoitoare a acestei eroice mașini de smântânit, îi mângâi creștetul aproape plești. Văzut de sus ai zice că-i Grand Meaulnes. Călugărița mea!

Și-a șters urgent buzele de rujul gros care le contura. Și acum, iat-o cotcodăcind de mulțumire, procedând la un preambul cu limba într-o vie agitație longitudinală. Mesajul e recepționat sută la sută! Bravo, ce tehnică! Fellini, nu alta!

Încă o serie de pase somptuoase. Merci! Imperială felatrice (sau - oare sau cum ai vrea, mai simplu ar fi practiciană, într-o franceză curată).

Preludiul fiind înregistrat, trece la simfonia propriu zisă. Într-adevăr, frumoasă poveste de amor. Cântați, oboaie, răsunați de veselie baluri populare! Ce încântare!

Eu, politicos, fiindcă simt că moartea dulce nu va întârzia să mă cuprindă, îi propun:

— N-ați vrea să schimbăm registrul pe patul de colo?

Cum maică-sa i-a recomandat să nu vorbească niciodată cu gura plină, îmi eliberează pentru o clipă chinezul ca să-mi strige:

— Oh! Nu, e prea bine așa!

Facă-se dorința ei. Sunt un om fără opinii preconcepute!

În același timp, conștiința mea profesională rămâne trează și, în ciuda magistralei fericiri care pune stăpânire pe mine, cum se zicea odinioară, în operele secolului al optsprezecelea, continuu să trag cu ochiul în direcția lui Kazaldi. Alertă! S-a ridicat și se apropie de stăpâna casei. Își ia rămas-bun? Da, da, trebuie să-i dau bice cu Graziella. Ah, nu: doica lui Jean Șialții îi adresează un semn de încuviințare și-i arată osânzei casa. Acesta din urmă se îndreaptă într-acolo cu viteza unui

pachebot intrând în radă.

Pentru o clipă, îmi vine ideea să întrerup acest solo la clarinet al călugăriței mele ca să culeg informații. Nu voluptatea mă face să renunț, ci prudența. Mai ales, să nu fac valuri.

Atunci, continuă-ți manevrele vrăjite, fată de nimic, fată de orice, fată de amor! Ah, da, așa! Perfect.

Exact ceea ce nici nu îndrăzneam să sper! Ce inițiativă oportună! Asta înseamnă geniu: să vii în întâmpinarea dorinței celuilalt, s-o precezi, făcând-o întruna să renască!

Hărmălaia de afară, nu-mi permite să percep zgomotele casei, totuși am impresia că aud clinchetul telefonului. Deci asta voia respingătorul obez de la stăpâna casei, să sune undeva. Ciulesc urechea.

În hol se vorbește în arabă. O convorbire scurtă, pentru că domnul Kazaldi apare imediat în grădină și se duce la bufet unde i se servește un polonic de caviar; mâncarea lui preferată.

Graziella grăbește ritmul. Părăsește romanța pregătitoare ca să atace cu toate alămurile „Glorie nemuritoare strămoșilor noștri". Mie îmi tremură picioarele de parcă m-ar fi lovit un parkinson. În poziția asta e delicios, dar epuizant!

N-aș vrea să depun prea repede armele. E nătărău individul care aruncă prosopul după prima rundă. E nevoie de cunoștințe și practică în amor. Ca să întârzii momentul gloriei, uzez de subterfugii, îmi pun întrebări încuietoare: în ce an a avut loc tratatul din Westphalia? Și răspunsul îmi vine aproape automat: 1648. Bun, și de cine a fost semnat tratatul ăsta afurisit? De Franța, bineînțeles, de Germania, merge de la sine… Și pe urmă, mi se pare că a fost și un al treilea semnatar: Austria? Anglia? Ah! Mi-am adus aminte: Suedia! Nu ne gândim deloc la blegii ăștia! Suedezi, îți dai seama, doar să le pronunți numele. Consider în plus, popoarele astea cu chelie. Doar în filmele lui Bergman mă interesează puțin și de asemeni datorită lui Borg[41] sau Villander, altminteri ți-i dau cadou. Îmi amintesc de o seară de vară care nu se mai termina, într-un oraș din nordul Suediei. Mâncam ceva fad dinaintea unei ferestre mari care dădea spre strada principală. Afară, grupuri de tineri, sluți și spălăciți, băteau asfaltul ore întregi. O *strasse* în pantă. O urcau, o coborau. Se încrucișau mereu în același loc, schimbau între ei câteva cuvinte de parcă s-ar fi întâlnit pentru prima oară. Îți făceau impresia că se plictisesc monstruos; în așa măsură încât nu m-am putut împiedica să nu mă întreb la ce erau buni. Exact în acești termeni: la ce erau buni? E grav. Ar fi trebuit să-i pun întrebarea lui Dumnezeu, dar n-am îndrăznit. Și pe urmă, oare mi-ar fi răspuns?

După tratatul din Westphalia, mă întreb în legătură cu războiul de secesiune, aici însă îmi seacă inspirația. Poate pentru că sunt la capătul rezistenței! Hai: toată lumea în mașină. Ce-ai vrut, ai căpătat! Am plecat!

Ce mai degustă, individa. Adevăratele nimfomane toate sunt la fel:

te-ar savura cu linguriţa, dacă ar îndrăzni cu pipeta, ca degustătorii de vin! Nişte fenomene!

Asta-i, mulţumesc mult, domnişoară. O las să-şi dreagă machiajul, după ce am fericit-o. O asigur de: o cât de inefabil a fost. Şi că am s-o recomand prietenilor mei. Iar dacă nu se teme că-i sar balamalele maxilarului, cunosc un supradimensionat care ar fi interesat. Un noroc picat din cer. Ustensila îi e reţinută de Facultate, după moartea lui, pentru a fi expusă într-un borcan (unul mare). Am luat-o razna, nu? După dragoste, omul nu-i trist: îi place să pălăvrăgească.

Şi pe urmă, cobor printre petrecăreţi, după ce am aruncat o privire pe fereastră să mă asigur că domnul Kazaldi e încă prezent.

***

Când ies în grădină, mă izbesc de Jean Şialţii care râde cu gura până la urechi, ca o felie de pepene.

— Ei, ce zici, domnule comisar?

Jubilarea lui trosneşte ca un foc de uscături.

— Prea dotată, fata, recunosc eu; tipul care o s-o ia de nevastă ar trebui să aibă grijă ca prietenii lui să nu fie bolnavi de sida.

Părerea mea e că o tartină cu icre negre şi un pahar de Dom Perignon o să mă pună pe picioare.

Îndreptându-mă spre bufet, mă trezesc nas în nas cu un om într-o tunică albă fără mâneci şi cu fes, pe care sunt sigur că-l cunosc. L-am văzut de curând, dar unde?

Şi, simt deodată ca o explozie *în the tărtăcuţă*, cum zic englezii, proştii ăia, că dacă o să mai facă multe fasoane, preşedintele mi-a promis să renunţe la tunel şi să împingă Marea Britanie cu vreo cincizeci de kilometri mai departe de continent.

Omul în cauză, nu-i altul decât Karim Harien, născut în San' A, sluga lui Kazaldi, care m-a primit la Paris.

Îmi zâmbeşte când dă cu ochii de mine şi-mi adresează o înclinare respectuoasă a capului. Apoi se duce la masa unde stă „stăpânul" lui şi-i întinde ceva. Schimbă câteva cuvinte, se uită la mine. Gata, am înţeles tot. Tot! Pentru un motiv „X", Kazaldi s-a prins cine sunt. Un detaliu (numele de Saint-Antoine, sub care m-a prezentat amicul meu, poate?) l-a determinat să-mi verifice identitatea. I-a cerut stăpânei lui Şialţii, în egală măsură şi stăpâna casei, permisiunea să telefoneze la el ca să i se aducă ochelarii, sau bandajul herniar, sau un medicament. I-a poruncit sclavului, sosit din Paris, să treacă pe aici fuga marş. Asta era. Antonio s-a prăjit! Greu de digerat, dar astea sunt impedimentele meseriei! Grăuntele de nisip drag autorilor de romane poliţiste.

Jucător încercat, îi surâd lui Kazaldi şi plec după tartina de caviar şi cupa de şampanie. Apoi, liniştit, aleg o masă ceva mai ferită ca să-mi duc la bun sfârşit bucuriile vieţii. Pe planul voluptăţilor măcar, a fost o

seară reușită.

În timp ce mușc din boabele cleioase, văd cum pleacă nativul din San' A și pe Graziella revenind, mai elegantă ca oricând. Jean, care trece prin preajma mea, îmi șoptește arătându-mi-o cu bărbia:

— Uite-o din nou pe teren. Are nevoie de cel puțin trei într-o seară!

— E vorace, fac eu. Genul ăsta de maladie nu se tratează?

Începe să râdă.

— Maică-sa a dus-o la cel mai mare neurolog din New York…

— Și?

— L-a supt până la măduvă!

Se îndepărtează pufnind în râs.

Deasupra mesei mele se face întuneric. Pană de curent? Nu, e domnul Kazaldi care se așază în fața mea.

Se uită la mine binevoitor. Fălcile îi atârnă pe deasupra gulerului cămășii. Îi susțin privirea și nu întârzii să recunosc faptul că are o anume putere hipnotică. Ciudat om. Cumpănit și puternic, cu vibrații interioare stranii și un nu știu ce vag patetic, provenit probabil din obezitatea lui. Trebuie să fii scrântit sau grav bolnav ca să te îngrași în halul ăsta.

— Faceți impresia că v-ar plăcea caviarul? atacă el cu o voce unsuroasă.

— Mai puțin decât dumneavoastră care-l mâncați cu lingura mare și întins pe cartofi, i-o întorc.

— Îmi cunoașteți micile capricii?

— Și le ghicesc pe cele mari, domnule Kazaldi.

Surâsuri de cinema și de o parte și de cealaltă. Știi, în saloon, cow-boy-ul și banditul, față în față, într-un schimb de cuvinte glumețe, cu mâna la zece centimetri de Colt? Ei bien, asta-i! Dar ceva mai tensionat.

— Presupun că sunteți aici pentru mine? își permite el cu îndrăzneală.

— Tocmai ați câștigat o sută de dirhame. Mai continuați?

Kazaldi se strâmbă.

— Nu-mi place să joc. E ceva rar pentru un levantin, nu-i așa, domnule comisar?

— Poate că jucați sume mari?

— Nici măcar.

Reflectează și rostește gânditor:

— Știți că ne aflăm în Maroc?

— Da, de ce?

— Pentru că aici, un polițist francez este un turist ca oricare altul.

— N-ar fi lipsit mult și ar fi putut să fie altfel!

— Poate să-mi admire casa, s-o survoleze la nevoie în elicopter, dar… asta-i tot!

— E destul de mult și așa, domnule Kazaldi.

— Poate, dar asta-i tot!

Tonul lui a devenit dur, privirea lividă, ca scânteierea unei săbii în lumină.

Mașinal, îmi termin de mâncat tartina.

— Fiindcă nu sunteți un jucător, am putea să punem cărțile pe masă, nu? sugerez eu.

— Adică?

— În Maroc, ca și oriunde în altă parte, un rapt reprezintă o crimă monstruoasă și care intră sub incidența legii.

Zâmbește.

— Cunoașteți definiția cuvântului „rapt”, presupun? În funcțiile pe care le aveți este obligatoriu și în plus trebuie că sunteți un băiat cultivat.

— O cunosc.

— V-ar deranja s-o enunțați?

Încep să recit:

— Un rapt reprezintă răpirea prin violență a unei persoane.

Kazaldi se ridică și-și netezește haina.

— Exact. Să nu pierzi asta din vedere, comisarule!

Își privește ceasul bătut în briliante.

— Cred că-mi pot permite să mă retrag; am făcut aici act de prezență suficient. A fost o plăcere să te revăd, comisar San-Antonio.

Pachebotul își începe tangajul prin hula invitaților. Îl văd pe Kazaldi apropiindu-se de metresa lui Jean. Sărutări de mâini.

Graziella stă de vorbă cu un zdrahon ai cărui bicepși fac să-i pârâie smochingul la cusături. Treaba merge bine. Cât ai zice pește o să-l ia în gură pe mondenul Tarzan.

Îmi golesc cupa și mă ridic. Uneori viața te cam înghesuie, are culoarea fierei vărsate, dacă înțelegi ce vreau să spun?

Trecând prin dreptul Graziellei, mă opresc pentru o secundă.

— Pe curând stewardesă minunată. Fii amabilă: după ce termini de golit bursele vițelului ăsta mare, transmite-i mamei că am petrecut o seară memorabilă!

La drum!

Nici urmă de Kazaldi prin preajmă.

Mă repatriez în automobilul închiriat și gonesc până la domiciliul lui, sperând să ajung la timp ca să anulez operațiunea prevăzută. Dar Grasu a tras tare și când apar eu, comandoul meu de elită e pe poziții.

Bea o înghițitură și-ți povestesc mai departe.

***

Totul s-a desfășurat în felul următor. În momentul în care BMW-ul mare al lui Kazaldi a apărut pe stradă, o mașină condusă de Slim, pilotul nostru de avion-elicopter-și-alte-bolide l-a izbit în plin în partea din față. Béru și Alain Lambert, gata pregătiți într-o altă mașină

staționată, au ieșit afară și au dat năvală spre spatele BMW-ului.

Maiestatea sa sprijină țeava unui pistol de 9 mm în ceafa enormă a pașadermului în momentul în care apar și eu la rândul meu cu câteva efracții de secundă întârziere.

Mă așez pe locul din față al pasagerului.

Ceea ce urmează e frumos ca *Requiem*-ul lui Mozart. De o rară încântare. În habitaclul mașinii spațioase s-a adunat lumea ca la o ședință.

Pe strada pustie, Slim manevrează astfel încât să-și aranjeze propriul turism mototolit și el în fața celei telescopate, blocând-o cu bara din spate. Apoi, coboară, superb în bluzonul de piele neagră, și aprinde o țigară ca într-o reclamă de cinema când cow-boy-ii de Mariboro fumează liniștiți după ce au împiedicat un bidiviu sălbatic care galopa prin munții Stâncoși, incendiați de soarele în apus.

Se așază pe capotă, în fața lui Kazaldi, ca să-i demonstreze maldărului ăsta de osânză râncedă că-i neutralizat urbi et orbi.

Kazaldi, după un moment de panică, se liniștește când dă cu ochii de mine.

— Și toate astea, ca să ajungi unde, comisarule? mă întreabă el.

Fără îndoială, după discuția noastră la damele rele de muscă, lovitura fulger plănuită nu mai era oportună, dar cum istețul m-a luat repede, n-am mai avut timp s-o decomand.

Arăt spre casa lui imensă cu ziduri imaculate luminate de felinare.

— Alice Lambert e aici! rostesc hotărât.

— Ei și?

— Mizerabile! tună Alain apucându-l de păr, cu riscul de a se mânji pe degete cu ulei de măsline.

— E tăticul! îi explic lui Kazaldi.

— L-am recunoscut, declară rece el.

— A venit să-și recupereze fiica, normal, nu?

— Nu, răspunde Hopa-Mitică.

— Ce face? strigă Lambert, dându-i drumul la strânsoare, dacă pot să mă exprim așa, aș vrea să-l văd pe ăla care mi-ar sta în cale, fir-ar al dracului! Sunt în drepturile mele, nu?

De fapt, el n-a pronunțat „ce face”, mai curând a scos un horcăit monstruos, ceva cam de genul „ceeefff”.

Kazaldi, cu vocea lui de rahat-lukum, îi răspunde:

— Domnișoara Lambert fiind majoră nu se mai află sub tutela părintească. Are perfect dreptul să trăiască împreună cu cine vrea ea, unde vrea ea! Vă sfătuiesc, domnule Lambert, să vă expuneți problema poliției din Marrakech, care va putea să constate că fiica dumneavoastră trăiește aici cu deplinul ei asentiment și în cunoștință de cauză.

— De ce poliției - obiectez eu. Tatăl ei n-ar putea verifica situația el însuși, împreună cu noi, ca martori?

Kazaldi reflectează.

— Cert. Totuși mă tem ca o intruziune zgomotoasă, în toiul nopții să n-o perturbe pe Alice.

— Îți interzic să-i zici Alice, porc infam! urlă Alain.

Și arde o carboavă în tâmpla lui Kazaldi.

— Vă pierdeți sângele rece, suspină levantinul. Cum ați vrea să-i spun, dacă ăsta e numele pe care i l-ați dat? Vă previn că avem de gând să ne căsătorim.

Lambert rămâne cu gura căscată, apoi își cuprinde bietul cap cu mâinile nu mai puțin bete.

— L-ați auzit? Monstrul ăsta de bâlci să se însoare cu micuța mea Alice, atât de fină, atât de frumoasă!

— Într-adevăr, rostește Kazaldi, pe un ton înecat, e minunată.

Percep în glasul lui un asemenea accent de sinceritate că rămân mirat. Pe cuvântul meu, ăsta-i îndrăgostit lulea.

Scena e sub o asemenea presiune că o înțepătură de bold ar face-o să explodeze.

Béru e cel care înfige acul cu gămălie.

— Ascultă, măi bolovanule, cuvintele tale mari, poetice și sentimentale, mă lasă rece; noi vrem fata domnului Lambert, scurt pe doi! Dacă prostestezi[42], cu atât mai rău pentru mutra ta scârboasă.

Kazaldi surâde.

— N-o să mă faceți să cred că niște polițiști francezi se vor comporta ca răufăcătorii într-o țară străină.

Béru se uită la mine.

— Ce părere ai, chiar nu-i vine să creadă?

— Așa am impresia, Béru.

— Tu crezi că el crede că glumesc?

— S-ar putea.

Amicul meu scoate un oftat adânc asemeni unui nechezat.

— Nu suport să nu fiu crezut, mai ales când sunt sincer.

Coboară din mașină, îi dă ocol și deschide portiera lui Kazaldi.

— Domnul Răhățescu n-ar vrea să-și dea osteneala și să coboare?

Kazaldi, interzis, nu se clintește din loc.

— Hai, îl sfătuiesc eu, tipul e îndărătnic rău.

Văzându-l că rămâne fără reacție, Grasu se apleacă, înșfacă reverele smochingului alb și icnește.

Levantinul basculează în afara mașinii și rămâne cu labele în aer pe gudronul străzii. Bérurier așteaptă să se ridice, ceea ce Kazaldi îndeplinește mizerabil cu mișcări grotești de broască țestoasă marină, suferind de artrită.

Din acel moment, tăticul lui Apollon-Jules demarează marea lui demonstrație de toamnă. Se bine dispune printr-o lovitură de cap în nasul levantinului, căruia îi dă borșul. Pe urmă, una-două drept în față. Iar îi dă borșul. Urmează o lovitură de bocanc în boașe. Acum nu-i mai dă borșul, dar Kazaldi cade în genunchi gemând. Béru îi trage un șut în

dantură. Din nou îi dă borșul, urmat de ploaia incisivilor. Kazaldi se întinde moale pe jos. Alexandre-Benoît sare cu amândouă picioarele pe burduhanul lui enorm și flasc. Zgomotul vântului printre ramurile pădurii canadiene. Ca un cangur pus pe farse, Maiestatea sa face un salt de pe burta lui Kazaldi pe mutră.

De data asta nu se mai întâmplă nimic. Victima lui e *out*.

Magnificul își șterge tălpile însângerate de smochingul care, de la o vreme și-a pierdut albeața Dash 3.[43]

Slim își aruncă țigara devenită chiștoc și emite un fluierat admirativ.

— Am mai văzut unul aranjat în maniera asta, de niște mateloți nemți, dar era în Hambourg în cartierul San Pauli. Ai terminat cu el, nu?

— Stai așa, să-l înviorez, anunță Grasu. Cu un alt răpitor nu mi-aș permite. Numai că pentru indivizi ca ăsta nu am niciun respect uman.

Își eliberează instrumentul de lucru pe timpul nopții, adică perforatorul cu percuție, de înaltă tensiune, și se folosește de el ca să se ușureze cinic și abundent peste mutra înfiorătoare a frumosului adormit.

Zece kile sub presiune ar trezi și un deputat în sesiune. Kazaldi își revine din leșin în *Apple Land* și deschide gura ca să strige. Dar, se sufocă!

De îndată ce jetul Bérurian încetează, și-și regăsește darul vorbirii, îi declară Grasului:

— Ești un om mort!

Îți închipui că așa ceva l-ar putea descumpăni pe amicul meu?

— Tu trăiești, dar ești mai mort ca mine! ripostează el.

Poc! Câteva scatoalce violente!

— Acum, reia Maiestatea sa, trebuie s-o recuperăm pe domnișoara; hai, fuga! Ai grijă, dac-o faci pe șmecherul, îți promit că ai să-ți petreci tot restul zilelor într-un tanc transformat pentru tine în mașină mică!

Slim e cel care ciocăne în poarta donjonului. Apar niște slugi. Le aduce la cunoștință că veneratul lor stăpân Dublu-Gras I, a avut un accident și zace fără suflare pe trotuar ca un obiect dotat cu suflet.

Toți dau fuga în *strasse*. Ca să-ți zic tot, dornic să te pun la curent cu actele mele, află că i-am administrat obezului o doză mare de sirop pentru dormit. Am întotdeauna o fiolă mică injectabilă asupra mea, într-un compartiment al portofelului. E puțin mai mică decât o baterie Waterman, dar efectul soporific e cu mult mai puternic.

Servitorimea strigă și plânge în hohote la vederea monarhului întins pe caldarâm, plin de sânge și inconștient. Lambert îi asigură cum că el e doctor și că-i vorba doar de un traumatism pasager. Trebuie culcat, pansat, și chestii de astea. O să se ocupe el.

Numai că, de ce mi-a fost frică n-am scăpat: cetățeanul Karim Harien, născut de fel din San' A (Coasta de Nord) apare în cele din urmă la rândul lui și mă recunoaște din capul locului. Din momentul acela

începe să urle în limba lui maternală. Singura modalitate de calmare a spiritelor e să ne scoatem pistoalele, Béru și cu mine, iar Mamutul să administreze câteva șuturi oportune. Efervescența se domolește și intrăm cu toții în casă.

Patru persoane nu-s prea multe ca să pună stăpânire și să controleze micul palat. Cu atât mai mult cu cât Lambert, deși dovedește atâta tragere de inimă, nu-i profesionist. Face și el ce poate, dar rămâne în stadiu de ciornă. Slim ar putea fi cu mult mai operațional. Nu cunosc nimic din pedigriul tipului, dar sunt gata să pariez pe boașele tale contra unui abonament pe un an la *Vânătorul Francez*, că artistul și-a mai plimbat cocoașa prin asemenea situații dubioase. Poate că o fi fost mercenar în vreo republică din Noua Africă, poți să știi? Participarea lui cu atâta sânge rece. Calmul, rapiditatea de executare, vigilența…

Lăsăm sacul burduhănos plin de resturi și adormit pe mâinile sclavilor și sub supravegherea lui Alain. Lângă Karim Harien mai apare un tip care seamănă cu Gandhi pe vremea tinereții și pare să aibă puteri extinse în principatul Kazaldi.

— Unde-i fata? îi întreb.

— Ce fată? latră la mine nativul din San' A.

Cu un upercut Béru îl face să traverseze încăperea și să intercepteze o admirabilă masă joasă, încrustată gen „O mie și una de nopți" care se fărâmă sub greutatea lui.

Calm, Kid Cycolne, tatăl lui Apollon-Jules, îl termină cu o lovitură de copită cu ținte în temporal.

Mă întorc atunci spre sosia lui Gandhi:

— N-am înțeles bine ce mi-ai spus, prietene, unde ziceai că se află franțuzoaica tânără?

— Nu-i nicio franțuzoaică tânără aici!

Pe asta n-a văzut-o venind. Și cu toate astea ar fi trebuit, date fiind precedentele. Din doi pași, Alexandre-Benoît e lângă el, pentru el și peste el. Îl saltă de la pământ cu un croșeu în bărbie, apoi îi trage câteva șuturi în ornamentele cu măduvă.

Individul urlă cât îl ține gura niște chestii de neînțeles pentru noi și care aduc cu araba din Golful Persic declamată de un tigru cu coada prinsă în angrenajul unei mașini electrice de tocat.

Slim clatină din cap și iese. Felin, suplu. Sigur de el, ce mai calea, ce mai valea! Îți repet, băiatul ăsta e un recrut ideal pentru lupte ca la Trafalgar[44]. Pare să simtă o deosebită satisfacție că servește sub drapelul nostru.

— Mai ai niște doze dormitoare? mă interoghează președintele Bérurier arătându-mi cei doi bărbați tumefiați.

— Una singură.

— Împarte-o la amândoi să nu ne mai bată la cap.

***

Iată-ne făcând săpături în imensa locuință. Marmură albă, blondă, covoare suprapuse, lustre fragile, stucaturi să te pierzi printre ele, mobile orientale, paravane orientabile, broderii din mătase pe ziduri. Mi-ar lipsi aerul într-o creșă ca asta. N-am ereditatea corespunzătoare. Mie îmi plac casele fără pretenții, cele cu grinzi, unde lemnul trosnește de pretutindeni.

Ne deplasăm ca niște soldați care au cucerit un oraș, cu arma în mână, vigilenți.

Cum apare o siluetă ne lipim de pereți, cu pistolul întins și degetul gâdilând trăgaciul. În general, e vorba de câte un servitor, bărbat sau femeie, atrași de tărăboi. Le facem semn să șteargă putina ceea ce el (sau ea) se grăbesc să facă dovedind o bunăvoință mișcătoare. Dar bibi lolo, zis mandea, fiul unic și deci preferat al Féliciei, gândește că situația asta n-o să dureze până la sfântul așteaptă. Ne-am băgat într-o mâncare orientală de varză acră, greu digerabilă, în care ghiudemul a înlocuit cârnăciorii de Francfort. Dacă mai întârziem mult, presimt că are să plouă degrabă cu belele.

Și deodată: *the miracle*.

Slim!

După colțul unui coridor. Ținând în brațe, ghici ce. Da: EA, ai câștigat. Ea, adică Alice, frumoasă, blondă, cu un aer detașat. Poartă un deshabillé din mătase crem prin care se întrezăresc formele ei emoționante.

Se zbate și protestează.

— Lăsați-mă! Mă doare!

Slim o ține cu o mână din fier forjat.

Ne uităm unii la alții. Alice pare speriată, șoptește:

— Cine sunteți? Ce vreți de la mine? Unde-i prințul?

Prințul!

O fi vorbind de pachidermul adormit?

Grăbim spre salonul cel mare unde Kazaldi zace pe un maldăr de perne.

Lambert e acolo. Când își vede fata, pălește. Lacrimile îi țâșnesc din ochi la cel puțin un metru! Adevărate gheizere! Bolborosește:

— Oh! Alice! Copilul meu! Fetița mea!

Își deschide larg brațele, plânge în hohote și-i răvășit de o bucurie aproape dureroasă. Reîncepe să trăiască! Se face lumină pentru el! Își regăsește sângele, sufletul, esența umană. Se apropie de tânăra fată. Clipa e supremă, de nedescris. Ca o muzică.

Toți suntem cuprinși de emoția lui. Terra începe să se învârtească în direcția bună. Toți am vrea să cântăm, să aplaudăm, să ne îmbrățișăm. Privim cu ochi prea mici pentru a cuprinde infinita măreție a spectacolului. Ne iubim. Se zămislește în noi proiectul unei rugăciuni, stări de grație. Fascinație completă.

Atunci, după o clipă de încremenire, Alice pășește înainte, trece prin fața tatălui ei fără să-l privească și se prăbușește plângând peste masa însângerată a lui Kazaldi.

Efectul e mai curând cutremurător. Nimeni nu se aștepta la o reacție de genul ăsta din partea tinerei răpite.

Eu, în momentele mele de euforie, când îmi imaginam eventuala întâlnire a tinerei fete cu tatăl ei, îmi figuram o scenă de bravură! Era ceva grandios, mișcător și superb ca un Shakespeare montat de Hossein[45]. Păpușerie de bâlci! cum zice Béru. După mine, toată lumea ar fi trebuit să lăcrimeze. Cei de față ne-am fi strâns mâinile felicitându-ne. Am fi intonat un Alleluia pătat de muște. Poate chiar ne-am fi scos coada ca să fie mai vesel.

Și în locul feeriei scontate, cotu'! Fata nici măcar nu-l vede pe bietul părinte distrus. Alice ne interpretează Phèdre[46] la un preț de favoare, aplecată asupra muntelui de carne deloc proaspăt, strigând:

— Dragostea mea! Dragostea mea!

Dragostea ei, individul ăsta de un sfert de tonă! Să nu bruscăm lucrurile! Alice e sub hipnoză, sau ce Dumnezeu, e cu ea? Kazaldi i-a dat să bea un elixir magic foarte concentrat ca să trezească în ea o asemenea pasiune doar cu pungile lui de osânză stricată și privirea de negustor de prezervative englezești de ocazie!

Chiar sub efectul unei poțiuni magice, e greu să admiți că o puicuță atât de proaspătă și pură i-ar putea consacra zece centimetri de pasiune unui asemenea monstru. Miss Lambert se joacă de-a la Belle et la Bête[47]. Cocteau[48] - magicianul a trecut pe aici! Poetul a transformat căpcăunul în Făt-Frumos.

Alain e îngrozit, de parcă ar fi descoperit cu oroare că scumpa lui fetiță nu era în realitate decât vrăjitoarea cea rea din Albă ca Zăpada. Bietul om e aici cu brațe căzute, cu ochi căzuți, spate povârnit, gură căscată. Nu-i vine să creadă ce vede. Nu, nu: Alice a lui a fost transformată. În țara chebabului, ea a devenit alta. N-are nimic în comun cu cea care a fost o dată. Adio, tânără inteligentă, tandră și eficientă, care întruchipa fericirea tatălui ei. N-a rămas decât o creatură blestemată, o emanare a infernului! Alice palpează movila de carne abominabilă.

— Îi mai bate inima! spune ea. Trebuie chemat un doctor, repede! Trebuie dus la spital! Trebuie… Dar faceți ceva, pentru numele lui Dumnezeu, și nu mai stați încremeniți ca statuile.

Mă aplec asupra ei.

— Veniți, domnișoară Lambert, e doar adormit. În câteva ore își va reveni. A avut un ușor accident de mașină și i s-a administrat un sedativ puternic.

Mă privește fără să vadă, mă ascultă fără să mă audă.

— Tatăl dumneavoastră e aici, nu l-ați văzut? Veniți împreună cu el, o să obținem mai târziu noutăți despre starea prințului.

— N-am să-l părăsesc niciodată! răbufnește ea.

— V-am spus că o să trecem mai târziu să-l vedem.

— Lasă-mă!

O furie neagră, mare cât Siberia și chiar ceva mai mult, uite, adaugă în completare Turchestanul, pune stăpânire pe mine. O apuc de braț, dar ea îmi scapă dintr-o smucitură.

— Să nu mă atingi!

— Păcat că nu mai ai din dozele alea, oftează Béru; vrei să le înlocuiesc eu cu o lăbuță ca pentru domnișoare aplicată în bărbie?

Clatin din cap. Nu văd alte soluții pentru moment, fiindcă trebuie să evacuăm locul repejor de tot, altminteri dăm de dracu' în curând.

Îți dai seama că opera noastră bufă a și declanșat dispozitivul de alertă din vizuina ticălosului.

Dar soporificul manual i-l administrează mandea, fiindcă Mamutul nu-și dă seama ce forță are (deși pute ca tot restul persoanei lui) și ar fi capabil s-o decapiteze pe Alice.

Îmi fabric un pumn frumușel din oțel călit, chiar din iridium (masa atomică 192, 22 ca să știi tot). Îl apropii de bărbia copilei, apoi îl trag înapoi, ca un rugbist care se depărtează puțin de balon înainte să-l lovească.

Trosc!

Scurt! Nu cu răutate, dar cu duritate. Văd cum își dă ochii peste cap. O prind cu mâna liberă. Slim se repede s-o culeagă în brațele lui vânjoase.

— Gata, o ștergem! le zic.

Lambert întinde mâna spre Béru.

— Dă-mi revolverul dumitale, vreau să-l omor pe câinele ăsta.

Grasu mă întreabă din priviri.

— Nu, Alain! intervin eu ferm, răzbunarea va avea loc mai târziu și altfel. Să mergem!

Slim o depune pe fată pe bancheta din spate a mașinii lor, iar Lambert se așază lângă ea. Pe urmă pilotul nostru, pe tușă, se instalează la volan.

— Programul? întreabă el.

— La aeroport, decolarea imediat! Alain, n-ai uitat pașaportul fetei înainte de plecare, așa cum ți-am atras atenția?

— E la mine.

— Perfect, nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Un urlet nebun izbucnește în noaptea caldă. Mă întorc. Bérurier stă în picioare lângă mașina închiriată de el. Emite un al doilea strigăt și mai strident ca primul. E contraltul Mariei Callas învăluit în plânsetul bivolului sălbatic cu o subînțeleasă chemare de diplodocus în perioada rutului. Se întoarce spre mine. Cutremurător! Și-a pierdut culorile și cincizeci de kilograme dintr-un foc.

— Apollon-Jules! ţipă el. Mi-a fost furat Apollon-Jules! Nu-mi vine să

cred.

— Ești sigur?

— Fiindcă urla ca un nebun la hotel, l-am luat cu noi și până la urmă a adormit pe bancheta din spate. A dispărut! Mi l-a răpit!

Vocea sângelui Bérurian lansează spre cerul de velur al nopții marocane:

— Am să-i omor pe toți!

Fosforizez sub scufă cu o frecvență de calculator gigant.

— A apărut o problemă, le spun lui Slim și Lambert. Întorceți-vă de urgență la Paris, lăsați-o pe fată într-o clinică celebră și așteptați să vă dau un semn de viață,

Slim face o grimasă nemulțumită.

— Nu-i prea plăcut să vă lăsăm baltă într-o dandana ca asta, băieți! ne căinează el.

Nu. Nu-i plăcut să rămâi aici. Dar ce-am putea face? Ce? Mașina lor mototolită se îndepărtează. Îi urmăresc din priviri luminile de poziție pe strada pustie.

*

* *

Ești de acord, milord, că soarta e sinistru de bizară. O recuperăm pe Alice după lupte crâncene și în acest timp cineva pune mâna pe plodul lui Alexandre-Benoît! Parcă am fi blestemați, fir-ar al naibii!

Trebuie să recunoaștem că un tată mai degenerat ca Béru mai rar! Când nu-și adoarme pruncul cu rachiu, îl părăsește pe bancheta din spatele unei mașini, în timp ce el pleacă în cruciadă împotriva necredincioșilor!

Stau și mă gândesc, încerc să iau dimensiunile dramei. În timp ce noi ne războiam la Kazaldi, copilul s-o fi trezit și a început să urle. Nu-i exclus să-l fi luat niște trecători, crezându-l abandonat. Dacă se adeverește, Apollon-Jules probabil că se îngrașă în vreo casă de prin partea locului.

Dar Béru se repede asupra vilei pe care tocmai am părăsit-o și martirizează poarta cu pumnul și picioarele.

— Deschideți! Deschideți imediat numaidecât sau îi dau foc magherniței voastre.

Cum spunea romanciera aia celebră, căreia i-am uitat numele, opera, chiar și numărul de telefon: „Îi răspunde doar tăcerea”. S-au baricadat strașnic pe dinăuntru. Degeaba încerci tu să-i intimidezi sau să te dai drept colportor de praf de pușcă pentru vânarea elefanților roz din grădina lor.

— Oprește-te, Béru. De unde știi că ei sunt autorii raptului?

— Ce zici, a făcut dovada de ce e în stare!

— Gândește-te: Kazaldi era leșinat, n-a putut să dea ordine în acest

sens. Iar noi îi masacram zbirii! Și pe urmă, de unde ar fi putut să știe că ai cărat copilul după tine?

Își clatină capul, covârșit.

— E o liotă întreagă în cambuza lu' Kazaldi, Sana! Să presupunem să unul a ieșit în timp ce noi făceam curățenie la porcul ăsta. Copilul meu plânge, el îl zărește și întrevede norocul picat din cer… Nu, nu, trebuie să intru dar neapărat.

Se îndreaptă deliberat spre poartă și trage în broască trei focuri de armă.

Ceea ce-i reușește lui Bérurier e certitudinea lui fericită. Îndrăznelile cele mai date naibii, loviturile de cap cele mai riscante sunt parcă justificate de seninătatea lui perfectă. Omul, înarmat cu un mobil în care crede este invulnerabil fiindcă are dreptatea de partea lui. Să ai dreptatea ta e cu mult mai bine decât s-o ai pe ce a altora, crede-mă.

Cu o lovitură puternică de copită o scoate din țâțâni și intrăm în locuința lui Kazaldi. În trombă, în forță, cu revolverul în mână ca să nu schimbăm placa. Ne-am scrântit, mai mult ca sigur! Ocupanții micului palat își spun, probabil, că au mai văzut filmul ăsta și că n-ar fi rău, pentru variație, să li se mai dea acum și un Mickey Mouse.

Grasu, face spume. E măreț în furia lui de tată rănit. E un uragan care mătură vasta locuință. Scoate din când în când urlete de animal preistoric. Debarcă din terțiar, haidamacul! Nu-l abate nimeni din drum! Lovește în toată lumea, la întâmplare, cum se nimerește, grijuliu să nu-i scape careva. Copilul lui! Să i se dea înapoi copilul! Ce-și închipuie ticăloșii ăștia? Ah! Asta-i prea de tot! Nu-i el un guguștiuc să-l tragă oricine pe sfoară. Să fure plozii altora, n-au decât, dar nu pe al LUI, proaspăt ieșit din boașele-i enorme! Se revoltă! Lumea nu-i destul de mare ca să i se joace o asemenea festă, iar ticălosul să mai spere că scapă cu viață. Până și galaxia noastră e prea strâmtă. Nu există nicio ascunzătoare imaginabilă pentru banditul care i-a făcut una ca asta.

Îi îmbrâncește pe unii, pe alții, le zdrobește nasul, le risipește dinții. Le învinețește ochii, le dezbârnează urechile. Le găurește humusurile așa de tare le înfige țeava armei în burtă.

Toată tevatura asta durează o oră încheiată. Casa lui Kazaldi e devastată. Nici o persoană nu mai rămâne validă, nicio mobilă întreagă, niciun covor negăurit, nicio tapiserie care că nu fie persană sau zdrențe, niciun perete alb rămas imaculat. Aproape peste tot e sânge împrăștiat, păr, dinți. Dar acest carnaj atroce nu soluționează cruda problemă: Apollon-Jules e de negăsit. Nimeni nu-i la curent cu existența lui.

Epuizată, Maiestatea sa se prăvălește peste un teanc de perne și se pune pe plâns de nefericit ce-i.

Îl bat pe spate.

— Hai, vino, Alexandre-Benoît, trebuie să-l căutăm în altă parte.

Se ridică, cu ochii umflați, cu mucii atârnând de patru centimetri iar balele de cincizeci.

— Ce zici?

— Vezi bine că ăștia de aici nu ți-au luat copilul. Trebuie să ne gândim, să vedem altă posibilitate…

— Dacă am anunța poliția de aici?

Ciudat, lovit de nenorocire, a devenit brusc un simplu individ, gigantul poliției, un cetățean umil plasat sub protecția autorităților competente.

Necazul e că, dacă depunem plângere confraților noștri, va trebui să le spunem unde se afla mașina cu pruncul și unde ne aflam noi înșine în timpul răpirii lui. O dată veniți aici să ancheteze, vor afla despre performanțele noastre, situația se va răsturna și o să ajungem noi la zdup. Cu atât mai mult cu cât bănuiesc cât e de influent domnul Kazaldi. Foarte probabil, după ce s-o trezi, va ridica în picioare poliția, descoperindu-și casa distrusă. Sabia ne atârnă deasupra capului ca mucii din nasul Burtosului.

— Ia-ți mașina și vino după mine la hotel! îi spun epavei.

Îmi dă ascultare morocănos.

În timp ce conduc caleașca, încerc să-mi imaginez ce s-o fi întâmplat cu dolofanul. Bun, urla. Un trecător îl aude, îl vede…

Copilul unui străin, al unui creștin, într-o mașină. E rost de niște bani. Tentația e prea mare, e noapte, strada e pustie… Numai de n-ar fi vorba de vreun fanatic dornic să sacrifice copilul unui necredincios?

Mă trece un frison. Bietul Apollon-Jules! Ce ghinion să nimerească peste niște părinți ca alde Bérurier. O mamă care te lasă de izbelițe ca să-și facă de cap la Montbéliard și un tată care te îmbată și te trambalează în patru colțuri ale lumii, mergând până a te lăsa pe o banchetă într-o mașină neîncuiată! Dacă reușim să-l găsim, am să le cer părinților să ni-l încredințeze nouă, iar Félicie l-ar crește pe micul monstru așa, ca la carte. Mami adoră să facă o crescătorie de oameni. E vocația acestei femei sfinte.

Ajunși la hotel, amicul mă întreabă:

— Ce zici, mergem la poliție?

— Nu în seara asta, Grasule. Am putea nimeri peste un sticlete de noapte aiuristic, care n-o să înțeleagă nicio iotă din ce o să-i povestim. Mâine o să privim lucrurile altfel! Vom trece la…

Imediat îi sare capsa…

— Cum ai vrea să dorm, tipule, dacă mi-am pierdut copilul!

— Trebuie să-ți refaci forțele! Și eu de asemeni. O să avem nevoie mâine dimineață.

Distrus se resemnează.

Am comis acum o prostie cât mine de mare; dar de toate astea îți vei da seama abia în cele ce urmează.

*

* *

Se face auzit sforăitul telefonului. Ca fond sonor, percep ciripitul păsărelelor. E o hărmălaie în grădinile hotelului *Mamounia*.

Zbârnâitul insistă. Mă scutur din amorțeală de bine de rău. Îmi spun: „Un șacal, doi șacali". Și pe urmă, Himalaya în chiloți de baie mi se prăbușește deasupra ceainicului: Apollon-Jules!

Nenorocire! Oroare! Realitatea în cenușă! Hâââh!

Pe bâjbâite dezamorsez grenada telefonului.

Glasul anonim al unei funcționare mă anunță:

— Sunteți chemat din străinătate, domnule.

— Mulțumesc, îi răspund.

Se face legătura. O voce blândă, numai zahăr, ușor peltică îmi invadează trompa dreaptă.

— Comisarule!

— În persoană.

— Kazaldi.

Trosc!

— Nu vă recunosc vocea, îi spun.

— Fiindcă am nasul spart, probabil, și buzele rupte.

— Da, sigur că din cauza asta, recunosc eu. Am fost anunțat că mi se telefonează din străinătate; de unde vorbiți?

— Din Marbella, Spania.

Încep să mă simt mai bine. Dacă a traversat strâmtoarea Gibraltarului, înseamnă că a renunțat să depună plângere împotriva noastră.

— Vă deplasați destul de repede pentru un tip care cântărește două tone.

Tăcere, respirația lui grea de obez îmi produce o vijelie în ureche. E neplăcut ca zgomotul unui aparat care monitorizează comportamentul cardiac al unui bolnav în comă.

— Aveți niște metode destul de bizare ca pentru un polițist, reia Kazaldi.

— Alde dumneavoastră sunt și mai și ca om de afaceri ce sunteți.

— Cu toate astea, trece peste interlocutorul meu, aveți unele lacune în formația profesională.

— Posibil.

— Nu, sigur. În noaptea asta, copilașul colegului dumneavoastră a dispărut din fața casei mele. Atunci ați dat năvală ca doi sălbatici la mine ca să molestați toată lumea și să-mi ruinați interiorul. Când mi-am venit în fire, am crezut că sunt victima unui seism.

— Un tată, căruia i-a fost răpit copilul, e în stare de orice!

— V-ați dovedit prea impulsivi, venind la mine ca să căutați pruncul.

— Nu dai cu împrumut decât bogaților, domnule Kazaldi.

— Ar fi fost suficient să vă prezentați la postul de poliție cel mai apropiat.

Acum, simt că iau foc.

— Explicați-vă!

— Copilul plângea în mașină. Niște polițiști care-și făceau rondul l-au auzit. Cum mașina mea lovită era lângă cealaltă, au crezut că, în urma accidentului, răniții au fost evacuați, iar copilul uitat din greșeală; l-au luat și l-au dus la maternitate.

Respir ușurat. Domnul fie binecuvântat! Iar eu, triplul idiot, care l-am convins pe Béru să nu se ducă la colegii noștri marocani! Aici se afla cheia problemei. Deci toate sunt bune când se termină cu bine.

— Mulțumesc pentru informație, domnule Kazaldi, și scuze pentru … pentru deranjul provocat în noaptea asta.

— Numiți așa ceva un „deranj”?

Începe să râdă sarcastic peste măsură și de pretutindeni.

Apoi reia:

— Vă imaginați, domnule comisar, că v-am sunat doar ca să vă informez asupra acestui fapt?

— O carcasă voluminoasă poate să ascundă un suflet mare, sunt eu de părere.

— Niște oameni de-ai mei s-au dus să recupereze copilul de la maternitate.

Un frig hidos îmi cade în picioare. Încălțările mi-au ajuns de gheață și nu mai sunt pe măsura mea.

— Și responsabilii instituției le-au încredințat copilul fără alte formalități?

— Da, fiindcă erau însoțiți de un fals polițist.

— Sunteți un tehnician al raptului, dacă înțeleg bine?

— Îmi ating întotdeauna obiectivele propuse.

— Care ar fi cel de acum?

— Vreau să am o întrevedere cu Lambert, cu fiica lui și cu dumneavoastră.

— În ce scop?

— O să-l aflați imediat. Această întâlnire nu trebuie să aibă loc în Franța, ci pe un teren neutru, și vă propun Spania, fiindcă tot mă aflu aici. Ca urmare a întâlnirii de care v-am pomenit, veți recupera abominabilul copil al nu mai puțin abominabilului prieten al dumneavoastră.

— Alice Lambert nu se poate deplasa, e într-o casă de odihnă.

— De care n-are absolut deloc nevoie, fiindcă se simte bine și nu-și dorește decât să fie fericită alături de mine.

Simt că mă sufoc.

— Fericită alături de dumneavoastră! Asta-i bună! Ia spune-mi, Kazaldi, ai avut vreodată curiozitatea să te uiți într-o oglindă?

— Din păcate da, și Alice m-a privit, ceea ce n-a împiedicat-o să răspundă dragostei mele. De acum înainte ea îmi aparține și pentru totdeauna, comisarule. Pentru totdeauna!

— I-ați făcut cine știe ce porcării care acționează asupra psihicului!

— Elixirul dragostei? glumește Kazaldi. Vă treziți într-un basm oriental! Credeți într-adevăr că greutatea mi-ar putea neutraliza farmecul?

— Albert Cohen[49] afirma că doi incisivi lipsă ar putea distruge o pasiune, îi dau replica.

— Poate, dar cincizeci de kilograme de supra sarcină ponderală nu-i vatămă dezvoltarea. Femeile sunt sublime, monșer, fiindcă atunci când e vorba de ele, nu mai există niciun criteriu: totul devine posibil.

— Bun, asta ar fi partea filozofică a convorbirii noastre, să trecem la partea practică: copilul prietenului meu e la dumneavoastră și aveți de gând să-l țineți până obțineți întâlnirea de care mi-ați pomenit, dacă am înțeles eu bine?

— Iată situația admirabil rezumată.

— Poate nu știți că sunt un militar cu jurământul depus și că rapid o să vă treziți cu toate polițiile Europei după curul dumneavoastră? Ba mai mult, colegul meu Bérurier e o fiară sălbatică. Dacă nu-i dați înapoi copilul imediat, o să vă ucidă.

— Un om prevenit face cât doi! ripostează Kazaldi.

Răsună râsul lui dulceag.

— Mi-ați dovedit de curând, domnule San-Antonio, că mijloacele extralegale nu vă sperie. Atunci, să jucăm cu cărțile pe față și să nu ne mai ascundem după degete. Mă servesc de moneda de schimb de care dispun. Și aveți grijă, să nu încercați să recuperați copilul: se află într-un loc sigur; în plus, nu-i amestecați pe confrații marocani sau spanioli în această dureroasă afacere, n-ar face decât s-o complice. Aveți cu ce să scrieți? Notați telefonul meu de aici.

Ce îndrăzneală! Ce stăpânire de sine? Ce aplomb! Ca un idiot încep să scriu la dictarea lui.

— Ați notat?

— Am notat.

— Nu pierdeți timpul, sunt grăbit să terminăm o dată.

Asta-i bună, acum îmi și comandă, blocul ăsta de osânză! Mă ia drept lustragiu!

Oamenii sunt cumpliți. Formidabil ce răbufniri criminale ne apucă uneori. Și de fiecare dată, provocate de orgoliul exacerbat, ai remarcat? Ne simțim cineva!

Și poate că suntem, mai știi?

ȘI ZVÂRRR!

Dificilă femeie și madam Bérurier asta. S-o vezi numai țipând. Și s-o auzi! O precupeață care și-a dat drumul! Vânătă, cu pieptenii și clamele atârnând în capătul șuvițelor de păr răvășite, meliță fără să-și tragă sufletul, balena. Ce înseamnă asta, să nu te poți întoarce cu spatele nici cinci minute fără ca prostul ei de grăsan să nu părăsească domiciliul conjugal! Și în plus, a mai luat și copilul cu el! Unde este, te întreb, Samantonio? Răspunde-mi cinstit, dacă ai curaj! Fii bărbat, zi-mi tot! Și-a făcut de cap cu vreo fufă, nu-i așa? O târâtură pescuită prin cârciumi de noapte! Cine știe: o fi fost poate o prostituată în toată regula? Drumul e liber, și el o șterge imediat! Ducă-se învârtindu-se, dar să-și fi lăsat copilul la portăreasă. N-are decât să facă dragoste pe unde apucă, porcu'. Dar ce idee să-l ia și pe Apollon-Jules cu dezmățatele lui! Parcă văd că i-a dat uneia copilul să-i schimbe scutecele între două lovituri de șale. Așa cum îl cunosc! Vrei să punem pariu, Tantonio? Bietul copil care-și deschide ochii inocenți spre toate hidoșeniile, știe ea cum stă treaba! Taică-său trăgând limbi, în timp ce mititelul de el suge din biberon! Și când vorbește de biberon, știe ea ce zice. Îl cunoaște prea bine pe Alexandre-Benoît: e gata să-l smulgă de la gura copilului ca să-l termine el, monstrul! Căpcăun în halul în care-l știi, Santonio!

Încerc s-o liniștesc, dar nu izbutesc să scot nicio vorbuliță! S-a lansat pe orbită, Balena! O chestie proiectată în cosmos, își urmează traiectoria, inexorabil.

A ajuns la divorț cu dreptul de a păstra copilul, când ușa biroului meu se deschide și apare madam Pinaud furioasă la culme și ea. Vine să-mi ceară socoteală, la fel ca Berthy, în legătură cu bărbatul ei care nu s-a mai întors din seara botezului.

— Îmi ascunzi ceva, comisarule! Și în timpul ăsta eu îmi dau duhul. M-a apucat iar enfizemul și nu mai pot să respir. Ca să nu mai vorbesc de eczemă. Uită-te puțin la brațele mele, din curiozitate! Și pe deasupra, sunt în plină ocluzie intestinală! Gravă! Coprolul nu mă mai ajută deloc! Nici sarea amară! Am încercat de toate: iaurt, prune! Nu mi-a mai rămas decât uleiul de ricin! Și tot sunt obligată să mă ajut cu mâna când merg la toaletă, dacă doriți mai multe detalii!

— Nu-i o procedură prea tristă, risc eu.

Se oprește din scârțâit, giruetă învârtită de vântul turbării ei.

— Așa stau lucrurile, îți bați joc de mine, comisarule?

Mă ridic extenuat de asaltul celor două scorpii cu stiluri diferite dar la fel de pernicioase și unul ca și celălalt.

— Dragele mele prietene, fac eu, permiteți-mi să vă încredințez esența gândului meu, cel mai intim: prea mă bateți la cap cu bărbații voștri! De mult ar fi trebuit să-și ia câmpii, și unul și celălalt.

De data asta, reacțiile lor sunt divergente. Madam Pinaud își duce

mâinile la piept ca într-o criză de anghina pectorală și bolborosește: „O Doamne Atotputernic, îl las în grija Ta!” În timp ce madam Bérurier își înfige pumnii de văcar în șoldurile robuste.

— Ascultă, Antoine, să nu vorbești cu mine pe tonul ăsta! Dacă îmi cauți ceartă ai s-o ai!

Nevasta lui Pinaud se retrage ca marea de pe nisip. Din acea clipă mă reped asupra Balenei.

— Ia spune-mi Berthe, în privința dispariției lui Pinaud poate că ai avea să-mi faci niște declarații, nu? Fiindcă a rămas singur cu tine în mașină, când Béru și cu mine am venit la sediu. Or, la întoarcere, el nu mai era.

Mutra ei bucălată capătă expresia de viclenie a samsarului.

— Zi-mi unde sunt „bărbații mei” și am să-ți spun tot ce știu despre taica Pinuche.

„Bărbații ei”. Iată-l pe nefericitul Apollon-Jules ridicat de mama lui la rangul de bărbat. Pe unde o fi îngerașul ăsta de cămătărie? Aș da mult ca să aflu. Ieri dimineață, la Marrakech, când i-am povestit Grasului de târgul lui Kazaldi, a pălit. Da: într-adevăr a pălit, a devenit de un alb livid bătând spre violet închis. Și a rostit cu o voce de dincolo de mormânt:

„— Ce ai de gând să faci?”

„— Să-l determin pe Lambert și pe fiica lui să vină la întâlnire ca să putem recupera pruncul tău prea iubit.”

„— Și dacă scârbosul ăla de grăsan ne trage-n piept?”

„— De ce ne-ar trage-n piept? Ce-ar putea face cu Apollon-Jules?”

„— Și tu crezi că Lambert care abia și-a recuperat fata o să i-o aducă înapoi sacului ăla de rahat?”

„— Nu văd altă alternativă, Grasule.”

Privirea i s-a aprins ca un jeleu de coacăze în lumină.

— Așa! Nu vezi altă alternativă? Eu da! Dacă ai să ai bunătatea să-mi dai ceva parale pentru deplasamentele mele, am să joc o partidă în solo, și o să fie mult mai bine! Fiecare cu bafta lui. Tu o iei pe calea acelor, eu pe cea a boldurilor.

I-am pus la dispoziție un teanc de bancnote și a plecat fără un cuvânt, cu un pas aproape milităresc. Ai fi zis că tocmai a semnat capitularea Germaniei într-un vagon din Rethondes[50].

După evocarea fulger a scenei din *Mamounia*, privirea mea se concentrează asupra Berthei.

— „Bărbații” tăi sunt în Maroc, Berthy. Invitați de un bogat om de afaceri din Golful Persic, căruia i-am făcut câteva mici servicii.

— În Maroc! tună Balena. În Maroc, în timp ce eu mă chinuiam să-l ajut pe săracul Alfred de Montbéliard! Oho, ăsta-i curat abuz! În Maroc! Cu delicatul nostru copilaș, căruia pot să pariez că-i dă să mănânce cuscus în loc de Bledine, așa cum îl cunosc eu pe Alexandre-Benoît! E criminal, dacă vrei să-ți zic.

— Acum să-mi povestești despre Pinaud!

Berthe se calmează. Un surâs greu de definit i se întinde pe față.

— Da' rămâne între noi, Antoine?

— Știi prea bine.

— Închipuie-ți că în seara aia, când ați intrat aici la poliție cu bărbații mei, lăsându-mă singurică în mașină în compania lui Pinuche, bătrânul s-a trezit brusc. Să fi fost un efect al alcoolului? Fapt e că i se făcuse de amor, Strămoșului. Nu-i venea să creadă că dispunea de o asemenea ustensilă, și nici mie, drept să-ți zic. Trecuseră treizeci și doi de ani de când nu-i mai crescuse o pătlăgică vânătă așa de mare sub burtă! Îi săriseră nasturii de la prohab. Un eveniment, ce mai! Cesar plângea de fericire. Mi-a spus: „Ce mă fac cu asta Berthe? E păcat să se piardă o erecție atât de nebună!" Și zău așa, Antoine, chiar era păcat. Erau ultimele lui pâlpâiri, bietul om. Câmpul lebedei! Să-l părăsești cu un asemenea monument clasat ar fi fost inuman. O insultă adusă naturii. Nu știu dacă poți să-ți imaginezi o mandrină ca aia, dragă Sana? Or, cred că știi, deocheat cum te cunosc, că exact în colțul străzii se află *Hotelul Praga și al Primăverilor Reunite*. Am dat fuga acolo. Dacă mi-ar fi zis cineva că într-o bună zi o să am de-a face cu Străbunul, i-aș fi râs în nas! Dar în cazul de față, a fost ca un fel de ajutor dat unei persoane în pericol. Oricine în locul meu, fie contesa de Paris, madam Thatcher, madam Regan, ar fi procedat la fel. Și pe urmă, țin să-ți aduc aminte: Pinaud e nașul copilului meu, ceea ce creează obligații. Cât ai zice pește bătrâna fosilă s-a și aruncat pe mine. Să știi că se agită nervos din șale, animalul! Un adevărat elev de școală militară! M-a călărit pe la spate, Antoine. Totul a mers strună! Și imediat ce-a terminat, buf! S-a prăbușit pe o parte, frumosul mascul! Și din clipa aia a început să semene exact cu ce-i în realitate: un biet bătrânel jegos, stors de vlagă. Își scuturase zăbala pentru ultima oară! Cu bruma de putere ce-i mai rămăsese. Mi-am dat seama că era reprezentația lui de adio! Testamentul lui, un asemenea coit căzăcesc, Antoine. De acum înainte, n-o să mai poarte în nădragi decât un melc mititel, Bietul César. Oh! Lasă c-o să țină minte, moșulică, ultimul hornărit cu mine de botezul lui Apollon-Jules! Marea reprezentație de toamnă, după care se poate cufunda în iarnă. Ăsta a fost focul lui de artificii. Felul cum a adormit buștean, nici nu-mi trecea prin cap să-l trezesc. Pariez că soilește și acum. Un somn de piatră. De altfel, am anunțat hotelul să-l lase să sforăie până s-o sătura. Dacă ești neliniștit, du-te și verifică, dar eu cred că mai doarme și acum. După un regulat de calibrul ăsta, somnul ar putea să mai dureze zile întregi. A intrat în hibernație, mă înțelegi, Antoine? Ca marmotele, n-aș putea să-ți explic mai bine. Ar trebui să așteptăm revenirea timpului frumos ca să deschidă și el ochii. Toate astea, nu le puteam expune dinaintea nevestii. E o persoană prea rigidă, prea ligoristă cu principiile; înțepată în fund, minte îngustă, n-o să priceapă niciodată ce-i viața.

Așa a vorbit Berthe Bérurier.

***

Mikaël, valetul de cameră și șoferul familiei Lambert, vine să-mi deschidă. Înțolit în sclav, grav și afectat, cu privirea severă, îl îmblânzesc cu un zâmbet complice.

— Ce mai faci, Mikaël?

Face o grimasă afectată și mă conduce în sufragerie. Lambert e singur la masă. Degustă o supă de crustacee Liebig îmbogățită cu smântână și crutoane prăjite. O sticlă de Bordeaux, destupată dar neîncepută îi ține loc de vizavi. Îl găsesc mai trist ca niciodată.

— Ia spune, s-ar părea că lucrurile nu merg deloc bine? fac eu așezându-mă familiar la masă.

Alain mă aprobă printr-o mișcare a capului.

— Cinezi cu mine?

— Cu plăcere.

Tania, grăsana, care trebăluiește prin cameră, îmi aduce fără să scoată o vorbă de-ale gurii.

— Și fetița? îl întreb.

— Am dus-o la clinică de cum am sosit, dar n-a vrut să rămână acolo.

— Unde este acum?

Îmi arată tavanul.

— În camera ei.

Alain are gâtlejul încleștat. Până și supa (de homar) îi face probleme! Și alimentele lichide îi trec cu greu pe gât.

— Ceva nu-i în ordine?

— Alice e într-o stare de prostrație, într-o completă depresiune. Când deschide gura să vorbească o face doar ca să-l cheme pe individul ăla monstruos! Doamne, ce blestem a căzut pe capul nostru! Ce i-a putut face de-i în halul ăsta de subjugată?

Mă servesc cu o lingură de supă. Câteva crutoane… Lambert are un reflex lăudabil: îmi toarnă un pahar de Château l'Angelus (atât de drag colegului meu Millet[51].

— Dacă mai continuă așa se îmbolnăvește sau face vreo prostie.

— Vreau să-ți propun ceva.

Și îi povestesc șantajul pus la cale de Kazaldi.

— Creatura asta nu merită să trăiască, mă asigură el. Să mergem să-l vedem, Antoine, și după ce-l dă înapoi pe copilul lui Bérurier, îl omor.

Bun, să-l lăsăm să viseze. Amicul meu Lambert uită un lucru: nu se omoară oamenii „cu una cu două". Nu-i suficient să urăști ca să-i dezbari de gustul pâinii. La bază se află un întreg mecanism. O întreagă filozofie trebuie îngurgitată.

După supă, urmează o friptură de vițel cum nu se poate mai a la bourgeois, însoțită de legume primăvăratice. Plus o bucată de brânză mare cât curul reginei Angliei. O salată de fructe care începuseră să

obosească în coșulețe, revigorate cu un lichior de cireșe amare.

Lambert mănâncă fără să realizeze ce anume. Fir-ar să fie! La ce-i servește că i-a fost recuperată fiica dacă el continuă să aibă mutra asta dezolată.

În momentul în care trecem în salon pentru cafea, îi spun:

— Îmi permiți să-i fac o vizită scurtă lui Alice?

Gest fatalist al tatălui. Urc la etaj și bat la ușa tinerei.

Mi-a spus cumva să intru? Nu-s sigur; în orice caz, eu n-am auzit nimic. Intru în camera atât de luxoasă, totuși. Alice stă întinsă pe pat, într-o rochie de interior din mătase albă cu un guler enorm. Expresia ei te sperie, iar ochii privesc nu știu ce anume prin pereți.

Cu un pas ușor, mă apropii de pat.

— Bună seara, Alice.

Când mă recunoaște face o mișcare de recul. Nu sunt eu cel care a smuls-o de lângă marea ei iubire?

— Ascultă fetițo, mâine mergem să stăm de vorbă cu Romeo al tău de două sute cincizeci de livre, de acord?

Își lasă asupra mea privirea inteligentă, dar oarecum rătăcită.

— Mă minți!

— Pe cuvânt că nu. Ne așteaptă în Andaluzia. Acestea fiind spuse, aș vrea să-mi povestești tot ce s-a întâmplat din momentul răpirii.

Se zburlește la mine.

— N-am nimic să vă spun. Vreau să trăiesc cu el. Să mă mărit cu el, scurt, asta-i tot.

Jos pălăria pentru Kazaldi! A făcut o treabă nemaipomenită. Tânăra e complet drogată. Docilă ca un medium în transă. Aș vrea să aflu ce metodă a folosit, obezul. S-ar putea ca într-o zi să mi se aprindă călcâiele după vreo fetiță reticentă, asupra căreia - lucru, de fapt, greu de imaginat - șarmul meu s-ar dovedi inoperațional.

Tânăra adaugă:

— Sunt majoră și am tot dreptul să dispun de persoana mea.

— Gândește-te la tatăl dumitale…

— Dragostea mea pentru „prinț” nu știrbește întru nimic din dragostea pe care i-o port tatălui meu!

Prințul!

Ce l-aș mai demola eu cu lovituri de copită pe prințul ăsta numai bun de abator!

Înțelegând că-i nebună de legat, stăpânit de un dispreț infinit, îi strig:

— Atunci, pregătește-ți valiza, gâsco! Dacă te dai în vânt după porci, ai să ai parte de ei!

BUUUMMM!

Înainte să aterizezi pe aeroportul din Malaga, survolezi o sierra cu vegetație săracă în văioagele căreia se cuibăresc adorabile lacuri mici și albastre. Se disting căsuțe albe, pe ici și de asemeni pe colo ca să nu fie nimeni gelos. Cât despre oameni sau animale, nici picior! Pustietatea pârjolită se întinde cât vezi cu ochii până la țărmul mării.

Avionul virează spre larg și se îndreaptă către aeroport, unde se lasă ușor. Trec pe la Avis, ca să iau în primire mașina închiriată prin telefon: un Mercedes mare de un verde-Nil. La drum cu direcția Marbella!

E o veselie ca la înmormântare. Nimeni nu suflă o vorbă. Zău așa, ai zice că mergi în urma unui dric.

E o vreme formidabilă. Șoseaua miroase a ulei ars.

Dau drumul la radio, ca să mobilez atmosfera încărcată. Olé! Olé! O melodie de fandango ne biciuie inerția. Starea de deznădejde se mai scutură puțin, șopârle trezite de zgomot. Mă exprim poetic, pentru că asta este natura mea veritabilă și profundă. Bineînțeles, cunoscându-ți aversiunea pentru frumos, încerc să lupt împotriva acestui lirism somptuos, dar, din când în când, mai îmi scapă și mie așa cum scapi și tu un vânt după ce ai mâncat iahnie de fasole. Binevoiește, deci, să mă ierți, cititor prieten, fidel camarad al zilelor bune și foarte bune. Pe calea abnegației pe care am ales-o talentul constituie o necuviință, știu. Încerc să fiu iertat pentru asta. Stai așa, ține aici un acont, ca să-ți dovedesc bunăvoința mea - păr pe ea și un ansamblu general - păr anal, din dorința de a te satisface care mă cuprinde - păr pe dinte. Ești mulțumit?

Pot să continuu deci.

Drumul mai întâi (și mă duce la Marbella, via Fuente Girola).

Povestirea mai apoi (unde mă conduce ea? Să știți că acum îmi ceri prea mult).

***

Sacul de rahat m-a informat că locuiește într-un cartier din Marbella Hill, balizat cum scrie la carte de panouri. Vila lui se numește „Hurricane Bird” (pasărea taifunului). Iată-ne porniți pe drumuri înguste, desfundate, năpădite de conținutul bubelelor. Și deodată, la o intersecție aproape impracticabilă, o mașină roșie îmi șterge aripa din față, mai să-mi smulgă oglinda retrovizoare exterioară.

O avalanșă de injurii proferate în franceză răbufnește imediat provenind din numitul vehicul.

— Unde ți-e capul, tâmpitule, rahatule, suc de boașe, nufăr de pisoar, cur de maimuță, mătură de closet, spaniol împuțit, furuncul prea copt!

Vocea! *The voice*!

Opresc pe mijlocul drumului numai hârtoape. Da, el e, Grasu, la volanul unui 205 de pompieri. Ies din mașina mea, el din a lui, cu mâneca dreaptă sumecată deja pentru „constatările de rigoare”.

Când mă recunoaște îi cade frumosul pumn în ordine de masacru, care i se ridicase rapid, ca o erecție nocturnă de licean abonat la *El*.

Evităm să ne strigăm cuvintele „Tu!” „Eu!” „Noi!” etc., care rezultă dintr-o asemenea întâlnire.

— Mergeai la „el?” îl întreb.

— Mda și tu la fel?

— Afirmativ!

— Cu pisicuța?

— Evident!

Béru începe să râdă. Un râs sănătos, frumos, numai bun pentru un drapel japonez, rotund și roșu.

— Era și timpul, neamule!

— Ce vrei să spui?

— Poți s-o duci înapoi acasă pe miss, l-am recuperat pe Apollon-Jules!

— Nu mai spune!

Arunc o privire în mașina lui, dar, cum s-a mai fript o dată, nu-l mai cară cu el în deplasări.

— Nu-i proastă viespea, ricanează Umflatu: l-am lăsat în grija cuiva sigur.

— În cazul ăsta, ce cauți la Kazaldi?

Îi curg balele de consternat ce-i.

— Ce să caut la un bandit care mi-a răpit pruncul! E o întrebare de zece franci, asta care mi-o pui, Sana, dacă nu cumva vrei să te prostești puțin?

Schimb registrul:

— Unde ți-ai găsit îngerul blond?

— La niște arabi care locuiesc prin preajmă, în spatele moscheii.

— Și cum ai dat de el?

— Cu ăsta! Declară campionul, ciocănindu-se în capul care sună a plin, cum zice Mamutul. M-am gândit că pentru a tranzacționa, trebuia să-l aibă undeva la îndemână. Și deci, că ticălosul l-o fi ascuns pe la prieteni de-ai lui care locuiesc prin sector. Am intrat în cârdășie cu un grădinar spaniol care se ocupă de grădina lui și l-am îmbătat bine ca să aflu cum îi cheamă pe amici. Mi-au trebuit două zile ca să dau târcoale în jurul caselor indicate. Și închipuie-ți că deodată mi-am zărit blondișorul în spatele unei ferestre.

Își închide ochii.

— Dacă m-ai fi văzut!

— Mi te imaginez.

— Stăpânii erau la London și vila era păzită de o echipă de servitori arabi. Acum, sunt toți legați fedeleș în pivniță. Nu trebuia să pierd

timpul. Am încredințat copilul unei dame cu care am făcut cunoștință în noaptea asta. O persoană foarte bine, deși spanioloaică. Are un butic pe drumul Cadizului. Și acum vreau să discut cu prietenul tău Kazaldi.

Lambert, care se întreabă ce se întâmplă, iese din mașină la rândul lui și, dând cu ochii de Béru, vine în fugă.

— Fii atent, Alain, îi spun. Nu mai avem timp să te punem la curent. Ia mașina și așteaptă-ne la *Puente Romano* împreună cu Alice; povestește-i ce ți-o trece prin cap, că a intervenit ceva neprevăzut, o amânare de câteva ore, orice. Dar să n-o părăsești.

— Și voi doi?

— Așa cum merg lucrurile, există șansa s-o lăsăm văduvă înainte de a se fi măritat.

Alain sare în sus.

— Oh! Nu, asta nu… N-o să-și mai revină niciodată!

Îi zâmbesc. Ce încornorați frumoși mai sunt și tații ăștia! Mai ceva decât soții. Calitate extra!

— Îți dai seama că glumesc. Acordă-mi toată încrederea, până la sfârșit, ne-am înțeles?

Consimte și se întoarce la mașină, unde pune mâna pe volan. Eu urc alături de Béru.

Drumurile noastre se despart.

Provizoriu.

Casanova domnișoarei Alice trebuie că întoarce piaștrii, dolarii, pesetas și lirele sterline cu lopata, fiindcă vila lui din Marbella e aproape la fel de fastuoasă ca cea din Marrakech.

O subretă andaluză răspunde la soneria noastră. Pe cine trebuie să anunțe drăgălașa Contraception?

— Pe comisarul San-Antonio?

Imediat!

Ne părăsește pe vasta tablă de șah a antreului cu gresie în alb și negru, ca să-i arate legitimația mea potentatului.

Acesta ne primește fără zăbavă. Stă la masă și înfulecă o cutie de caviar de o livră tartinat pe potatoes[52] fierți în coajă, fiindcă ăsta-i obiceiul lui! Și el e într-o ținută de interior, mai exact într-o tunică arăbească fără mâneci. Hăpăie lacom, cu multiplele bărbii tremurând și plescăind din buze.

Ne privește intrând pe deasupra compotierei cu ouă de sturion.

— Singuri? face el cu gura plină.

Mă apropii de masă și fără să fiu invitat, iau loc în fața lui.

Două personaje dubioase stau ceva mai departe, gata să intervină. Sunt îmbrăcați în civil, iar sub bluzoanele albe de tenismani se văd niște reliefuri elocvente.

Triplul Gras pare să nu aprecieze deloc faptul că suntem numai noi doi. Ce moacă! Ai jura că-i un buldog constipat.

— Și Alice? întreabă el aspru.

— Vă duce dorul, fac eu.

Surâde radios, plin până-n gâoază de o mulțumire infinită.

— Unde e?

Bérurier, care nu s-a așezat, înconjură masa și-l înșfacă pe Kazaldi de faldurile ample ale veșmântului.

— Dar fiul meu, ia zi, ticălosule? El unde e? Ai de gând să vorbești?

Imediat cei doi zbiri de gardă se reped și-l determină să-i dea drumul lui Kazaldi. Niște netrebnici! Nici o clipă de confuzie sau de grabă excesivă: gesturi precise, violente și imparabile.

— Mai să-mi rupă o aripă, împuțiții ăștia! tună Maiestuosul, surprins, masându-și locurile îndurerate.

Bodigarzii îl pipăie. N-are arme asupra lui. Apoi îl îmbrâncesc departe de stăpânul lor.

Acesta din urmă își umple cu caviar încă o barabulă și mușcă din movila neagră și vâscoasă. I se formează niște mustăți cleioase. Cu tot ce i-a rămas în jurul buzelor ai putea da o recepție la ambasada U.R.S.S. Când și-a înghițit îmbucătura, se linge ca să recupereze grosul. Ordine și curățenie!

— Ascultă, comisarule, nu suport să-mi pierd timpul. Ți-am propus un târg și mi-ai telefonat din Paris ca să-mi spui că îl accepți. Or, te văd venind singur, mi-ar plăcea să mă lămurești.

— Când te-am sunat, Kazaldi, lucrurile nu evoluaseră încă. Târgul tău consta s-o schimbăm pe Alice contra copilului, exact?

— Și ce-i cu asta?

— În măsura în care dumneata nu ești în stare să-ți ții angajamentul, n-am niciun motiv ca eu să-l țin pe al meu.

Acum, împinge farfuria cu caviar, intrigat și vag neliniștit, fiind un om al instinctului și presimțind brusc că borcanul cu sare i s-a răsturnat în crema de vanilie.

— De ce n-aș putea să-mi țin angajamentul? mă întreabă el.

— Pentru că fiul amicului meu Bérurier nu se mai află la prietenul dumitale Muhammad Jazirat.

A primit căldarea de gunoi drept în mutră! Avansând acest nume i-am dat de înțeles că am recuperat copilul.

Eu, satisfăcut de stupoarea lui, mă legăn ca un disc de treizeci de centimetri uitat pe capota din spate a unei mașini staționate în piața mare din Sahara.

— Dacă vrei să te convingi, încearcă să telefonezi la amicul dumitale: n-o să-ți răspundă nimeni, fiindcă toată lumea e legată în pivniță. În ceea ce privește pruncul, să nu-ți faci griji pentru el; l-am lăsat într-un loc sigur. Mai avem ceva să ne spunem?

Respiră adânc, ceea ce-i saltă optzeci de kile de burduhan deloc comestibil.

Și pe urmă totul cade la loc într-un zgomot flasc.

— Să nu vă faceți iluzii, o găsesc eu pe Alice, fiindcă o să se întoarcă

la mine spontan, în cazul în care n-o ții încuiată. I-am pus stăpânire pe spirit, n-ați înțeles până acum? Mai curând sau mai târziu are să vă scape și o să alerge la mine!

Întinde un *finger*[53] spre Béru.

— Cât despre tine, porcule, care m-ai făcut să suport injuria supremă vidându-ți vezica infamă peste fața mea, află că n-ai să ai parte niciodată de ridicolul tău avorton.

Începe să trăncănească în arabă. Unul dintre bodigarzi dispare în fugă.

— Te crezi cel mai tare fiindcă ai fost capabil să-l găsești, dar nu te bucura, puroiule, obiectul ăla trist o să fie mort într-o clipă!

Zbirul se întoarce aducând o cutie cenușie prevăzută cu butoane roșii și albe, destul de asemănătoare cu telecomanda unui televizor.

— În scutecele stârvului ăluia, în biberonul pe care-l suge prostește, în medalionul ridicol care-i atârnă de gât, în tălpile botoșeilor a fost introdus un exploziv atât de puternic, încât, atunci când va fi acționat, n-o să mai rămână nici urmă din moștenitorul tău, cretinule! Vezi, e suficient să apăs tasta asta roșie ca plodul să explodeze. Carnea din carnea ta o să ajungă zdrențe, dar ce spun eu: stropi de scuipat!

Arătătorul lui enorm ca un cârnat zboară planat pe deasupra butonului fatal.

— N-ai avut timp să-l duci prea departe. Această minunată invenție japoneză are o rază de acțiune de o sută de kilometri.

Béru ridică din umeri.

— Dacă îți închipui că am să cred în balivernele tale, cașalot bătrân, înseamnă că mă consideri un naiv.

— Tu ai vrut-o! urlă atunci Kazaldi, nebun de furie.

Apasă tasta și…

…ne trezim amândoi aruncați la pământ, plin de echimoze, de sânge, acoperiți de tencuială, de rahat, de caviar.

Pe locul unde stătea pachidermul, a rămas o expoziție de mațe și de cărnuri fumegânde. Ah! Da, uite o bună bucată din capul lui! Partea superioară, de la sprâncene în sus. Restul e fărâme. Obezul a sărit în aer. Carne de pateu (și deci de *pater* dacă ar fi fost catolic). Distracție, nu glumă! Toate rămășițele astea vor trebui strânse cu lopata ca să fie puse într-un sicriu, sau cu o sugativă mare. Pregătiți-vă cârpele de spălat pe jos!

Ne ridicăm. Zărind rămășițele monstrului, pe Béru îi apucă vărsatul. Micul lui dejun a ales libertatea, respectiv: ouă cu trufe, cârnăciori, pește prăjit, fripturici, cartofi pai. Toate astea sporesc harababura cum nici nu-ți poți imagina.

O ștergem de urgență, mai înainte ca cei doi zbiri, cu mult mai vătămați ca noi, să nu care cumva să facă un gest ca să ne împiedice. Sunt ciuruiți de peste tot, fâșii de carne, sânge… Ciocârlie! Drăgălașă ciocârlie…

O liniște imensă pune stăpânire pe mine, cum zicea actorul ăla care-l interpreta pe violatorul de păstorițe într-un film porno franco-bulgar.

Sentimentul datoriei împlinite, în pofida acelui mort înfricoșător pe care-l părăsim împrăștiat pe jos.

Povestea s-ar fi putut intitula *Asasinul asasinat*, ca să parodiez *L'arroseur à rosette* (victima propriilor mașinații). Vrând să omoare un inocent, dintr-o hidoasă și cumplită răzbunare, s-a omorât el însuși! Moral, nu?

— Ești plin de talente, îi zic Mamutului, trântind portiera mașinii. Felul în care i-ai strecurat propriul explozibil în burnus când l-ai înșfăcat, a fost o adevărată artă. Să știi că nu te pierdeam din ochi, și cu toate astea, n-am observat nimic!

Satisfăcut, Grasu glumește:

— Aș putea ajunge hoț de buzunare, dacă într-o bună zi m-aș trezi fără un sfanț. Reține că-i mai ușor să pui ceva în buzunarul altora decât să scoți.

— Mă trecuseră nădușelile când începuse să enumere diferitele locuri unde ascunsese explozibilul.

— Biscotte?

— Pentru că mă temeam ca o parte a lui să nu-ți fi scăpat când l-ai căutat pe Apollon-Jules.

— Glumești, sau ce naiba! Mi-am dezbrăcat copilul în pielea goală. I-am băgat până și degetul în cur ca să mă asigur.

— Cum ai reușit să descoperi manevra asta odioasă?

Își mângâie tuberculul care-i servește la respirat și la susținerea ochelarilor de soare când îi poartă întâmplător.

— Nasul meu, tipule. Știi: întotdeauna am avut un miros de forța 5 pe scara Bretecher. Deci n-am niciun merit. Explozivul lui are o duhoare bizară. Ai zice că-i cauciuc ars amestecat cu rahat de pisică. Din cauza asta m-am apucat să-mi desfășez copilul. Îmi ziceam: îngerașul ăsta s-o fi căcat în pampersuri? Cu toate astea, nu. Dar mirosul persista. În special biberonul și totoșii lui micuți (poartă doar 31, iepurașul). Examinându-i mai îndeaproape, am observat că au fost desfăcuți și cusuți la loc. Înăuntru am găsit drogul de care-ți vorbesc. Și în medalionul Sfintei Fecioare; idem, plus un minuscul detonator cât o gămălie de bold.

Ajunsesem un per plex, cum nu se mai poate mai plex. Găselnița asta nu-mi dădea pace. Atunci, i-am dat un telefon lui Mathias. Roșcovanul, cred că ești convins, în felul lui e un geniu. Mă ascultă. Se gândește. Repetă: cauciuc ars, căcat de pisică… Și mă întreabă: „Are o culoare brun violacee?" „Daaa", i-am răspuns. Atunci mi-a zis așa: „Fă un test, culege puțin pe vârful unui ac, dar ai grijă, foarte puțin și înfige acul în capătul unui băț. Pe urmă pune-l sub flacăra unei lumânări." Am urmat întocmai recomandările lui. Bătrâne, dacă ai fi auzit ce conflagrație! Și cu toate astea n-a fost mai mult decât o virgulă…

Coborâm spre mare printre două vile silențioase. Timpul e sublim. Bananierii sunt în floare.

Bérurier trage un pumn în volan.

— Îți dai seama că gunoiul ăla mi-ar fi ucis moștenitorul după ce i-am fi dat-o pe Alice?

— Te-ai pișat pe moaca lui, îi aduc aminte. Un arab nu poate ierta una ca asta.

*

* *

În filmele de groază, când vampirul e mort potrivit ceremonialului prevăzut, eroina mușcată de gât scapă de vampirism.

Când debarcăm la *Puento Romano*, ținând în brațe un Apollon-Jules vociferând (facem cu rândul, fiindcă e greu ca un vițel, vagabondul), îi găsim pe Alice și tatăl ei îmbrățișați. Imaginabilă și senină. Superbă! „Inima unui tată e o operă de artă” a scris l’abbé Prévost[54] și François Nourrissier.

Lambert ne aruncă priviri admirative pline de fericire. Se desprinde din îmbrățișare și se îndreaptă spre mine.

— Nu mai înțeleg nimic, rostește el. Mi-a vorbit întruna numai de monstrul ăla înspăimântător, rugându-mă s-o duc la el. Și pe urmă, cam de vreo jumate de oră, a avut ca o tresărire, a scos un strigăt și a devenit foarte palidă. Am crezut că o să leșine. Apoi s-a ghemuit la pieptul meu strigând „Tati, tati! Ce fericire că te-am regăsit! Te iubesc, să nu mă mai părăsești niciodată!”

Își înnoadă brațele de gâtul meu și mă strânge lângă el.

— Îți mulțumesc din adâncul sufletului, Antoine.

Pufnesc încurcat. Ia uite, fir-ar să fie, încep să văd tulbure, ceea ce mă împiedică să constat cât e de fermecătoare Alice și că, până și ea mă privește cu interes.

Doi porumbei albi gânguresc pe zidul din spatele ei. Masculul își târâie o aripă și se pregătește să calce porumbița cu ciocul roz. Ăștia din ordinul columbiformelor nu se plictisesc deloc. N-ai vrea și tu să fii porumbel?

CONCLUZII

În duminica asta, mama și cu mine ne uităm la televizor la emisiunea „7 pe 7”. Drăguța Arme Saint-Claire îi ia un interviu lui Jean Lanzi ca să mai schimbe puțin placa, să scăpăm și noi de toți proștii pe care-i primește.

Cineva sună.

Bine, foarte bine. Mami aleargă să deschidă, și în cazul vreunui mitocan insignifiant să spună degrabă că nu-s acasă.

Dar e Béru ducându-l pe Apollon-Jules în brațe ca pe o pușcă. Copilul se dă în vânt după poziția asta care-i permite să se ușureze cu un efort minim (dacă pot să zic așa).

— Scuzați deranjul, madam Félicie, recită Alexandre-Benoît, uitați-vă ce ni s-a întâmplat. Mama lui Alfred, coaforul, a rămas paralizată în Italia. Bietul nostru prieten a dat fuga la căpătâiul ei. Berthe, care-i serviabilă, i-a propus să-l însoțească, să nu-l lase singur într-o asemenea circonferință penibilă. Și tocmai în seara asta am și eu o întâlnire cu prietenii din asociația „Vâna groasă și albastră”, care reunește bărbații cu membrul de patruzeci de centimetri, cu tot respectul pe care vi-l datorez. Dacă ați avea bunătatea să…

Și-l întinde pe roșcovan mamei.

Cam mustește Apollon-Jules. Uite că a și început să urle.

Mami îl ia în brațe de parcă ar fi fost vorba de cel mai frumos prunc Iisus.

— Fiți fără grijă, domnule Bérurier, am să mă ocup eu de el cât mai bine cu putință.

— Nu-i nevoie, o asigură Béru, dacă o să-i dați gamela asta de aici să mănânce și de băut un biberon cu vin îndulcit ca să doarmă bine, e destul. N-are rost să vă mai chinuiți cu schimbatul, vă asigur. Am observat împreună cu Berthe a mea: îndată ce e schimbat și curat, se murdărește din nou. N-am mai văzut un căcăcios ca el. Cred că dacă o să ajungă bogat într-o zi, numai asta o să facă!

SFÂRȘIT

Observații

[←1] Companie Republicană de Securitate. (n. tr.).

[←2] Tren de mare viteză. (n. tr.).

[←3] Salut roman: Ave Caesar, morituri te salutant! (n. tr.).

[←4]

Aristide Bruant (1851-1925) - șansonetist francez (n. tr.).

[←5]

Wassily Kandinsky (1866-1944) - pictor rus natura1izat german și apoi francez, unul dintre marii inițiatori ai artei abstracte. (n. tr.).

[←6] Ma rate – splina mea. (n. tr.).

[←7] În Spania, tânăr sau tânără care-i slujește pe copiii regali. (n. tr.).

[←8] Edgar Pisani (Panzani potrivit lui San-Antonio)-om politic francez.

[←9]

Emmanuel Grouchy (1766-1847) - mareșal al Franței, nu a reușit să împiedice joncțiunea dintre prusaci și englezi la Waterloo (1815) (n. tr.).

[←10] Gebhard Blücher (1742-1819) - mareșal prusac, a intervenit decisiv în înfrângerea francezilor la Waterloo (1815) (n. tr.).

[←11] Pierre Mauroy (1928) - om politic francez, prim secretar al partidului socialist. (n. tr.).

[←12]

Am găsit expresia asta într-o groază de opere foarte reușite. Asta vrea să însemne că persoana în cauză se teme dar reușește să-și domine frica. Deci „și-a reprimat un frison”, și pe urmă totul merge mai bine! Încearcă, ai să vezi. (n.a.).

[←13] În engleză „monster”. (n. a.).

[←14]

Jean-François Millet (1814-1875) - pictor, desenator și gravor francez, o figură de seamă a școlii de la Barbizon, manifestând un realism sensibil și pregnant. (n. tr.).

[←15] Acord divin - limba engleză. (n. tr.).

[←16] Roberto Rossellini (1906-1977) - cineast italian (n. tr.).

[←17] Jean Marie Le Pen - om politic francez, președintele Frontului Național. (n. tr.).

[←18] Croitor - limba engleză. (n. tr.).

[←19] Persoană fără locuință care ocupă în mod ilegal un spațiu locativ vacant sau care urmează a fi distrus. (n. tr.).

[←20] Din englezescul: quickly - repede, în grafie franceză. (n. tr.).

[←21] Marrakech - localitate din Maroc, la poalele munților Atlas. (n. tr.)

[←22] În vorbirea béruriană vrând să însemne Vercingetorix - comandant al triburilor galice în luptele împotriva lui Iulius Cesar. (n. tr.).

[←23] Sculptură aflată într-un corp de clădire al Vaticanului, numit Belvedere. (n. tr.).

[←24] Localitate la sud-vest de Paris, departamentul Yvelines. (n. tr.).

[←25] Michel Colucci (1944-1986) - artist de varieteu și actor francez, care a ridiculizat violent stereotipia societății contemporane, dovedind în paralel o deosebită sensibilitate. (n. tr.).

[←26] Câmpie mănoasă din bazinul parizian, propice culturilor mecanizate. (n. tr.).

[←27] Râu din Belarus, pe unde s-a retras marea armată a lui Napoleon în 1812. (n. tr.).

[←28]
Acropole.

[←29] Reclama unui detergent. (n. tr.).

[←30]

Tocmai am recitit acest capitol; n-aș vrea să mă laud, dar e nemaipomenit! Vezi, când mă străduiesc puțin, le dau clase prozatorilor consacrați! (San-A.).

[←31] Localitate măruntă din Franța - 30.000 locuitori - centru metalurgic. (n. tr.).

[←32] Souk - piață veche, în limba arabă (n. tr.).

[←33] Aspectul, imaginea - limba engleză. (n. tr.).

[←34] Paul Bocuse - bucătar francez, un înnoitor al artei culinare franceze, cunoscut pe plan mondial. (n. tr.).

[←35] Joc de cuvinte bazat pe o rezonanță asemănătoare: Tas-de-Chair (grămadă de carne) – Thatcher - prim ministru englez din 1979 până în 1990. (n. tr.).

[←36] Canuet – autorul unui tratat despre dulceața de smochine.

[←37] Carosier italian pentru mașini de lux.

[←38] Braț la braț - limba engleză în original. (n. tr.).

[←39] Natural, San-A. vorbește despre inelul lui Saturn. - Direcția literară.

[←40] Man Ray (1890-1976) - pictor și fotograf american. (n. tr.).

[←41] Björn Borg (1956) - tenisman suedez. (n. tr.).

[←42] Pentru protestezi, probabil? (n. a.).

[←43] Detergent căruia i se făcea reclamă de toate posturile televiziunii franceze. (n. tr.).

[←44] Bătălia de la Trafalgar (21 octombrie 1805) - soldată cu victoria navală decisivă a lui Nelson asupra flotei franco-spaniole. (n. tr.).

[←45] Robert Hossein (1927) - actor și regizor de teatru și film. (n. tr.).

[←46] Tragedie de Racine (1677). Poetul francez s-a inspirat din Euripide și Seneca. (n. tr.).

[←47] La Belle et la Bête (Frumoasa și Bestia) - poveste pentru tineret a cărei autoare este Jeanne Marie Leprince de Beaumont (1711-1780). (n. tr.).

[←48]

Jean Cocteau (1889-1967) - scriitor francez și cineast, în 1946 face un film având ca sursă de inspirație povestea scriitoarei franceze Leprince Beaumont. (n. tr.).

[←49]

Albert Cohen (1895-1981) - scriitor elvețian de limbă franceză. (n. tr.).

[←50] Comuna din Oise unde au fost semnate armistițiile din 11 noiembrie 1918 și 22 iunie 1940. (n. tr.).

[←51]

Jean-Francois Millet (1814-1875) - pictor desenator și gravor francez a cărui operă exprimă un realism sensibil și viguros. Una dintre operele lui: Glaneuses et l'Angelus. (n. tr.).

[←52] Cartofi – limba engleză în original. (n. tr.).

[←53] Deget – limba engleză în original. (n. tr.).

[←54] Antoine François Prevost zis l’abbe Prevost (1697-1763) – scriitor francez, autor de romane, a ajuns celebru datorită vieții lui aventuroase și a romanului Manon Lescaut. (n. tr.).